www.burmeseclassic.com

ရွှေဥဒေါင်း

ငွေမပေးလိုသောပဆွေးအုပ္ပ

နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

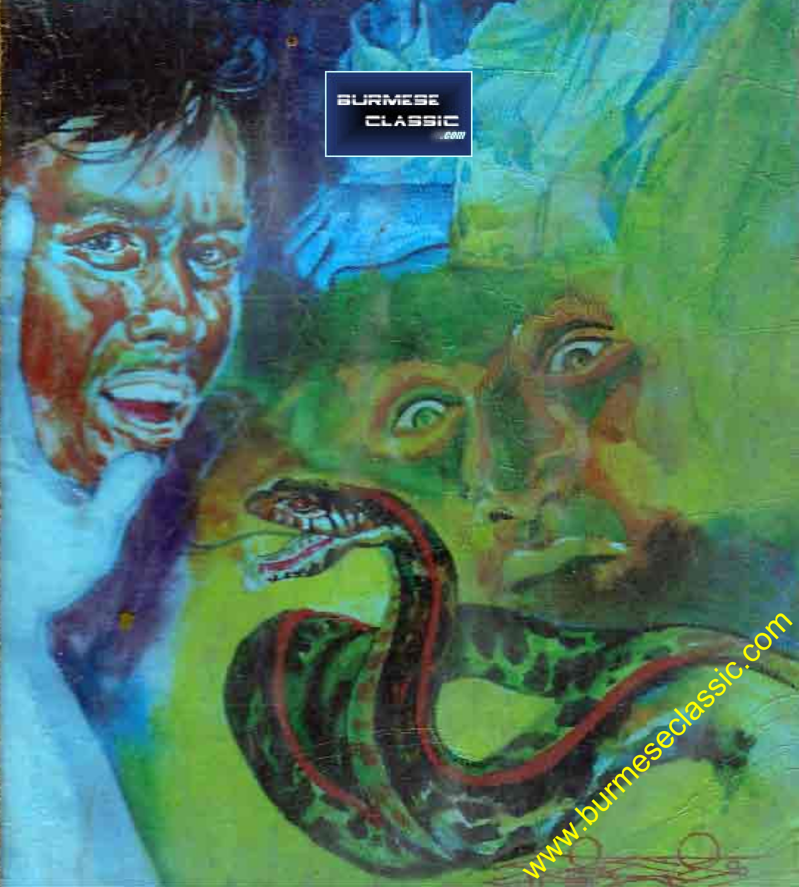

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှုလုံစာပေ စာအုပ် (၃၀)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၅၆၀၆၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၃၃၀၇၀၇
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ရန်နိုင်ဦး
မျက်နှာဖုံးဖလင် - Stars Colour Repro
အတွင်းဖလင် - ပုံရိပ်ရှင်
ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဟင်း (မြ-၁၉၁၀)
၁၁၁/၃၃-လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကြည်စင်
လဲ့လဲ့မွန် ပုံနှိပ်တိုက်
၁၅၈၊ ၄၅ လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်ခြင်း - ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊
(ပထမအကြိမ်)
အုပ်ရေ - ၇၀၀
တန်ဖိုး - ၉၀၀ ကျပ်
ဖြန့်ချိရေး - ရန်ကုန်-ဦးမြင့်ဦး၊
ဖုန်း- ၀၁-၃၇၄၂၉၀ (တစ်ဆင့်)
မန္တလေး-ထွန်းဦးစာပေ၊ နဂါးစာပေ၊

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပြည်တွင်း ပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မာတိကာ

၁။ တကူကူကူး ၁

၂။ ခြေကျိုးကြောင် ၃၆

၃။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့ ၆၅

၄။ အမွေမပေးလိုသောပဝ်တွေးအမှု ၁၀၅

၅။ ဥာဏ်သမားမောင်မောင်ဦး ၁၄၃

BURMESE CLASSIC .com

❝ ဤဝတ္ထု ပထမဦးဆုံး ပုံနှိပ်ဖော်ပြသော မဂ္ဂဇင်း ရှာမတွေ့ရသေးပါ။ ဤဝတ္ထုကိုပင် 'သရက်တပင်လှရှာ လူသတ်မှု၌ မောင်စံရှား စုံထောက်ပုံ'အမည်ဖြင့် **ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း**၊ ၁၉၅၄ ဩဂုတ်လထုတ် အမှတ် ၈၇ တွင် မှုကွဲ ထပ်မံရေးသားခဲ့သည်။ ယင်းမှုကို 'တီတူးခါးခါး' အမည်ဖြင့် မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက်မှ အတွဲ ၉ နှင့် နှလုံးလှမှု အတွဲ ၄ တို့တွင်လည်းကောင်း၊ ယခုမှုကို မြန်မာပြည်မှု အတွဲ ၃ နှင့် နှလုံးလှမှု အတွဲ ၁ တို့တွင်လည်းကောင်း မှု ၂ မျိုးစလုံးပင် ဖော်ပြသည်။ မူရင်းမှာ The Boscombe Valley Mystery ဖြစ်သည်။ ❞ ဟု ၁၉၇၄၊ အောက်တိုဘာ—(၉)နေ့စွဲဖြင့် ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ မှတ်တမ်းပြု ထုတ်ဝေထားသော ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက်ဦးစံရှား စာပေါင်းချုပ်မှ ရွှေဥဒေါင်း စာပေထိန်းသိမ်းရေးကော်မတီ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တကူကူးကူး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်နှင့် ဦးစံရှားတို့သည် ဘရုတ်ကင်းလမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လက်ဖက်ရည်သောက်လျက်ရှိစဉ် ဦးစံရှားသည် ပြန်ရောက်ဖို့ အချိန်မတန်သေးမီ တိုက်ပေါ်သို့ ပျာယီးပျာယာ တက်လာ၍...

"ကိုင်း...ကိုသိန်းမောင်၊ ဟိုက်အောက်မှာ တက္ကစီ စောင့်နေတယ်။ နှစ်ရက်လောက် ခရီးထွက်ကြဖို့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ခင်ဗျား ပြင်ဆင်ဖို့ ဆယ်မိနစ်ထက်ပိုပြီး အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ မြန်မြန် လုပ်ပေတော့"ဟု ပြောသဖြင့် "ခင်ဗျား လုပ်လိုက်မှဖြင့် ဒီကိန်းချည်းပဲ ဗျာ။ ဘာကိစ္စတဲ့တုံး"ဟု မေးရာ ဦးစံရှားက...

"အချိန်မရှိဘူးဗျ။ လမ်းကျမှ ပြောမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ဗျ"ဟု ပြောပြောဆိုဆို အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဦးစံရှားသည် ကျွန်တော့်အား ကျောင်းဆရာက ကျောင်းသားကို နိုင်သလို နိုင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ညည်းညူရန်မျှ မဝံ့တော့ဘဲ လဲလှယ်ရန် အဝတ်အနည်းငယ်မျှကို သားရေအိတ်တစ်လုံးထဲသို့

ထိုးသိပ်ထည့်ကာ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီးနောက် မော်တော်ကားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဦးစံရှားက ဒရိုင်ဘာအား "ပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းကွယ်"ဟု ပြောသဖြင့် မော်တော်ကားလည်း ပုဇွန်တောင်ဘက်မှ ဖြတ်၍ ပြည်လမ်းဘက်သို့ မောင်းလာလေ၏။ လမ်းခရီး၌ ကျွန်တော်သည် ဦးစံရှား၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ပြီးနောက်...

"ခင်ဗျားအမှုက လူသတ်မှုထက်တော့ မငယ်ဘူးထင်တယ်ဗျ။ ဟုတ်ကဲ့လား"ဟု မေးလိုက်မိလေ၏။

"အစစ်ပေါ့ ကိုသိန်းမောင်။ အမှုက ရိုးလွန်း ရှင်းလွန်းအားကြီးလွန်းလို့ သဲလွန်စကောက်ဖို့ ခပ်ခက်ခက် ဖြစ်နေတယ်ဗျ"

"ရှင်းတာနဲ့ ပိုပြီးခက်နေသလား ဆရာကြီးရယ်"

"ပြောတော့ ဂွပြောတယ် ထင်ရလိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် ရှုပ်တဲ့အမှု ဆန်းတဲ့အမှုမျိုးမှာ သဲလွန်စတွေ့ရရင် ကွက်ခနဲမြင်နိုင်တယ်။ အမှုက ရှင်းရှင်းကြီး စင်းစင်းကြီး ဖြစ်နေပြီဆိုမှဖြင့် သဲလွန်စရှာရတာ အင်မတန်ခက်တယ်ဗျ"

"ဆိုစမ်းပါဦးဗျ။ ခင်ဗျားအမှုက..."

"ညောင်ပင်လှရွာဆိုတာ ဘူတာနဲ့ ပြည်လမ်းကြီးအကြားမှာ အိမ်ခြေ တစ်ထောင်လောက်ရှိတဲ့ ရွာကြီးပေါ့ဗျ။ အဲဒီရွာမှာ အညာတစ်ခွင်က ကြွယ်ဝပြီး ပြန်လာတဲ့ မြေပိုင်ရှင် ဦးသိန်းဖဲနဲ့ သမီး မသိန်းညွန့်ဆိုတာ ရှိသဗျ။ ဦးသိန်းဖဲက အညာမှာတုန်းက သိကျွမ်းလာခဲ့တဲ့ ဦးတုတ်ပေါ်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို ဧက ၅၀ လောက်ရှိတဲ့ လယ်ကြီးတစ်ကွက်ကို အခမဲ့ လုပ်စားဖို့ ပေးထားသတဲ့ဗျ။ ဦးတုတ်ပေါ်မှာ မောင်သန်းထွန်းဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံးက မုဆိုးဖိုချည်းပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အင်မတန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခင်မင်ကြသတဲ့။ ကိုင်း...ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောတော့မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့ ညနေ ၁နာရီအချိန်လောက်မှာ ဦးတုတ်ပေါက အိမ်က တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာပြီး သာခုကန်ဆိုတဲ့ ရေအိုင်ကလေး ဘက်ကို လျှောက်သွားသတဲ့ဗျ။ အဲဒီနေ့မနက်က ဦးတုတ်ပေါဟာ ဘူတာကို တပည့်တစ်ယောက်နဲ့ သွားသေးသတဲ့။ ပြန်လာတော့ ချိန်းထားတဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိသေးတယ်လို့ သူ့တပည့်ကို ပြောခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သတဲ့။ ထွက်သွားရာကနေပြီး ဦးတုတ်ပေါ ပြန်မလာတော့ ဘူး"

"ဘယ်ရောက်သွားသလဲ"

"နေပါဦးဗျ။ သာခုကန်နဲ့ ရွာနဲ့က မိုင်တစ်မတ်လောက် ဝေး တယ်။ လမ်းခရီးမှာ ဦးတုတ်ပေါကို မြင်လိုက်တဲ့လူ နှစ်ယောက် ရှိတယ်။ တစ်ယောက်က မိန်းမကြီး။ နာမည်တော့ ကျုပ် မေ့သွားပြီ။ ဒုတိယတစ်ယောက်က ဦးသိန်းဖေရဲ့ အစေခံ ကိုတိုင်းကျော်တဲ့။ မြင် လိုက်ရသူ နှစ်ယောက်လုံးက ဦးတုတ်ပေါဟာ တစ်ယောက်တည်း ခြေလျင်လျှောက်သွားတယ်လို့ ထွက်ဆိုကြတယ်။ ကိုတိုင်းကျော်ဆိုတဲ့ အစေခံကတော့ ဦးတုတ်ပေါနဲ့တွေ့ပြီး နောက်များမကြာမီအတွင်းမှာ သူ့သား မောင်သန်းထွန်းဟာ သေနတ်ထမ်းပြီး လိုက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့ဗျ။ ကိုတိုင်းကျော်ကလည်း အမှတ် တမဲ့ နေမိတာ ဦးတုတ်ပေါ သေပြီဆိုတော့မှ ဒီအကြောင်းကို ပြန်းခနဲ သူ သတိရမိသတဲ့ဗျ။ သူတို့သားအဖကို ဒီပြင်လူ မြင်လိုက်တာ ရှိသေးတယ်။ ရွာထဲက သောင်းကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရေကန် နားမှာ ပန်းခူးနေတုန်း သားအဖနှစ်ယောက် ရေကန်တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ရန်ဖြစ်နေတာ မြင်ခဲ့ရတယ်တဲ့ဗျ။ အဖေလုပ်တဲ့လူက ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်လား ငေါက်လားလုပ်တော့ သားလုပ်တဲ့လူက လက်သီးနဲ့

ထိုးတော့မလို လက်ကို မြှောက်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရတယ်တဲ့ဗျ။ ဒါနဲ့ မိန်းကလေးက ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ အိမ်ပြန်ပြေးလာပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြတယ်လို့ သူ့အမေကို ပြောပြတာ ကိုးဗျ။ ဒီလိုပြောတုန်းမဟာပဲ မောင်သန်းထွန်းဟာ ပျာယီးပျာယာ ပြေးလာပြီး အဖေသေနေတာ တွေ့ရပါတယ်လို့ပြောပြီး မိန်းကလေး ရဲ့အဖေနဲ့ ရွာသားတွေကို ခေါ်သွားတယ်တဲ့ဗျ။ မောင်သန်းထွန်းရဲ့ လက်မှာ သေနတ်လည်း မပါဘူး။ သူဆောင်း သွားတဲ့ ဦးထုပ်ဖြူ လည်း မပါဘူး။ သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းမှာလည်း သွေးတွေပေလို့တဲ့ဗျ။ ဒါနဲ့ ရွာသားတွေ ဝိုင်းလိုက်သွားကြတော့ ဦးတုတ်ပေါဟာ ရေကန် နားမှာ စင်းစင်းကြီး သေလို့တဲ့ဗျ။ သူ့ခေါင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ဆောင့်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးလို ကြေမွနေတာ တွေ့ကြရသတဲ့ဗျ။ ဒဏ်ရာအခြေအနေက သေနတ်ဒင်နဲ့ဆောင့်တဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးဖြစ်မယ်ဆို ဖြစ်နိုင်သတဲ့ဗျ။ သေနတ်ကိုလည်း အလောင်းနားမှာ တွေ့ကြရ သတဲ့။ ဒီတော့ ဘာပြောစရာရှိသလဲ။ မောင်သန်းထွန်းကို လူသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအထိ ပုလိပ်များစစ်လို့ သိထားရသေး တာပဲဗျ"

"ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီအမှုလောက် ထင်ရှားတဲ့ လူသတ်မှုဟာ ခပ်ရှားရှားနေလိမ့်မယ်ထင်ပါလားဗျ"

"မှန်တယ်။ သို့သော် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်ပြီး တွေးထင်ချက် လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဗျ။ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ဘယ်သူမှ တွေ့ရတဲ့လူ မရှိသေးဘူးဗျ။ ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ မောင်သန်းထွန်းအဖို့ တော်တော် ကြီး အရုပ်ဆိုးနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ နို့ပေမယ့် ဒီသူငယ်ဟာ ဘယ် နည်းနဲ့မှ လူတစ်ယောက်အသက်ကို သတ်ရက်တဲ့စိတ်မျိုး မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတဲ့လူတွေလည်း ရှိနေသေးတယ်ဗျ။ ဥပမာ ဦးတုတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဦးသိန်းဖဲရဲ့သမီး ကောလိပ်ကျောင်းသူ မသိန်းညွန့်ကဆိုရင်ဒီသူငယ်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဒီအမှုအတွက် ကျုပ်ကို ငှားထားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အခု တက္ကစီငှားပြီး ကတိုက်ကရိုက်လာရခြင်းဖြစ်တယ် ကိုသိန်းမောင်ရဲ့"

"ကျွန်တော့်သဘောတော့ ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်တို့လိုက်ရတာ အချည်းနှီးဖြစ်လိမ့် ထင်တယ်"

"ကိုသိန်းမောင်တစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်နဲ့ ခုလောက်ကြာအောင် ပေါင်းလာတာတောင် အကောက်အယူ အင်မတန် အရင်လိုသေးတာ ကိုးဗျ။ အခုကြားရတာက တစ်ဖက်သတ်အမြင်ထင်တယ်ဗျ။ ဟိုရောက်တော့ သူများ မတွေ့ရသေးတာ၊ သူများ မကြားရသေးတာ ကျုပ်တို့ ဘာတွေကြားရဦးမယ် မသိသေးဘူး။ သို့သော် ဒီဟာ ထားလိုက်ဦး။ မောင်သန်းထွန်းကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ သတိပြုလိုက်မိတဲ့ အချက်ကလေး တစ်ချက် နှစ်ချက် ရှိသေးတယ်ဗျ"

"ဘာများလဲဗျ"

"မောင်သန်းထွန်းကို ဌာနာအုပ်က လာဖမ်းတော့ မောင်သန်းထွန်းက 'ကျွန်တော်လည်း ထင်တာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်တာပဲ ကောင်းတယ်' လို့ ပြောလိုက်သေးသတဲ့ဗျ။ ဒီဟာကို ကျုပ် စဉ်းစားမိတယ်"

"ဒီဟာ ဖြောင့်ချက်ပေးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ဗျ"

"ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ။ သူ မလုပ်ရပါဘူးလို့ ငြင်းသေးသတဲ့ဗျ"

"ငြင်းပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ ဝန်ခံရာ ရောက်နေတယ် ထင်တာပဲဗျ"

"ခင်ဗျား ထင်ချင်သလိုထင်။ ကျုပ်ကတော့ ဒီစကားဟာ

မောင်သန်းထွန်းအဖို့ မျှော်လင့်စရာရှိတဲ့ အချက်တစ်ချက်လို့ ယူဆထားတယ်။ ဒီလိုဗျ။ မောင်သန်းထွန်းဟာ ဘယ်လိုပင် အပြစ်မရှိစေကာမူ သူ့ကို မသင်္ကာစရာ ဖြစ်တော့မှာပဲဆိုတာကိုတော့ ဧကန်မုချ သူရိပ်မိရမယ်။ တကယ်လို့ မောင်သန်းထွန်းက သူ့ဖမ်းစဉ်အခါက အံ့သြချင်ယောင်ဆောင်မယ်၊ စိတ်ဆိုးချင့်ယောင်ဆောင်မယ် ဆိုခဲ့လို့ရှိရင် ကျုပ်က သူ့ကို မသင်္ကာမိမယ်။ အခုတော့ မောင်သန်းထွန်းက 'ကျွန်တော်လည်း အထင်မိသားပဲ' လို့ ရိုးရိုးကလေး ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် သူဟာ အပြစ်မရှိတဲ့ လူရိုးကလေးသော်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အင်မတန်ပိုင်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ကျုပ်အထင်တော့ ပိုင်နိုင်လွန်းလို့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ အပြစ်မရှိတဲ့ လူရိုးကလေးပဲ ဖြစ်တန်ရာတယ်။ 'ဒီလိုဖြစ်တာပဲ ကောင်းတယ်' လို့ ပြောလိုက်ခြင်းဟာလည်း မိန်းကလေးစကားအတိုင်း သူ့အဖေကို လက်သီးနဲ့ ဘာနဲ့ ရွယ်မိလေတော့ သူမှားတာ သူမြင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ရိုးရိုးသားသား ပြစ်တင်ခြင်းနဲ့တူတယ်"

(မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ) "ဒီလောက် မထင်ရှားဘဲနဲ့ ကြိုးစင်တက်ရတဲ့လူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲဆရာ"

"မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြိုးမိန့်ခံရတဲ့လူတွေကော ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲ ဆရာ"

"နေပါဦးဗျ။ မောင်သန်းထွန်း ကိုယ်တိုင်ကကော ဘယ်လိုပြောသတဲ့လဲ"

ထိုအခါ ဦးစံရှားသည် သူရိယသတင်းစာတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ဆိုင်ရာ စာမျက်နှာကို ကျွန်တော့်အား ပြလေရာ ကျွန်တော်လည်း အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တရားခံ မောင်သန်းထွန်းက ထွက်ဆိုသည်မှာ...

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်က ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့သွားနေ၍ တနင်္လာနေ့ကမှ ပြန်ရောက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သော အခါ ဖခင်မရှိပါ။ ဘူတာရုံသွားနေသည်ဟု စာရင်းငှား ဖိုးဟန်က ပြောပါသည်။ တစ်ခဏကြာသောအခါ ဖခင် ပြန်ရောက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်သွားသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရေကန်ထဲ တောဘဲများ ကျတတ်သော ကြောင့် သေနတ်ထမ်း၍ ထွက်သွားပါသည်။ လမ်းတွင် ကိုတိုင်းကျော် နှင့် တွေ့ပါသည်။ သို့သော် သူထင်သည့်အတိုင်း ဖခင်နောက်သို့ လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ဖခင်ရှိကြောင်းကိုပင် ကျွန်တော် မသိပါ။ ရေကန်နှင့် ကိုက်တစ်ရာလောက် ရောက်သောအခါ ဖခင်က 'တကူကူးကူး'ဟု အချက်ပေးသံကို ကြားရပါသည်။ ယင်းအချက်ပေး သံမှာ ဖခင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အတူတူ တိုင်ပင်ပြုလုပ်ထားသော အချက်ပေးသံဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါ ဖခင်က စိတ်ဆိုးဟန်နှင့် "ဘာလုပ်လာသလဲ"ဟု မေးပါသည်။ ယင်းနောက် ကျွန်တော်နှင့်ဖခင် စကားများကြ၍ ကျွန်တော့်ကို ထိုးမည် ကြိတ်မည် ပြုလုပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ဖခင် စိတ်ဆိုးမှန်းသိ၍ လှည့်ပြန်လာ ခဲ့ပါသည်။ အနည်းငယ်သွားသောအခါ နောက်မှ အော်သံကြား၍ လှည့်၍ ပြန်ပြေးပါသည်။ ဖခင်မှာ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာကြီးနှင့် လဲနေပါသည်။ ကျွန်တော်က သေနတ်ကို ချထား၍ ပွေ့ထူဆဲတွင် ဖခင် အသက်ကုန်သွားပါသည်။ ဖခင်အနီးတွင် ဘယ်သူမျှလည်း မရှိပါ။ ဘယ်နည်းနှင့် ဒဏ်ရာရသည်ဟူ၍လည်း မပြောနိုင်ပါ။ ဖခင်မှာ လူချစ်လူခင် မများလှသော်လည်း ရန်သူမရှိပါ။ ဒိပြင် ကျွန်တော် ဘာမျှမသိပါ။

ပုလိပ် ။ ။ "မသေမီ ဖခင်က ဘာများ မှာသွားနိုင်သေးသလဲ"

ထွန်း ။ ။ "ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ဆိုစကား၊ လေးငါးခွန်း ပြောသံ ကြားရပါတယ်။ ဘာမှ နားမလည်ပါ။ 'ခေါ်တောကုလား'လား၊ ဘာဆိုလား ပြောသံ ကြားရပါတယ်"

ပုလိပ် ။ ။ "မင်းက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်သလဲ"

ထွန်း ။ ။ "မကောက်တတ်ပါ။ သွေးရူးသွေးတန်း ပြောတယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

ပုလိပ် ။ ။ "မင်းတို့ရွာမှာ ခေါ်တောကုလားများ ရှိသလား"

ထွန်း ။ ။ "အမြဲနေထိုင်တာ မရှိပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကုန်သေးရောင်းတဲ့ ခေါ်တောကုလား နှစ်ယောက်တော့ လာဖူးပါတယ်"

ပုလိပ် ။ ။ "မင်းအဖေနဲ့ သူတို့နဲ့ စကားများဖူးသလား"

ထွန်း ။ ။ "မများဖူးပါ"

ပုလိပ် ။ ။ "မင်းအဖေနဲ့ မင်းနဲ့ စကားများကြတာ ဘာအကြောင်းလဲ"

ထွန်း ။ ။ "ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ"

ပုလိပ် ။ ။ "ပြောရမယ်"

ထွန်း ။ ။ "မပြောနိုင်ပါ။ သို့သော် ဒီအမှုနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါ"

ပုလိပ် ။ ။ "တကူကူးကူးဆိုတာ မင်းနဲ့ မင်းအဖေ အချက်ပေးတဲ့ခေါ်သံဟုတ်လား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထွန်း ။ ။ "ဟုတ်ပါတယ်"

ပုလိပ် ။ ။ "မင်း ပြန်ရောက်လာမှန်း မသိသေးဘဲနဲ့ မင်း အဖေက ဘယ့်နှယ်ကြောင့် မင်းကို အချက်ပေး ခေါ်ရသလဲ"

ထွန်း ။ ။ "ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ"

ပုလိပ် ။ ။ "မင်းအဖေအော်သံကြားလို့ မင်းပြန်ပြေးလာစဉ်က မသင်္ကာစရာ ဘာတစ်ခုမှ မင်း မတွေ့ရဘူးလား"

ထွန်း ။ ။ "မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဝါတာတာတစ်ခုတော့ မြင်မိသလိုလို ထင်မိပါတယ်။ ဖခင်ကို ပွေ့ထူရာက တစ်ဖန် ပြန်ထလိုက်တဲ့အခါကျတော့ မတွေ့ရတော့ပါဘူး"

ပုလိပ် ။ ။ "မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာထင်သလဲ"-

ထွန်း ။ ။ "ပဝါလိုလို အောက်မေ့တာပဲ။ အသေအချာတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ထူပူနေတာကိုး"

ပုလိပ် ။ ။ "အလောင်းနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ"

ထွန်း ။ ။ "အတောင် ၂၀ လောက် ဝေးမယ်ထင်တယ်"

ပုလိပ် ။ ။ "တစ်ယောက်ယောက်လာယူရင် မင်းမြင်မို့ကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

ထွန်း ။ ။ "ကျွန်တော်က ကျောခိုင်းနေတာကိုး။ ဘာမြင်မလဲ"

ဤသည်ကား ဌာနဒ္ဓ တရားခံ၏ ထွက်ဆိုချက်များပေတည်း။
ကျွန်တော်သည် ယင်းအစစ်ခံချက်များကို ဖတ်ရှုရပြီးနောက် ဦးစံရှား

က "ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"ဟု မေးရာ "ထွင်လုံးတွေထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဝါတာတာတို့၊ ခေါ်တောတို့ ဆိုတာက ထွင်လုံးတွေထင်ပါရဲ့"

"ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ...။ သူတို့သားအဖ စကားများတဲ့အကြောင်းခြင်းရာကို ပုလိပ်ကရော၊ ရုံးကရော သနားလောက်အောင် တစ်ခုခု ကြံဖန်ပြီး ထွင်မပြောချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ခေါ်တောတို့၊ ဝါတာတာတို့ကို ကြံကြံစည်စည် ထွင်ပြောတတ်ပါ့မလားဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဆင်ခြင်ပုံဟာက လူတစ်ယောက်ကို အခုချက်ချင်း စိတ်ကူးမရှိတဲ့ပုံ၊ တော်တော်ကြာ သိပ်ပြီး စိတ်ကူးရှိတဲ့ပုံ၊ ကမောက်ကမ စဉ်းစားလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ။ ဟော...ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဟိုရှေ့က ညောင်ပင်လှရွာ မှတ်တယ်"

ကျွန်တော်တို့သည် သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ဌာနာအုပ် ဦးဘကြားနှင့် သူကြီးတို့ကို အခန့်သင့် တွေ့ကြရလေ၏။ ဦးဘကြားမှာ ရန်ကုန်မြို့မှ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှား ဆိုက်ရောက်လာမည့်အကြောင်းကို သိရှိဟန်လက္ခဏာဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုလေ၏။ ဦးဘကြားမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်းနှင့် ခပ်တုတ်တုတ်ရှိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ရွာသားများ၏ မျက်စိ၌ အတော်ခန့်ညား၍ မင်းဟန်ပါသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သူကြီးက ပြင်ဆင်ထားသော လက်ဖက်ရည်အချိုနှင့် ဘီစကွတ်မုန့် အနည်းငယ်ကို စားသောက်လျက်ရှိစဉ် ဦးဘကြားသည် မျက်နှာထားချိုချိုဖြင့် "ဆရာ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မသိန်းညွှန့်က ပြောထားတယ် ဆရာရဲ့။ ဆရာ့သတင်း ကြားရဖူးလေတော့ ဆရာ့ဝါသနာ သိပြီးမို့ ဆရာကြည့်ချင်တာ ကြည့်ရအောင် ကျွန်တော် အားလုံးပြင်ဆင်ထားပါတယ် ဆရာ"ဟု ဖော်ရွေစွာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြောလေ၏။

"ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ"

"ဆရာလည်း မိန်းကလေးကို ကျေးဇူးပြုချင်လို့သာ လာရတယ်၊ မျှော်လင့်စရာ မရှိဘူး ဆိုတာတော့ သိပြီးသား နေမှာပါပဲ။ ဒီအမှုမှာ ဖြင့် မိုးပေါ်က သိကြားမင်းကြီး ဆင်းလာပြီး စုံထောက်ပေမယ့် တရားခံဟာ လွတ်ဖို့ရာ လမ်းမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်က မသိန်းညွန့်ကို ပြောပါတယ်။ နို့ပေမယ့် မိန်းကလေးက ကောလိပ်ကျောင်းသူကလေး ဆိုတော့ တောက ရာဇဝတ်အုပ် စကားလောက်ကို နားမဝင်ပေဘူးပေါ့ ဆရာရယ်။ ဆရာ့ကို မကြည်ညိုလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာ့ အစွမ်းကိုလည်း ကျွန်တော် ချီးမွမ်းပါတယ်။ အစေးက ကန်တော့ နေပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် ဒီအမှုမှာတော့ အကြောင်းထူးလှမယ် မထင်ပါ ဘူး ဆရာ။ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် လိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်ရုံရှိမှာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း မသိန်းညွန့် ရောက်လာပြီ"

ထိုခဏ၌ ရုပ်ရည်အလွန်တရာ ချောမောလှပ၍ ဆံပင်ကို ဖဲစည်းကြိုးနှင့် မခို့တရို့စည်းနှောင်လျက် ကပိုကရိုဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် မိန်းမတို့၏ ရွံ့ခြင်း၊ ရှက်ခြင်း သဘော တို့ကို ဖယ်ရှားလျက် မဟားတရားအမူအရာဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက် လာပြီးလျှင် "ဦးစံရှား"ဟုခေါ်၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့် နေလေ၏။ ယင်းနောက် ဦးစံရှားနဖူးတွင် ကမ္ပည်းထိုးထားသကဲ့သို့ ထင်ရှားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိန်းကလေးက ချက်ချင်း ပင် မည်သူ ဦးစံရှား ဖြစ်သည်ကို သိဟန်ဖြင့် ဦးစံရှားအား စိုက်ကြည့် လျက် "ကျွန်မမှာလိုက်လို့ လိုက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးကြီးလှပါ တယ်ရှင်။ ကိုသန်းထွန်းဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ့အဖေကို မဆိုထားနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတ်ရက်မယ့်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ

တပ်အပ်သေချာ သိပါတယ်။ ဦးစံရှားလည်း ကျွန်မ စိတ်ချသလို ယုံယုံကြည်ကြည်ကြီး စိတ်ချပြီး ဒီအမှုကို စုံထောက်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကို ယုံမှားခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ချစေလိုပါ တယ်။ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်စရာ အချက်တွေ တွေ့ရသော်လည်း မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ စိတ်ချပြီး စုံထောက်ရရင် မြန်မြန်ပေါ်ပေါက်နိုင်လိမ့် မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒီဟာလည်း ပြောချင်လို့၊ ဦးစံရှား ကိုလည်း ကိုယ်တိုင် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လို့ ကျွန်မ လာရ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ရှင်"

"အမှန်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်အောင် ရှင်းလင်းနိုင်ကောင်းပါရဲ့ လေ။ ကျုပ်ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါမယ် မသိန်းညွန့်။ စိတ်ချပါ"

"ဦးစံရှားလည်း ဒီအမှုအကြောင်း သိတန်သလောက် သိခဲ့ရရော ပေါ့။ ပြောစမ်းပါရှင်။ မျှော်လင့်စရာများ ရှိပါသလား။ ဦးစံရှား စိတ်ထဲမှာ ကိုသန်းထွန်းသတ်တာ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့များ မထင်ဘူး လား မေးပါရစေရှင်"

"သူသတ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်စရာအချက်တွေလည်း ရှိပါ တယ်"

(ဝမ်းမြောက်သောမျက်နှာထားဖြင့်) "ကိုင်း...ဘယ့်နှယ်ရှိစ ဥာနာအုပ်ကြီး။ ရှင့်အထင်နဲ့ ကွာမနေဘူးလား။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အားကိုးတာပဲ။ ဘယ့်နှယ်ရှိစလေ"

"ဦးစံရှားက ခုမှရောက်လာတဲ့လူ။ ကျွန်တော်က ဒီမှာ အစ အဆုံး စစ်ဆေးနေရတဲ့လူ။ ဘယ်သူ့စကားက မှန်နိုင်မလဲဗျ"

"ဘယ်သူက ဘာပြောပြော ဦးစံရှားက မှန်ရမယ်။ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်။ သူတို့သားအဖ ရန်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ရှင့်မပြောတာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟာလည်း ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ရှင့်။ ကျွန်မ ရှက်မှာစိုးလို့။ ဒီလိုဟာတောင် သူ့အမှု အနာခံပြီး ဖွတ်မြုံနေဖော်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အဖေကို သူသတ်တယ်ဆိုလို့ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားရှင်"

"မသိန်းညွန့်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ပုံလဲ"

"ကွယ်ဝှက်နေရမယ့်အခါလည်း မဟုတ်တော့ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ ဖွင့်ပြောပါတော့မယ်။ ကိုသန်းထွန်းရဲ့ဖခင် ဦးတုတ်ပေါ်က သူ့သားကို ကျွန်မနဲ့ ယူစေချင်တယ်ရှင့်။ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့က ငယ်ငယ် ကလေးကတည်းက လည်ပင်းဖက် ကြီးလာခဲ့ကြတော့ ကိုသန်းထွန်းက ကျွန်မကို နှမလေးအရင်းလိုသာ သဘောထားတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့သားအဖဟာ ဟကျက်ကျက်ပဲ။ ခုတစ်ခါလည်း ဒီအကြောင်းနဲ့ပဲ တူတာပဲ"

"မသိန်းညွန့်ရဲ့ အဖေကကော ဘယ်လိုသဘောထားပုံ ပေါ်သလဲ"

"ဖေဖေကတော့ သဘောမတူပါဘူးရှင်။ အလကား ဒီလူကြီးက သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးယဉ်နေတာနဲ့ တူပါတယ်"

ထိုအခါ ဦးစံရှားသည် သူ၏ စူးရှနက်နဲသော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် မသိန်းညွန့်အား တစ်ချက်မျှ မှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ မသိန်းညွန့်မှာ ရှိန်းခနဲ မျက်နှာပူသွားသည့် လက္ခဏာနှင့် နီမြန်း၍သွားတော့၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ အဖေကို နက်ဖြန် လောက် ကျုပ် တွေ့နိုင်ပါ့မလား"

"ဆရာဝန်က ခွင့်မပြုပေဘူးမှတ်တယ်"

"ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဆရာဝန်လဲ"

"ဩော်...မကြားသေးဘဲကိုး။ ဦးတုတ်ပေါ် သေပြီးကတည်းက ဖေဖေလည်း သွေးပျက်သလိုဖြစ်ပြီး ဇုန်းဇုန်းလဲပါပကောလားရှင်။ ဆရာဝန်နဲ့ ကုနေရတယ်။ သူတို့ချင်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်အရေးလုပ်ကြတာကိုးရှင့်။ ပေါင်းဟောင်းဖော်ဟောင်းကိုး"

"ဘယ်အရပ်မှာ တွေ့ဖူးကြသတဲ့လဲ"

"ရွှေဘိုနယ်ဘက်မှာဆို ထင်ပါရဲ့ရှင်"

အကယ်၍ မောင်သန်းထွန်း ထွက်ဆိုသည့်အတိုင်း အဟုတ် အမှန် ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သူ၏ဖခင်နှင့် ခွဲခွာသွားသည့်အချိန်နှင့် အော်သံ ကြား၍ ပြန်ပြေးလာသော အချိန်အတွင်းတွင် ကြောက်ခမန်းလိလိ မည်သည့်အခြင်းအရာမျိုး ဖြစ်ပွားရလေသနည်း။ ဆရာဝန်၏ အစစ်ခံ ချက်ကို ဖတ်ကြည့်စဉ်အခါ 'ဦးခေါင်း၏ နောက်ပိုင်း လက်ဝဲဘက် တွင် အသွားမရှိသော လက်နက်မျိုးနှင့် ခိုက်မိသည့်လက္ခဏာဖြင့် ကွဲကြေနေကြောင်း'ဟူ၍ တွေ့ရှိရ၏။ ယင်းဒဏ်ရာမျိုးမှာ နောက်မှ နေ၍ ရိုက်မှသာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ မောင်သန်းထွန်းမှာ သူ၏ ဖခင်နှင့် ရန်ဖြစ်စဉ်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေသောကြောင့် ထိုအချက် မှာ မောင်သန်းထွန်းအဖို့ မျှော်လင့်ဖွယ်ရှိနေ၏။

သို့သော် အစိုးရရှေ့နေက ဦးတုတ်ပေါ် ရုတ်တရက် နောက်သို့ လှည့်ခိုက်တွင် ရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပြော၍ ဖြစ်နိုင်လိမ့် မည်ကား မှန်၏။ ထို့ပြင် ခေါ်တောကုလားဆိုသော စကားသည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ရှိလေသနည်း။ ဦးတုတ်ပေါ်သည် ငန်းဖမ်းသော ကြောင့် ကယောင်ကတမ်း ပြောခြင်း မဖြစ်တန်ရာချေ။ ရုတ်တရက် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်နှင့် သေဆုံးသူများသည် ငန်းဖမ်းသည်ဟူ၍ မရှိနိုင်ချေ။ ထိုစကားသည်ကား မိမိအား မည်သူမည်ဝါက ရိုက်သွား သည်ဟု ပြောပြရန် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်တန်ရာ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် မည်သည့်စကားကို ပြောလိုခြင်း ဖြစ်တန်ရာလေသနည်းဟု အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကျွန်တော် တွေးတော့မိ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့ရာတွင် ကျေနပ်လောက်သော စကားကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်ချေ။ ထို့ပြင် ဝါတာတာ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဆိုခြင်းမှာ ကောန်အမှန် ဖြစ်ခဲ့လျှင် သတ်သောသူသည် တစ်စုံတစ်ခု ကျနေရစ်ဟန် တူ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် မောင်သန်းထွန်းနှင့် ထိုမျှလောက် နီးကပ်သော နေရာသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ယူဝံ့ခြင်းမှာ အတော်ရဲရင့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရချေမည်။ ထို့ပြင် ယင်းအရာဝတ္ထုမှာ လူတိုင်း အိမ်တွင် မရှိနိုင်သော အတော်ထင်ရှားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်ရချေမည်။ ထို့ကြောင့်သာ ဤမျှလောက် အရဲစွန့်၍ ပြန်ယူရခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရှုပ်ထွေးလှချေ၏တကား။ ဦးဘကြားက မောင်သန်းထွန်းအား စွပ်စွဲခြင်းကို အဆိုးမဲဆိုသာပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အဖို့မှာမူ ဦးစံရှား၏ အစွမ်းကို ယုံကြည်ပြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏အယူအဆများ မှန်လိမ့်မည်ဟူ၍ စိတ်ချခြင်းအားဖြင့် စဉ်းစားချက်ကို အဆုံးသတ်လိုက်မိ၏။

ဦးစံရှား ပြန်လာသောအခါ ဦးဘကြားမှာ ဌာနာသို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သောကြောင့် မပါလာတော့ချေ။

“သတ်တဲ့နေရာ သွားကြည့်ဖို့ အလုပ်ကို နက်ဖြန်ထိအောင် ဆိုင်းထားဦးမှပဲဗျို့။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ဝါသနာက စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာ ကြည့်ရမှဖြစ်လေတော့ ဒီကနေ့ ခေါင်းရှုပ်သေးလို့ မလုပ်နိုင်သေးဘူး။ နက်ဖြန်မနက်ကျမှ သွားကြည့်ကြစို့။ ဒီအတောအတွင်း မိုးလွတ်ကောင်းပါရဲ့ဗျာ။ မောင်သန်းထွန်းတော့ တွေ့ခဲ့ရဗျို့”

“ဘာများ ထပ်ပြီး သိခဲ့ရသေးသလဲ”

“ဘာမှ မထူးပါဘူး”

“သဲလွန်စ မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဘာမှ မပေးနိုင်ဘူး။ တစ်ခါကတော့ သတ်တဲ့လူကို ဒီသူငယ်သိရက်နဲ့ ဖုံးထားလေသလားလို့ ကျုပ်တွေးမိသေးတယ်။ အခုတော့ဖြင့် သူမသိကြောင်း ကျုပ် သေသေချာချာ သိခဲ့ရပြီ။ ဒီသူငယ်က လူပုံကလေးတော့ သနားကမားပဲ။ ဉာဏ်ဘက်ကတော့ ထက်မြက်လှဟန် မရှိဘူး။ သို့သော် စိတ်နှလုံးတော့ ကောင်းပုံရတယ်”

“မသိန်းညွန့်လို မိန်းကလေးကို သူက မကြိုက်နိုင်ဘူး ဆိုပုံထောက်တော့ မျက်စိသကြီး လွဲနေတဲ့သူငယ်နဲ့ တူပါရဲ့”

“ဟာ...ဒီအကြောင်းက တော်တော်ခွကျတဲ့ဟာပဲဗျ။ သူငယ်က မသိန်းညွန့်ကို ကြိုက်ထားလိုက်တာမှ ရူးမတတ်ပဲ။ နို့ပေတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ခန့်လောက်တုန်းက အိမ်ကထွက်ပြေးပြီး ရန်ကုန်က ဘိုင်စကုတ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လူကြမ်းဘက်က ရုပ်ဖျက်ပြီး ဝင်လုပ်ခဲ့တုန်းက ဘိုင်စကုတ်မိန်းမကြမ်းတစ်ယောက်နဲ့ ညားခဲ့ဖူးဆိုကိုးဗျ။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ တစ်နေ့က ရန်ကုန်သွားတယ်ဆိုတာလည်း မိန်းမဆီသွားတာတဲ့ဗျ။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်တော့လေ။ မိန်းမကြီးကိုလည်း ကွာလို့မရ။ မသိန်းညွန့်ကို သူ့စိတ်ထဲက ကြိုက်လိုက်တာကလည်း သေလုလို့။ ဒီအထဲမှာ မသိန်းညွန့်ကို မယူကောင်းသားလို့ သူ့အဖေကြီးက ကြိမ်းလိုက်တာကလည်း ခဏခဏ။ ငနဲကို သိပ်ပြီး ဗျာများနေတာပဲ။ ရန်ကုန်က မိန်းမကြီးကလည်း သူ့အဖေဟာ စားနိုင်သောက်နိုင်ထဲကဆိုတာ သိလေတော့ တတန်းတန်းခွယ်ထားတာပဲတဲ့။ ဒီအထဲမှာ သူ့အဖေက ဟိုနေ့က ကြိမ်းလေတော့ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီးတော့ လက်ကို မြှောက်လိုက်မိတာပါတဲ့ဗျ။ ထိုးမလို့ ကြိတ်မလို့ ရွယ်တာမဟုတ်ရပါဘူးတဲ့ဗျ။ သေမယ့် ငနဲမှာ ဝမ်းနည်းစရာတွေထဲမှာ ဝမ်းသာစရာတစ်ခု တွေ့ရတယ်တဲ့ဗျ”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ"

"ရန်ကုန်က မိန်းမကြီးက သူ့အမှုအကြောင်း ကြားတော့ ကြိုးပေးခံရတော့မှာပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး သူနဲ့ တစ်ရုံတစ်ရာ မပတ်သက်ကြောင်း၊ သူ့မှာ ကုလားလင်ကြီး ရှိကြောင်း၊ ကုလားကြီး ဘင်္ဂလားက ပြန်လာပြီဖြစ်၍ သူနဲ့ကင်းရှင်းကြောင်းကို စာရေးပြီး ထည့်လိုက်သတဲ့။ ကိုယ့်လူက ဒီစာကို ကျုပ်ပြပြီး "ဒီအမှုဖြစ်ရတာ ခပ်ကောင်းကောင်းရှိပေသေးတော့တယ် ဆရာရယ်'တဲ့။ ရယ်ကာ ပြုံးကာ ပြောလိုက်သေးတယ်"

"ဒါဖြင့် နေပါဦးဗျ။ ဦးတုတ်ပေါကို သူမသတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့ သေတာလဲဗျ"

"ခင်ဗျား စဉ်းစားဖို့ အချက်နှစ်ခု ကျုပ်ညွှန်လိုက်မယ်။ ပထမ တစ်ချက်က ဦးတုတ်ပေါဟာ သာခုကန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ချိန်းထားတာ မှန်တယ်။ သို့သော် သူ့သားနဲ့ချိန်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့သား အိမ်မှာမရှိဘူးဆိုတာ ဦးတုတ်ပေါ သိတယ်။ ဒုတိယအချက်က ဦးတုတ်ပေါဟာ သူ့သား ပြန်ရောက်လာမှန်း မသိရသေးဘဲနဲ့ 'တကူကူးကူး'လို့ မြည်ပြီးခေါ်တယ်။ ဒီအမှုမှာ ဒီအချက်နှစ်ချက်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ ကိုသိန်းမောင်ရဲ့။ အဲဒီနှစ်ချက်ကို အနုလုံ ပဋိလုံ ပြန်လှန်မွှေနှောက်ပြီး ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေတော့"

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ဦးဘကြား ရောက်လာရာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် သူကြီးအိမ်မှ ထွက်လာကြလေသည်။ လမ်းခရီး၌ ဦးဘကြားက "ဒါထက် ဆရာ၊ မသိန်းညွန့်ရဲ့ဖခင်

မြေပိုင်ရှင် ဦးသိန်းဖေကြီး ရောဂါတိုးလို့ ဆရာဝန်တွေ လက်လျှော့ကုန်ရပြီတဲ့"ဟု ဝမ်းနည်းသံနှင့် ပြောလေ၏။

"ဒေါ်တော် အသက်ကြီးပြီလား"

"ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိပြီ။ လူကြီးက တရှောင်ရှောင် မမာနေတာ ကြာပါပြီ။ ဒီအထဲမှာ သူ့မိတ်ဆွေကြီးတစ်ယောက် ပျက်စီးသွားတော့ သူ့စိတ်မှာ ချောက်ချားသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ခင်မင်ကြသလဲဆို လယ်မြေဧက ငါးဆယ်လောက်ကို လက်ထောက်မ တစ်ပြားမှမယူဘဲ ကြည့်ရှုထားသတဲ့"

"ဟုတ်လား"

"ဒါတင်မကသေးဘူး။ ဒီပြင်လည်း အနည်းနည်းနဲ့ ကြည့်ရှုသေးဆိုပဲ။ လူတိုင်းက သူတို့ကို ချီးကျူးနေကြတာပဲ။ ခုကာလမှာ ဒီလိုမိတ်ဆွေမျိုး ဘယ်မှာမှ မကြားရဖူးဘူးတဲ့"

"ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ တစ်ခု မစဉ်းစားမိကြဘူးလားဗျာ။ ဦးတုတ်ပေါဟာ ဦးသိန်းဖေရဲ့ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားလည်း ဖြစ်သေးရဲ့၊ မသိန်းညွန့်ဟာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးဖြစ်လို့မို့ သူ့ငွေမလောင်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သေးရဲ့၊ ဒီအထဲကနေပြီး ဦးတုတ်ပေါက သူ့သားကို မသိန်းညွန့်နဲ့ ယူဖို့ တိုက်တွန်းနေပုံဟာ သူပြောရင် ပြီးရတော့မှာလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး မကျလွန်းဘူးလားဗျာ။ ဒီအထဲမှာ ဦးသိန်းဖေကိုယ်တိုင်က သဘော မတူဘူးလို့ မသိန်းညွန့်ပြောလို့ သိရပြန်တော့ သာပြီးအံ့ဩဖို့ မကောင်းဘူးလားဗျာ။ အဖေလုပ်တဲ့လူတစ်ယောက်လုံးက သဘော မတူနိုင်ပါဘူးလို့ ဆိုပါရက်နဲ့ ဦးတုတ်ပေါကြီးက သူ့သားကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး တောင်းယူတာမျိုးလို တောင်းယူဖို့ တိုက်တွန်းအားချနေပုံဟာ တစ်ဆိတ် မလွန်လွန်းဘူးလားဗျာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"လွှန်လွှန်းသလား မလွှန်လွှန်းဘူးလားဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က…"

"မှန်ပါတယ်။ သတ်တဲ့လူပေါ်အောင် စုံထောက်ဖို့ပါပဲ"

"ဘာမှ စုံထောက်နေဖို့ မလိုဘူးဆရာ။ မောင်သန်းထွန်းသတ်တာ အမှန်ပဲ။ ဆရာသာ မသိန်းညွန့်ကျေနပ်အောင် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်လိုက်ပေတော့။ ကျွန်တော်တို့တော့ တန်းတန်းပဲ လိုက်တော့မယ်"

ဦးစံရှားသည် ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားဖြင့် ဦးဘကြားအား ကြည့်သော်လည်း မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဆေးတံကိုသာ ဖွာလျက် လိုက်လာလေ၏။

"ဟိုရှေ့က နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ဟာ ဦးတုတ်ပေါတို့အိမ်ပဲ"ဟု ဦးဘကြားက ပြောသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ တောမသာ အိမ် ထုံးစံအတိုင်း ကစားဝိုင်းမှ အိပ်ပျက်ထားသော လူတစ်စုနှင့် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေကြသော လူများကို တွေ့မြင်ရသေး၏။ အိမ်ပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးစံရှားသည် သူရင်းငှားယောကျ်ား တစ်ယောက်အား ခေါ်၍ ကွယ်လွန်သူ ဦးတုတ်ပေါ၏ ဘုံဘိုင်ရေမိုနပ် ပုဆိုးနှင့် မောင်သန်းထွန်း၏ 'ဟတ်ရှူး'ပုဆိုးတစ်ရန်ကို တောင်းယူပြီးနောက် အနံ့၊ ဖြက်၊ အလျား စသည်ဖြင့် လေးငါးခြောက်နေရာ တို့ကို တိုင်းထွာမှတ်သားလေ၏။ ယင်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် သာစုကန်သို့ ဆက်လက်သွားရောက်ကြလေ၏။

ဦးစံရှားမှာ ရေကန်သို့ရောက်၍ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ခြေရာကောက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏အမူအရာမှာ တစ်ခါတည်း ပြောင်းလဲ၍သွားလေ၏။ အိမ်၌နေစဉ် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆေးတံကိုခဲလျက် အမှုအကြောင်းကို စိတ်ကူးတွေးတောနေသော

ဦးစံရှားကိုသာ မြင်ရဖူးသူများသည် အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ခြေရာကောက်နေသော ဦးစံရှားကို မြင်ရသောအခါ မှတ်မိကောင်းမှ မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

ဤအခါမျိုး၌ကား ဦးစံရှားသည် နှာခေါင်းပွပွ၊ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထလျက် စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် စိတ်အာရုံ စူးစိုက်ကာ ရှေ့တိုးနောက်ငင် နားတစွင့်စွင့်နှင့် ကုန်းချည်တစ်ခါ မော့ကျချည် တစ်လှည့် စောင်းငဲ့သော ဦးခေါင်းဖြင့် ဤမှ ထိုမှ လူးလာတုံ့ပြန် ရှိနေရကား ယုန်နံ့ခံ၍ လိုက်နေသည့် ခွေးသမင်ကြီးနှင့် တူလှပေ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ သူ့အား စကားတစ်ခွန်းတလေမျှ ပြောမိလျှင် မကြားချင်ပြု၍နေသည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်တိုစွာနှင့် ငေါက်လိုက်ကာဖြစ်စေ ပြုလေ့ရှိ၏။

ရေကန်ပတ်လည်၌ မြေကြီးမှာ ခပ်ထိုင်းထိုင်းရှိနေသဖြင့် မြက်ခင်းပေါ်၌လည်းကောင်း၊ လှသွားလမ်းကလေးပေါ်၌လည်းကောင်း ခြေရာများဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိ၏။ ဦးစံရှားသည် တစ်ခါတစ်ရံ သုတ်သုတ်သွား၍ တစ်ခါတစ်ရံ ရပ်တန့်နေရာမှ တစ်ခါတစ်ရံ ရေကန်မှခွာထွက်ပြီး တောကလေးထဲသို့ ကွေ့၍ လိုက်သွားသေး၏။ ဦးဘကြားနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ သူ၏နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းလိုက်နေကြရာ ဦးဘကြားမှာ မထိမဲ့မြင် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်၍နေသေး၏။ ကျွန်တော့်မှာမူ ဦးစံရှား၏ အပြုအမူမှန်သမျှ၌ အဓိပ္ပာယ်ရှိရမည်ဟု သိသောကြောင့် စိတ်ဝင်စားလျက် စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

သာစုကန်မှာ ကိုက် ၃၀ ခန့် ကျယ်ဝန်း၍ ကြာပင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိရာ ယင်း၏ပတ်လည်၌ ခြေလှမ်း ၂၀ ခန့် ကျယ်ဝန်းသည့် မြက်ခင်းဖြင့် ဝိုင်းရံလျက် မြက်ခင်းအဆုံးတွင်မူကား သစ်ပင်ကလေးများပေါက်လျက်နေသဖြင့် တောကလေးဖြစ်နေ၏။ ဦးဘကြား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည် အလောင်းတွေ့သောနေရာကို ကျွန်တော်တို့အား ပြသလေရာ မြေကြီးမှာ အတော်ပင်ပျော့သောကြောင့် ဦးကုတ်ပေါ လဲကျသော နေရာကိုပင် ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်ပေ၏။

ဦးစံရှားမှာမူ ကျွန်တော်တို့ မြင်သည်ထက် များစွာပို၍မြင်ရကြောင်းကို သူ၏မျက်နှာထားအားဖြင့် ကျွန်တော် သိရ၏။ ဦးစံရှားသည် အလောင်းတွေ့သောနေရာတွင် ပတ်ပတ်လည်လှည့်၍ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားပြီးနောက် ဦးဘကြားဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်၍ "ခင်ဗျား ရေကန်ထဲ ဘာလို့ဆင်းရသလဲ"ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ဘာများတွေ့ရမလဲလို့ ရေကန်ထဲ မွှေရှာကြည့်တာပဲ။ ဒါထက် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီးသိ"

"အို... အမေးအမြန်းမထူစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ အချိန်မရှိသေးဘူး။ ခွင်ခွင်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ ခင်ဗျားဘယ်ခြေရာကြီးက နေရာတကာတိုင်းနဲ့နေတာပဲ။ ဟောဟိုက ရေစပ်မှာ ပျောက်သွားတယ်။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေက နွားအုပ်ကြီး ရိုက်ခြောက်လိုက်တာလို နေရာတကာလျှောက်ပြီး နင်းခြေမထားခင်က ကျုပ် လာကြည့်လိုက်ရရင် ဘယ်လောက်များ လွယ်မလဲလို့။ ဟောဒါက ရွာသားတွေ ဝိုင်းလာပြီး အလောင်းကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ ခြေရာတွေပဲ။ ဒါထက် ဒီအထဲမှာ သုံးကြိမ်သုံးခေါက် လျှောက်ထားတဲ့ ခြေရာတစ်ခုဟာ တော်တော်ထင်ရှားတယ်"ဟု ပြော၍ ဦးစံရှားသည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်လျက် ခါးပိုက်ဆောင် မှန်ဘီလူးကလေးဖြင့် သေချာစွာကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးရင်း စကားပြောနေသည့်အသံမျိုးနှင့်...

"ဒီဟာက မောင်သန်းထွန်းရဲ့ ခြေရာပဲ။ နှစ်ခေါက်ဟာက ဖြည်းဖြည်းလျှောက်တယ်။ တစ်ခေါက်ဟာက ပြေးလာတဲ့ခြေရာပဲ။

ဖနောင့်ရာ ကောင်းကောင်းမထင်ဘဲ ဖိနပ်ဦးရာတွေချည်း သိပ်ထင်နေတယ်။ ဒီဟာကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့စကား မှန်တယ်လို့ ယူဆထိုက်တယ်။ ဟောဒါက ဦးတုတ်ပေါ စကြံလျှောက်ထားတဲ့ ခြေရာပဲ။ အလို...ဒီဟာက ဘာလဲ။ ဩော်...သိပြီ။ သေနတ်ဒင်ကို မြေကြီးပေါ်မှာ ထောက်ထားတဲ့အရာပဲ။ အဖေ့စကားကို သားက ရပ်ပြီးနားထောင်နေဟန်တူရဲ့။ အလို အလို...ဒီဟာတွေက ဘာတွေပါလိမ့်။ ကျားပါးစပ်ဖိနပ်ကြီးနဲ့ ခြေဖျားထောက်ပြီးလာတဲ့ ခြေရာတွေပါကလား။ တော်တော်ဖြက်ကျယ်တဲ့ ခြေရာပဲ။ ဟောဒီမှာ လာတယ်။ ဟောဒီမှာ ပြန်သွားတယ်။ ဟောဒီမှာ ပြန်လာတယ်။ ဩော်...သိပြီ။ ပဝါကျနေလို့ ပြန်လာရသေးတာကိုး။ ကိုင်း...သူ ဘယ်ကလာသလဲ ကြည့်စမ်းရအောင်"ဟု ပြော၍ ဦးစံရှားသည် ခြေရာခံရင်း တဖြည်းဖြည်း လိုက်သွားရာ တောစပ်ကလေးရှိ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ဦးစံရှားသည် ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် မှောက်လျက်ကြည့်ရင်း သစ်ရွက်ခြောက်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို လှန်လှောပြီးနောက် တစ်နေရာမှ မြေမှုန့်သဏ္ဌာန်တူသော အမှုန့်ကလေးများကို ခြစ်ယူ၍ စာအိတ်ကလေးတစ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဦးစံရှားသည် ညောင်ပင်ကြီးမှ သစ်ခေါက်များကိုပင် မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာကြည့်နေသေး၏။ သစ်ပင်ခြေရင်း၌တွေ့သော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကိုလည်း သေချာစွာကြည့်ပြီးမှ ကောက်ယူလာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် တောကလေးတစ်လျှောက် ဖြတ်၍ လမ်းသို့ရောက်အောင် လိုက်သွားသေးရာ ထိုနေရာ၌မူ ခြေရာများ ရောနှောသွားဟန် ရှိ၏။

"ဒီအမှုကလေးက တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ အမှုကလေးပဲ။ သို့သော် တော်လောက်ပါပြီ။ ကျုပ် သိလိုသမျှ သိခဲ့ရပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြန်ကြပါစို့"

လမ်းခရီး၌ ဦးစံရှားသည် ယခင် ကျောက်တုံးကို ပြလျက် "ဒီကျောက်တုံးဟာ သာမညကျောက်တုံး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီအမှုမှာ သိပ်အရေးကြီးတာပဲ"ဟု ပြောလေ၏။

"ဘာကြောင့်လဲ ဆရာ"

"ဦးတုတ်ပေါ သေတာ ဒီလက်နက်နဲ့ သေရရှာတာပဲ"

"အရာလည်း မတွေ့ပါကလားဆရာ"ဟု မယုံကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကိုင်ကြည့်၍ ဦးဘကြားက ပြောလေ၏။

"မရှိဘူးလေ"

"ဒါဖြင့် ဆရာ ဘယ့်နှယ်သိသလဲ"

"ကျောက်တုံးအောက်မှာ မြက်တွေပေါက်နေတယ်။ ဒီကျောက်တုံးက ဒီနေရာရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ ဒီကျောက်တုံး ထုတ်ယူခဲ့တဲ့နေရာလည်း မတွေ့ရဘူး။ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သူနဲ့လည်း ကိုက်တယ်။ ဒီပြင်လက်နက်လည်း မတွေ့ရဘူး"

"နို့...သတ်တဲ့လူကကော ဆရာ"

"အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဘယ်သန်၊ လက်ယာဘက်ခြေထောက်က ထော့ကျိုး ထော့ကျိုး လမ်းလျှောက်တယ်။ ကျားပါးစပ်ဖိနပ် ခွာထူထူစီးတယ်။ ပိုးစစ်ပဝါ ပေါင်းတယ်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို စွပ်တံတပ် သောက်တတ်တယ်။ ဒီပြင်အချက်တွေလည်း ရှိပါသေးရဲ့။ နို့ပေမယ့် ဒီလောက်ဆိုရင် ရှာနိုင်လောက်ပါပြီကောဗျာ"

ဦးဘကြားမှာ အံ့သြသလို ဖြစ်သွားပြီးနောက် မဟုတ်နိုင်ဟု သဘောရဟန်ဖြင့် ရယ်မိလေ၏။

"တွေးလုံးကတော့ ကောင်းပါပေ့ဆရာ။ နို့ပေမယ့် တရားသူကြီး လုပ်တဲ့လူက တွေးလုံးလောက်ကို လက်မခံပေဘူးထင်တယ် ဆရာရဲ့"

"ဒါဖြင့် ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ် အလုပ်လုပ်ကြတာပေါ့လေ။ ကျုပ်တော့ ဒီတစ်ညနေ အလုပ်လုပ်ပြီး ညခင်းလောက် ပြန်တော့မယ်"

"ဘယ့်နှယ်လဲ တန်းလန်းပစ်ထားခဲ့တော့မှာလား ဆရာ"

"ဘာဟုတ်မလဲ။ အားလုံး ပြီးရမှာပေါ့"

"နို့...တရားခံကကော ဆရာရယ်"

"ကျုပ်ပြောတဲ့လူပဲ"

"အမည်နာမနဲ့ လုပ်မှပေါ့ ဆရာ"

"ရွာကလေး ဆီးရွက်လောက်မှာ ဒီလောက်မှ ခင်ဗျားတို့ တွေ့အောင် မရှာနိုင်ဘူးလားဗျာ"

"ဘယ်သန်နဲ့ ခြေကျိုး ဆိုရုံလောက်နဲ့ လိုက်ရှာလို့ လူရှယ်စရာ ဖြစ်နေရောပေါ့ ဆရာ"

"ခင်ဗျားသဘောဂါလေ။ ကျုပ် တတ်နိုင်သလောက် ခင်ဗျားကို ပြောပြပြီးပြီကော။ ကိုင်း...ကိုင်း...ဒီကပဲ ခွဲကြစို့ရဲ့။ ကျုပ်မပြန်ခင် စာရေးလိုက်ဦးမပေါ့ဗျာ"

ကျွန်တော်တို့သည် သူကြီးအိမ်သို့ သွားရောက်ကြ၍ နံနက်စာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ဦးစံရှားမှာ ဆက်လက်၍ စိတ်ကူးတွေးတော နေသေး၏။ ဦးစံရှား၏ မျက်နှာထားမှာ မဖြစ်စေလိုသော အခြင်းအရာမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရဟန်နှင့် ကြည်ရွှင်ခြင်းမရှိဘဲ အလွန်နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ "ဒီလာစမ်းဗျာ ကိုသိန်းမောင်။ ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိအောင် အကြံရခက်နေတယ်။ အကြံပေးနိုင် ပေးစမ်းပါဦးဗျာ"ဟု စိတ်အိုက်ဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

"ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ"

"ဒီလိုဗျ။ မောင်သန်းထွန်းပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ကျုပ်အဖို့ အရေးကြီးတာ နှစ်ချက်ရှိတယ်။ တစ်ချက်က ဦးတုတ်ပေါဟာ မောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သန်းထွန်းကို မမြင်မိ တကူကူးကူးလို့ အချက်ပေးတယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စပဲ။ တစ်ချက်က ဦးတုတ်ပေါ် သေခါနီးမှာ ခေါ်တောကုလားဆိုလား ပြောသွားသေးတယ် ဆိုတဲ့အချက်ဗျ။ ဒီနှစ်ချက်ကို အမှန်ထားပြီး ကျုပ်တို့ စဉ်းစားရလိမ့်မယ်"

"တကူကူးကူး အကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုယူဆသလဲ"

"ဦးတုတ်ပေါ် အချက်ပေးခြင်းဟာ သူ့သားအဖို့ ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ကြောင်းတော့ ထင်ရှားတယ်။ သူ့သားဟာ ရန်ကုန်မှာ ရှိသေးတယ်လို့ သူ့အဖေက ထင်မှတ်နေတုန်း ရှိသေးတာကိုးဗျ။ ဒါကြောင့် မောင်သန်းထွန်း ကြားသွားခြင်းဟာ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ ကံအားလျော်စွာ ကြားသွားတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဦးတုတ်ပေါ်က သူချိန်းထားတဲ့လူကို ခေါ်တဲ့သဘောနဲ့ တကူကူးကူးလို့ အချက်ပေးခြင်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒီလို အချက်ပေးနည်းမျိုးဟာ ဘယ်အရပ်မှာ သုံးတတ်သလဲဆိုတော့ အညာဆီမှာ၊ အထူးသဖြင့် ရွှေဘိုနယ်က ချိုးတည်တဲ့လူစုတွေ သုံးတတ်တဲ့ အချက်ပေးနည်းမျိုးကိုးဗျ။ ဒါကြောင့် ဦးတုတ်ပေါ်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့ လူဟာ အညာမှာနေဖူးတဲ့လူထဲက ဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးစရာရှိတယ်"

"ခေါ်တောကုလား ဆိုတာကကောဗျ"

ထိုအခါ ဦးစံရှားသည် သူကြီးမှတစ်ဆင့် မြေတိုင်းစာရေးထံမှ ငှားရမ်းကြည့်ရှုထားသော မြေပုံတစ်လိပ်ကို ဖြန့်၍ခင်းလေ၏။ မြေပုံမှာ ကြေးတိုင်ဘက်မှ ထုတ်သည့် ရွှေဘို ဒိစတြိတ်၏မြေပုံဖြစ်၍ ထိုစီရင်စုနယ်မှ လယ်ကွက်များနှင့်တကွ ရွာများ၏ အမည်ကိုပါ ဖော်ပြပါရှိလေသည်။ ဦးစံရှားသည် ဝက်လက်မြို့နယ်ပိုင်တွင် ကြည့်ပြီးနောက် ဝက်လက်မြို့၏ တောင်ဘက်တွင် တည်ရှိသော ရွာကလေးကို ထောက်ပြလျက် "ဖတ်စမ်းဗျာ"ဟု ခိုင်းလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ထောက်ပြသော နေရာမှ စာလုံးများကို ဖတ်လိုက်ရာ

'ခေါ်တော'ဟူသော ရွာအမည်ကို တွေ့ရလေ၏။

"ဦးတုတ်ပေါ်ပြောတာက ခေါ်တောရွာက မည်သူမည်ဝါလို့ ပြောဟန်တူပါရဲ့။ သူ့သားက နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရပြီး 'ခေါ်တော'ကို 'ခေါ်တော'လို့ မှတ်ထားမိဟန် တူပေတယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ"

"ဟုတ်လိုက်လေဗျာ။ ဒီအတိုင်းပဲနေမှာပဲ။ အောက်သူ အောက်သားထဲကဆိုရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုကြားလိုက်ရရင် မကြားဖူးတဲ့ 'ခေါ်တော'ကိုတော့ တွေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ကြားနေကျ 'ခေါ်တော'လို့ တွေးမှာချည်းပဲ။ ကောင်းလိုက်လေဗျာ၊ တွေးပုံကလေး"

"ပြီးတော့ မောင်သန်းထွန်းက ဝါတာတာလို့ ပြောခြင်းကို ကျုပ်က ပိုးစစ်ပဝါလို့ ကောက်ချက်ထုတ်လိုက်တယ်။ သားတစ်ယောက်လုံး အနီးမှာရှိနေရက်နဲ့ တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး ယူရခြင်းဟာ တော်တော်ထင်ရှားတဲ့ ပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်ရမယ်ဗျ။ သာမညပဝါအဝါဆိုရင် သူရော ငါပါ ရှိနိုင်တဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်လေတော့ ဒီလောက်တောင် စွန့်ပြီး ယူမယ်မဟုတ်လှဘူး။ ဒီပဝါတွေ့သွားရင် သူ့ပဝါမှန်း လူတိုင်းသိသွားမှာစိုးလေတော့ အရဲစွန့်ပြီး ယူရဟန်တူတယ်။ အညာက လူကြီးတွေဟာ ပိုးစစ်ပဝါ အဝါကို အင်မတန်ပေါင်းလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ပိုးစစ်ပဝါလို့ ဆိုရခြင်းဖြစ်တယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ"

"သဘောကျပါ့ဗျာ"

"ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်အခြေရောက်လာပြီလဲ။ ရွှေဘို ဒိစတြိတ်၊ ဝက်လက်မြို့နယ်က ပိုးစစ်ပဝါပေါင်းတတ်တဲ့လူလို့ သိရပြီ။ ဟုတ်စ"

"မှန်ပါတယ်"

"ပြီးတော့ ဒီကနေ့ သာခုကန်မှာ ကျုပ်တွေ့ခဲ့တဲ့ အချက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကလေးတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ကြည့်လိုက်ပြန်ရင် သေချာသထက် သေချာမလာဘူးလားဗျာ"

"နေပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျား ဘယ့်နယ်လုပ် သိသလဲ"

"ကျုပ်နည်းတွေ ခင်ဗျား သိထားပြီ မဟုတ်လားဗျ"

"အရပ်မြင့်တာတော့ ခြေလှမ်းကို တိုင်းခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်တာ ဟုတ်ပါပြီ။ ခြေထောက်ကျိုးသွားတာကကောဗျာ"

"သူ့ခြေရာတွေဟာ နေရာတိုင်းမှာ လက်ယာခြေရာဟာ လက်ဝဲခြေရာလောက် မထင်ရှားဘူးဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ညာဘက်ကို ဖော့နင်းရလို့။ ဘာ့ကြောင့် ဖော့နင်းရသလဲဆိုတော့ ခြေထောက်ကျိုးလို့ ထော့နဲ့ရလို့ပေါ့ဗျ"

"ဘယ်သန် ဆိုတာကကောဗျာ"

"ဆရာဝန် ထွက်ချက်ကို ခင်ဗျား သတိပြုမိတယ် ဆိုမဟုတ်လား။ ဒဏ်ရာဟာ နောက်ကနေပြီး လုပ်လိုက်ပါရက်နဲ့ ဦးခေါင်း လက်ဝဲဘက်မှာ ထိသွားတယ်ဆိုမဟုတ်လား။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်းလေ။ ညာဘက်နဲ့လုပ်ရင် ညာဘက်မှာ ထိရမယ်။ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ လုပ်လိုက်လို့သာ ဘယ်ဘက်မှာ ထိနိုင်တာပေါ့ဗျ။ ဘယ်သူမဆို ခွန်အားစိုက်ပြီး ရိုက်ရ နှက်ရတဲ့ အလုပ်မှာ ကိုယ်သန်ရာ လက်နဲ့သာ လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီဒဏ်ရာမှာ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ လုပ်တဲ့ ဒဏ်ရာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီလူကို ကျုပ်က ဘယ်သန်လို့ ဆိုတယ်။ သားအဖနှစ်ယောက် စကားပြောနေတုန်းမှာ ဆေးလိပ်တောင် သောက်နေတဲ့လက္ခဏာရှိတယ်။ ဆေးလိပ်ပြာတောင် ကျုပ်က တွေ့သေးတယ်။ ဆေးပြာအကြောင်း ကျုပ်က သေသေချာချာ လိုက်စားထားဖူးလေတော့ ပြာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ်လို့ ကျုပ်က အတပ်ဆိုတယ်။ ပြာကို တွေ့ပြီးနောက် ကျုပ်လိုက်ရှာ

ပြန်တော့ သစ်ပင်မြစ်ရင်းနားမှာ ဆေးပြင်းလိပ်တိုတိုတောင် ကျုပ် တွေ့သေးတယ်"

"ဆေးလိပ်စွပ်တံ အကြောင်းကကောဗျာ"

"ဆေးလိပ်တိုရဲ့ဖင်ကို သေသေချာချာ မှန်ဘီလူးနဲ့ကြည့်တော့ သူ့ပါးစပ်ထဲရောက်တဲ့အရာ တစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို တံတွေးစိုတဲ့အရာဖြစ်စေ၊ သွားကိုက်ရာဖြစ်စေ ရှိရမယ်။ တစ်ခုမှ မရှိတဲ့အတွက် ဆေးလိပ်စွပ်တံနဲ့ သောက်တယ်လို့ ကျုပ်ဆိုတယ်"

"ကောင်းပါပေ့ဗျာ။ ရှင်းပါပေ့။ ခင်ဗျားစုံထောက်လိုက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ သေရတော့မလောက် ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် အသက်ချမ်းသာရာ ရပေတော့မယ်။ နောက်ဆုံးကျ တော့ တရားခံဟာ"

"ဦးသိန်းဖဲပါလား။ ကြွပါခင်ဗျာ၊ ကြွပါ"ဟု သူကြီးက ပြောလျက် အသက် ၅၀–၆၀ ခန့်ရှိ၍ တင်းမာသော မျက်နှာထား ဖြင့် သန်စွမ်းဟန်ရှိသည့် ကိုယ်ကာယမျိုးရှိသော လူကြီးတစ်ယောက် သည် အခန်းတွင်းသို့ သူကြီးနှင့်အတူ ဝင်လာ၍ သူကြီးလည်း ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ လူကြီး၏ မြင့်မောက်သော မေးရိုးကြီးများနှင့် တုတ်တုတ်မည်းမည်းရှိသော မျက်ခုံးကြီးများသည် ခက်ထန်သော မျက်နှာကို သာ၍ ခက်ထန်အောင် ကူညီပေးရာ ရောက်နေ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဖျော့တော့သော အသားအရေနှင့် ညိုမည်းသော မျက်ကွင်းများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပြင်းထန်သော ရောဂါတစ်မျိုး အပြင်းဖမ်းလျက်ရှိကြောင်းကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။

"ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့စာကို ရရဲ့မှတ်ပါတယ်။ ထိုင်ပါခင်ဗျာ ထိုင်ပါ"ဟု ဦးစံရှားက နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

"လူသူလေးပါး အတင်းစကား မပြောစေရအောင် လာခဲ့ပါ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုလို့ ကျုပ် လာခဲ့ရခြင်းပါပဲ"

"ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာလို့ရှိရင် ဗွေရာလေးပါးစကားတွေ များနေမှာစိုးလို့ပါ ခင်ဗျာ"

"ဘာကိစ္စများပါလိမ့်ဗျာ။ သိပါရစေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးတုတ်ပေါ်ကိစ္စပါပဲ။ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် အားလုံးသိပြီးပါပြီ"

ထိုအခါ ဦးသိန်းဖံသည် ဖွတ်တင်းဦးမည့် လက္ခဏာနှင့် ကိုယ်ကို ဆန့်တန်းပြီးမှ ဟန်မရပုံပေါ်သော ဦးစံရှား၏ မျက်နှာထားကို မြင်သဖြင့် မျက်နှာထားတစ်မျိုး ပြင်ပြီးလျှင် လက်လျှော့သော အမူအရာနှင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မေးထောက်ကာ ကြည့်နေလေ၏။ ယင်းနောက်မှ…

"သိပ်ဝကျကုန်တော့တာပဲဗျ။ ကျုပ်က ဒီသူငယ်ကို အခုလို အမှုပတ်စေဖို့လို့ ကြံရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ ယုံပါ။ တကယ်လို့များ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ သူ့အပေါ် ကြိုးမိန့်ကျသွားမယ် ဆိုရင် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဖွင့်ပြောဖို့ ကျုပ် ကြံစည်ထားပါတယ်။ အမှန်ပါဗျာ။ ယုံပါတော့"

(ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့်) "ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ပါတယ်"

"ကျုပ်က အခုတောင် ပြောချင်လှပါပြီ။ ဒီသမီးကလေး ငိုညှာနေရလို့ပါ။ ကျုပ်ကို ဖမ်းလားဆီးလားလုပ်ရင် ကျုပ်သမီးလေး ရင်ကွဲနာနဲ့ သေရှာတော့မှာပဲ"

"ဒီအထိလည်း မရောက်တန်ကောင်းပါဘူး ထင်ပါရဲ့လေ"

"ဗျာ"

"ကျွန်တော်က အစိုးရအမှုထမ်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးရဲ့သမီး

အတွက် ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော် ပါနေရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် မောင်သန်းထွန်းကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို လွတ်အောင် လုပ်ပေးကြရလိမ့်မယ်"

"ကျုပ်က သေရမယ့်ဆဲဆဲ အသက်ငင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဆီးချိုရောဂါ စွဲနေတာ ကြာပါပြီ။ ထစ်လနေရရင် ကံကောင်းပဲလို့ ဆရာဝန်ကလည်း ပြောထားတယ်။ သို့သော် ဘယ်သူမဆို ထောင်ထဲမှာတော့ မသေချင်ပေဘူးပေါ့ဗျာ"

ထိုအခါ ဦးစံရှားမှာ စားပွဲ၌ ထိုင်၍ ကလောင်တံနှင့် စက္ကူများကို ပြင်ဆင်လေ၏။

"ကိုင်း…ကိုင်း…ဟုတ်မှန်သလောက် ပြောပြပါတော့။ လိုရင်းအချက်တွေလောက် ကျွန်တော် ရေးပါ့မယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက လက်မှတ်ထိုး။ ဒီက ကိုသိန်းမောင်က သက်သေပေါ့။ တကယ့်အရေးကျမှ ကျွန်တော် ထုတ်သုံးပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ"

"ကိုင်း…ပြောပါတော့မယ်ဗျ။ ဒီလိုပါ။ ကိုတုတ်ပေါ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တကယ့်တစ်နံပါတ် လူယုတ်မာကြီးတစ်ယောက်ဗျ။ သူ့လက်တွင်းရောက်ရတဲ့ လူများဟာ တကယ့်ကံဆိုးမိုးမှောင်ဆိုတာမျိုးလိုပဲ။ သူ့အညှဉ်းခံနေရတာ ကျုပ်မှာ အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး ရှိသွားပြီ။ ကျုပ်အပေါ် သူက စီးလုံးရသွားပုံကို ကျုပ် ပြောပြဦးမယ်"

ဦးသိန်းဖံသည် ရေတစ်ခွက်ကို တောင်း၍ သောက်လေ၏။ ထိုနောက်မှ…

"သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရွှေဦးစွာ အညာမှာ စပြီး သိကြတာကိုးဗျ။ ကျုပ်က ဒီတော့ လူကလည်း ဆတ်ဆတ်၊ သွေးကလည်း ကြွကြွ၊ အရွယ်ကလည်း ကောင်းကောင်း။ ဘာမဆိုလုပ်ဝံ့တဲ့ အရွယ်ဟာ ကိုးဗျ။ လူပေါင်းစုံနဲ့ပေါင်းပြီး သောက်လား စားလား ကစားလားနဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ဓားပြဖြစ်သွားရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျောက်တွင်းတစ်ခွင်ရော ရွှေဘိုနယ်တစ်ဝိုက်မှာပါ ခေါ်တောသား ဖိုးကုလား ဆိုရင် လူတိုင်း ဖိန့်ဖိန့်တုန်ကြရတာပေါ့ဗျ”

ထိုအခါ ဦးစံရှားနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် လှမ်း၍ ကြည့်မိသေး၏။

“တစ်နေ့ကျတော့ မိုးကုတ်မြို့က ကျောက်ကုန်သည်တစ်စုဟာ သပိတ်ကျင်းကို ဆင်းကြမယ်လို့ သတင်းရတာကိုးဗျ။ ဟိုတုန်းက မော်တော်ကားလမ်းတွေ ဘာတွေ မပေါက်သေးဘူး။ ကုန်သည်တွေ ဆိုပြီး ခြေလျင်ဖြစ်စေ၊ လှားနဲ့ဖြစ်စေ ဆင်းကြရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့က ဓားပြခြောက်ယောက်သား လမ်းက စောင့်နေကြတော့ ကျောက်ကုန်သည်တွေ ဆင်းလာပါရောဗျ။ သူတို့လက်မှာလည်း သေနတ်နဲ့ လူနှစ်ယောက်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်း သေနတ် တစ်လက်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့က အရင်ဦးပြီး သေနတ် တစ်ချက်ပစ်လိုက်လို့ လူတစ်ယောက် ကျသွားရင်ပဲ ကျန်တဲ့လူတွေက ကစဉ့်ကလျား ပြေးကုန်ကြတာကိုးဗျ။ သူတို့က ပစ်တာလည်း ကျုပ်တို့လူတစ်ယောက် သေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကုန်သည်တွေ ဖမ်းပြီး သူတို့ပစ္စည်းတွေ အကုန်ယူ၊ လူတွေတော့ လွှတ်လိုက်တာ ပါပဲ။ ပစ္စည်းအားလုံး သုံးသိန်းကျော်ဖိုးလောက်ရတယ်။ ပတ္တမြား ချည်းပဲ။ အဲ... သူတို့မှာ ထမင်းချက်အလုပ်နဲ့ လိုက်လာတဲ့ အကောင် တစ်ကောင်ပါတယ်။ ဒီအကောင်ကို ကျုပ် ဟိုတုန်းက သတ်ပစ် လိုက်ရင် အအေးသားဗျ။ ဒီလိုဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အကောင်ဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ တုတ်ပေါပေါ့ဗျ”

ဦးသိုန်းဖေလည်း ရေသောက်ပြန်၏။ ယင်းနောက် ဆက်လက် ပြောပြန်လေ၏။

“ကျုပ်တို့လူစု ပစ္စည်းတွေခွဲယူပြီး ကျုပ်မှာ အရင်က ရှိတဲ့ ပစ္စည်းကလေးများနဲ့ သူတို့ကျောက်တွေကို ဝယ်ယူတာကိုးဗျ။ လူသုံး ယောက် ဝေစုကို ကျုပ်က ငွေသုံးလေးထောင်လောက် ပေးလိုက် ရတယ်။ ကျုပ်က သိုဝှက်ထားပြီး အင်္ဂလိပ်စာတတ် မိတ်ဆွေတစ် ယောက်နဲ့ ပြင်သစ်တင်ရောင်းစားတာ နည်းရော့မလား။ လေးသိန်း ခွဲလောက် ရတယ်။ ကျုပ်က ဒီတော့မှ လူကောင်း သူကောင်းလုပ်ပြီး အောက်ရပ်မှာ မြေတွေဝယ်၊ သားမယားယူ၊ သမီးမိန်းကလေးတစ် ယောက် မွေးပြီး အင်မတန် ကျေနပ်နေတာကိုးဗျ။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ် ရန်ကုန်သွားခိုက်မှာ မောင်မင်းကြီးသား တုတ်ပေါကို သိမ်ကြီး ဈေးနားမှာ တွေ့တာကိုးဗျ။ ခွေးမသား ယုတ်လိုက်တာ ချာလို့။ ဒီအကောင် ကျုပ်ကိုမြင်မြင်ချင်း မှတ်မိတော်မူတယ်ဗျ။ ‘ဖိုးကုလား ရယ်တဲ့၊ ကျုပ်တို့မှာ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ရှိပါတယ်တဲ့။ ကျုပ်တို့ကို ကျွေးရ မွေးရလို့ ဆန်ဘယ်လောက်မှ မကုန်နိုင်ပါ ဘူး’ တဲ့။ ပြောပါလေရောဗျ။ ကျုပ်က ဒီတော့ ယီးတီးယားတား လုပ်တာပေါ့လေ။ သူက ဒီတော့ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုး ပြီး ‘အင်္ဂလိပ်မင်းလက်ထက်မှာ လူသတ်မှုတို့၊ ဓားပြမှုတို့ဟာ အနှစ်တစ်ရာ ကုန်သော်လည်း လျှော်ပစ်တယ်လို့ မရှိနိုင်ဘူး’ တဲ့။ ခြောက်ပါလေရော။ ကျုပ်က ဒီတော့ ကြောက်မိတာပေါ့လေဗျာ။ တိုတိုပြောတော့မယ်။ သူတို့သားအဖက ကျုပ်နဲ့ ဒီရွာလိုက်လာပြီး ခင်းမူနေပါလေရောဗျ။ သားကတော့ တော်ရှာပါတယ်။ အဖေလုပ် တဲ့လူကတော့ဗျာ လူထဲမှာ ရှာမှရှားဆိုတာလို အမျိုးမျိုးနဲ့ ကျုပ်ကို ညှဉ်းတော့တာပါပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ငွေဆိုငွေ၊ မြေဆိုမြေ၊ အိမ်ဆို အိမ် သူတောင်းသမျှကို အားလုံးပေးတာချည်းပါပဲ။ ဒီအထဲက သူက ထတက်လာပြီး ကျုပ်သမီးကို သူ့သားနဲ့ ပေးစားရမယ်တဲ့ဗျ။ အကြပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုင်ပါလေရော။ ဒီလိုနဲ့ သူက ကြိမ်း၊ ကျုပ်က ငြင်း။ သူက ခြောက်၊ ကျုပ်က တင်း လုပ်လာခဲ့ကြတာ ဟိုနေ့ကတော့ ရေကန်မှာ ဆုံကြဖို့ ချိန်းပါလေရောဗျ။ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ သူတို့သားအဖ စကားပြောနေကြတာကိုးဗျ။ ကျုပ်က သစ်ပင်ကြီးကွယ်ပြီး ချောင်းနားထောင်နေမိတယ်။ လား...လား...မောင်မင်းကြီးသားက သူ့သား■ကို ကျုပ်သမီးနဲ့ ယူဖို့ တိုက်တွန်းဖြားယောင်းနေတော်မူတာကိုးဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်မှာ အရင်တုန်းက ဆိုးခဲ့၊ မိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သွေးတွေ ဗလောင်ဆန်တက်လာပြီး မိုးမမြင် လေမမြင် ဆိုတာမျိုးလို ဆန်တက်လာတာနဲ့ ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံး အဆင်သင့်တွေ့။ ယူထား။ သူ့သားလည်း သွားရော ဘာမှမပြောတော့ တိတ်တိတ်ကလေး နောက်ကလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကို ကျောက်ခဲကြီးနဲ့ ထုသတ်လိုက်တာကိုးဗျ"

"ဘာကျနေရစ်လို့ တစ်ခါပြန်လာရတာလဲ"

"ခေါင်းက ပိုးစစ်ပဝါပေါ့ဗျာ။ ဒီရွာထဲမှာ မြန်မာဖြစ် ပိုးစစ်ပဝါ ဆိုလို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ပေါင်းတာဖြစ်လေတော့ မထားခဲ့ဝံ့ဘဲ အရဲစွန့်ပြီး ပြန်ယူရတယ်ဗျ"

ယင်းနောက် ဦးသိန်းဇံမှာ ဦးစံရှား ရေးထားသော ဖြောင့်ချက်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးလေ၏။

"ဒီဖြောင့်ချက်ကို မသုံးဘဲ ပြီးနိုင်ရင် ပြီးရအောင် ကျွန်တော်စီမံပါမယ်။ မလွဲသာမှ သုံးပါမယ်။ စိတ်သာချပါ"

"ကျေးဇူးပါပဲဗျာ"

ထိုနောက် ဦးသိန်းဇံသည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

မောင်သန်းထွန်း၏ အမှုကို စစ်ဆေးသောအခါ ဦးစံရှားသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မောင်သန်းထွန်း မဟုတ်နိုင်ကြောင်းကို အချက်ပေါင်းများစွာ ဖော်ထုတ်၍ တရားခံ၏ရှေ့နေအား ညွှန်ကြား သွန်သင်

ထားရကား တရားသူကြီးသည် သက်သေမထင်ရှားဟု အကြောင်းပြ၍ တရားခံကို လွှတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဦးသိန်းဇံမှာ အမှုပြီးသည့်နောက် သုံးလေးလမျှ အသက်ရှင်နေသေး၏။ သို့ရာတွင် စိုးရိမ်ထားသည့်အတိုင်း သမီးအပေါ်၌ အရှက်မကွဲရတော့ချေ။ ဦးသိန်းဇံ ကွယ်လွန်သည့်နောက် ကောလိပ်ကျောင်းသူ မသိန်းညွန့်မှာ ငယ်သူငယ်ချင်း မောင်သန်းထွန်းနှင့်ပင် အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်ကြရလေတော့သတည်း။

❖

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

❝ ဤဝတ္ထု၏ ပထမဦးဆုံးမူမှာ **သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊** ၁၉၁၇ ဩဂုတ်၊ အတွဲ-၁၊ အမှတ်-၆ လာ 'လူတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးမှု၌ မောင်စံရှား စုံထောက်ပုံ' ဖြစ်ပါသည်။ 'ခြေကျိုး ကြောင်' အမည်နှင့် မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက်မှ ဒုတိယတွဲ တွင်လည်းကောင်း၊ နှလုံးလှစာအုပ်တိုက်မှ ပထမ တွဲတွင်လည်းကောင်း တွေ့ရပြီး 'လူတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးမှု' အမည်ဖြင့်လည်း မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက်မှ အတွဲ-၁၀ နှင့် နှလုံးလှစာအုပ် တိုက်မှ အတွဲ-၅ တို့တွင်လည်း ထပ်မံပါရှိသည်။ မူရင်းမှာ The Man With The Twisted Lip ဖြစ်သည်။ ❞ ဟု ၁၉၇၄၊ အောက်တိုဘာ (၉)နေ့စွဲဖြင့် ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ မှတ်တမ်းပြု ထုတ်ဝေထားသော ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက် ဦးစံရှား စာပေါင်းချုပ်မှ ရွှေဥဒေါင်း စာပေ ထိန်းသိမ်းရေးကော်မတီ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပြန် လည်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခြေကျိုး ကြောင်

တစ်ညသ၌ ကျွန်တော်သည် ဦးစံရှား မရှိခိုက်တွင် မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်နှင့် အပျင်းဖြေ၍ ၁၁ နာရီခွဲသည်နှင့် စာအုပ်ကို ပိတ်ကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်တော့မည် အပြုတွင် အိမ်ရှေ့၌ မြင်းရထားတစ်စီး ရပ်၍ လှေကားမှ တစ်စုံတစ်ယောက် တက်လာသော ခြေသံကို ကြားရလေ၏။ ခြေသံမှာ ဦးစံရှား၏ခြေသံ မဟုတ်သည်နှင့် ကျွန် တော်တို့အခန်းသို့ မဟုတ်ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပါစေဟု ဆုတောင်းမိစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားသဖြင့် ထ၍ ဖွင့်ပေးရလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသူမှာ ဆိနိဘားမားကုမ္ပဏီမှ ငွေစာရင်းကိုင် စာရေးကြီး ကိုဘသန်းမြင့်၏ဇနီး စိုးစိုး ဖြစ်၍ နှလုံးမသာယာသော မျက်နှာဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပစ်လှဲကာ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

သူတို့လင်မယားမှာ ကျွန်တော်နှင့် တစ်မြို့တည်းသား ဖြစ်ကြ သည့်အလျောက် ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော့်ထံ အလည်အပတ် လာရောက် တတ်ကြလေရာ ထိုည၌တွင်ကား စိုးစိုး၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရခြင်း အားဖြင့် အလည်သက်သက် လာရောက်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိရှိ နိုင်ပေ၏။ ကျွန်တော်က မေးမြန်းသဖြင့် စိုးစိုးက ပြောပြသည်မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ၏ခင်ပွန်း ကိုဘသန်းမြင့်သည် လွန်ခဲ့သော စနေနေ့ညကတည်းက အိမ်မှ ထွက်သွားရာ ယခုနေ့ညတိုင်အောင် ပြန်မလာသေးကြောင်း၊ တနင်္လာနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့များမှာ ခရစ္စမတ်ပွဲအတွက် တိုက်ပိတ်ထားသော်လည်း နက်ဖြန် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၌ တိုက်ဖွင့်မည်ဖြစ်၍ ပြန်မလာခဲ့လျှင် အလုပ်ပြုတ်ဖို့ရှိကြောင်း၊ ကိုဘသန်းမြင့်မှာ ဘိန်းရှူတတ်သည်ဖြစ်၍ ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားလမ်းရှိ ဘိန်းခန်းတစ်ခန်းတွင် ရှိလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုပြီး တွေ့အောင်ရှာဖွေ၍ အိမ်သို့လိုက်ပို့ပေးပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်ပြောဆိုလေ၏။

ကိုဘသန်းမြင့်မှာ ကျွန်တော်နှင့် စတင်သိကျွမ်းစဉ်က ဘိန်းကိုမဆိုထားဘိ အရက်မျှပင် နေ့စဉ်သောက်သည့်အထဲကလူမျိုးမဟုတ်ချေ။ တစ်နေ့သ၌ သူငယ်ချင်း သုံးလေးယောက် စု၍ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီးများအကြောင်း နှီးနှောကြစဉ် ဒီကွင်စီ အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ ဘိန်းစားကြီးအကြောင်း စကားစပ်မိ၍ ပြောကြရင်း ဘိန်းရှူခြင်းအကြောင်း ရောက်သွားကြ၍ တစ်ယောက်က ဘိန်းဆိုသည်မှာ အလွန်တရာ စွဲတတ်သောအရာဖြစ်ကြောင်း၊ မည်မျှပင် စိတ်ခိုင်လှပါသည်၊ မိမိစိတ်ကို နိုင်လှပါသည်ဆိုစေ ရက်ပေါင်း ၂၀ ခန့်မျှ မှန်မှန်ကြီး ရှူမိပါလျှင် မည်သည့်လူစားမျိုးမှ မခံနိုင်ဘဲ အမှန်မုချ ဘိန်းစွဲရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ကိုဘသန်းမြင့်မှာ တကယ်စိတ်ခိုင်သော လူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း မိမိကိုယ်ကို အလွန်စိတ်ခိုင်သည်ဟူ၍ မှတ်ထင်လေ့ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား မစွဲစေရပဲ ပြောလျက် လောင်းတမ်းစားတမ်း ပြုလုပ်ဖို့ ဟိတ်ဟန်ထုတ်နေလေ၏။ ထိုအခါ အခြားသူများက ဖျက်ကြ၏။ သို့သော်လည်း ကိုဘသန်းမြင့်က ကြွားဝါလျက်ပင်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပထမစ၍ပြောသူက ငွေ ၅၀ိ/– လောင်းရန် အသင့်

ရှိကြောင်းနှင့်ပြောရာ အားလုံးက ဖျက်ကြပါလျက်နှင့်ပင် လောင်းစားဖြစ်ကြလေ၏။ စည်းကမ်းကား တစ်နေ့လျှင် လေးပွဲတိုး နေ့စဉ်မှန်မှန် ရက်ပေါင်း ၂၀ ဘိန်းရှူရမည်။ ၂၁ ရက်မြောက်သောနေ့မှစ၍ ၇ ရက်အတွင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဘိန်းမရှူဘဲ နေနိုင်ခဲ့လျှင် ကိုဘသန်းမြင့်က နိုင်၍ ငွေ ၅၀ိ/– ရရမည်။ အကယ်၍ ထိုရက်အတွင်း ရှူမိခဲ့သော် ကိုဘသန်းမြင့်က ရှုံး၍ ငွေ ၅၀ိ/– ပေးရမည် ဖြစ်လေသည်။

ကိုဘသန်းမြင့်သည် ရက်ပေါင်း ၂၀ ဘိန်းရှူပြီး ၂၁ ရက်မြောက်သောနေ့မှစ၍ ၇ ရက်တိုင်တိုင် ဘိန်းမရှူဘဲ နေနိုင်ခဲ့သောကြောင့် လောင်းစားသော ငွေ ၅၀ိ/–ကို အနိုင်ရခဲ့သည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဘိန်း၏အရသာကို သိသွားခဲ့လေပြီ။ ရံဖန်ရံခါ အရက်မူးခဲ့သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပျင်းပြေသဘောနှင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်ညူးသောကြောင့်လည်းကောင်း ဘိန်းခန်းသို့ ဝင်မိရာ လောင်းစားပြီးသည့်နောက် တစ်နှစ်ခန့်အတွင်းတွင် သေသေချာချာ ဘိန်းစွဲသောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှာလေတော့၏။

သတင်းသန့်သန့်ကြားသိရသည်မှာ ကိုဘသန်းမြင့်နှင့် လောင်းစားသောသူသည် စိုးစိုးကို အပျိုဖြင်ဘဝက ကိုဘသန်းမြင့်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်လှည့်ခဲ့ဖူးရာ စိုးစိုးက ကိုဘသန်းမြင့်ဘက်သို့ ပါသွားသည့်အလျောက်ရန်ငြိုးထားပြီးလျှင် ငွေ ၅၀ိ/– အရှုံးခံ၍ လောင်းစားခြင်းဖြစ်သည်ဆို၏။ ထိုသတင်းအတိုင်း ဟုတ်မှန်ခဲ့ပါလျှင် ယုတ်မာခြင်းအရာ၌ နဒ္ဒီအတော်ပင် ဉာဏ်သွားသူတစ်ယောက်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုထိုက်ပါပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားများ လဲလှယ်၍ စိုးစိုးနှင့်အတူ အလုံရပ်ကွက်ရှိ ယင်းတို့နေအိမ်သို့ လိုက်ပြီးလျှင် စိုးစိုးကို ချထားခဲ့ပြီးမှ မြင်းရထားနှင့် ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်သို့ ဆက်လက်သွားလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စူရတ်ဈေးကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းရထားကို လွှတ်လိုက်၍ တက္ကစီတစ်စီးကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဘိန်းခန်းသို့ မောင်းနှင်ခိုင်းလေ၏။

ကမ်းဘက်ကို ကျောခိုင်းလျက် ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ တက္ကစီသမားက ရပ်တန့်၍ "ဒီအိမ်ပဲ ဆရာ"ဟု ပြသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကားခပေးပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ခါးလောက်မြင့်သော စင်ကလေးကို အပေါ်ထပ် ပြုလုပ်၍ အထက်ကတစ်ထပ်၊ အောက်ကတစ်ထပ်ဖြင့် ဇရတ်စာများကို ခင်းကျင်းကာ ကြွေခေါင်းအုံးများနှင့် ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းကြီးလေးခန်းတွင် ညစ်စုတ်ပေရေသော တရုတ်များ၊ မြန်မာများနှင့် ကုလားများသည် စီတန်းကာ ဘိန်းရှူလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အသင့်အတင့် ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဝတ်စားထားသောလူမျိုး ဝင်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဘိန်းရှူသောလူများသည် ယစ်မျိုးအရာရှိ ဖြစ်လေသလောဟူသော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်အား ဦးခေါင်းထောင်၍ ကြည့်ကြ၏။ တစ်ခုသောထောင့်၌ စင်ကလေး၏ အောက်ထပ်တွင် ဝါးဖျာတစ်ချပ်ပေါ်၌ ကြွေခေါင်းအုံးနှင့် မှိန်းလျက်ရှိသော ကိုဘသန်းမြင့်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကိုဘသန်းမြင့်သည် တရုတ်တစ်ယောက် ထိုးပေးနေသော ပြောင်းကို တွန်းဖယ်လျက် "အလိုလေးဗျာ...ကိုသိန်းမောင်ကြီးပါကလား။ အိုင်ဆေး ကိုသိန်းမောင်။ ဘယ်နှစ်နာရီလောက် ရှိပြီလဲဗျာ" ဟု မဖွင့်ချင် ဖွင့်ချင် မျက်လုံးများကို ပွတ်လျက် မေးလေ၏။

"၁၁ နာရီ ထိုးပြီးပြီဗျ"

"ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲဗျ"

"အင်္ဂါနေ့လေ။ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ဗျ"

"အလိုလေးဗျာ။ ကျုပ်က တနင်္ဂနွေနေ့ မှတ်နေတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ပေါ့။ ခင်ဗျားက လူတစ်ဖက်သားကို ထိတ်အောင် လန့်အောင် ဘာကြောင့် လုပ်နိုင်ရတာလဲဗျာ"

"မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ ဒီကနေ့ အင်္ဂါနေ့ဗျ။ နက်ဖြန် ခင်ဗျားတို့ တိုက် ဖွင့်တော့မယ်။ စိုးစိုးလည်း ခင်ဗျားကို တမျှော်တည်း မျှော်နေရှာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မရှက်ဘူးလား ကိုဘသန်းမြင့်ရယ်။ ခင်ဗျားဟာ လွန်လွန်းတယ်"

"လွန်တာတော့ မပြောနဲ့တော့ဗျာ။ ကျုပ်လောက်မိုက်တာ ခွေးပဲရှိတော့တယ်။ ဒီလောက်များ ကြာတယ် မထင်မိဘူးဗျာ။ ကြုတ်ကလေး သုံးကြုတ်၊ လေးကြုတ်၊ ငါးကြုတ်၊ ဘယ်နှစ်ကြုတ်လို့ မမှတ်မိပါဘူးလေ။ ဩော်...စိုးစိုး...စိုးစိုး၊ လင်ဆိုးမယား တဖားဖား ဆိုတာလို ဖြစ်နေရှာတာပဲ။ ဒါထက် ကျွန်တော့်ထူပါဦးဗျ။ တစ်ဆိတ်လိုက်ပို့ပါဦးနော် ကိုသိန်းမောင်"

"ပို့ပါမယ်။ လာပါ"

"ဒါထက် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကျသလဲ မေးလိုက်စမ်းပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ ဟင်းရွက်ပြုတ်ဖတ်လို တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့နေကုန်ပါပြီ။ ကြည့်လုပ်စမ်းပါဦးဗျ"

"နေဦး၊ ကျုပ်သွားမေးဦးမယ်"

ကျွန်တော်သည် ပြောင်းကိုယ်စီနှင့် ရှူလျက်ရှိကြသော အထက်နှင့် အောက် လူလေးတန်းတို့၏အကြားမှ ဖြတ်၍ ဘိန်းရောင်းသော တရုတ်၏ အခန်းကလေးသို့ သွားသောအခါ အောက်တန်းတစ်တန်းတွင် တိုင်ကိုမှီလျက် ထိုင်နေသော အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်ကို ကျော်လွန်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေသလုံးကို ရုတ်တရက် ခြစ်ကုတ်ခြင်းခံရပြီးနောက် "ရှေ့လျှောက်သွားပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း"ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သံကို ကြားရလေ၏။ ထိုကဲ့သို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြောလိုက်သောအသံမှာ ပြောင်းကို လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်လျက် တိုင်ကိုမှီကာ ငိုက်နေသော ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ပါးရေများတွန့်လိမ်လျက် ရှိသည့် ဇရာဒုဗ္ဗလအရွယ် အဘိုးကြီး၏ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်ရ၏။ နှစ်လှမ်းခန့် လှမ်းပြီးနောက် လည့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩလှသောကြောင့် လွှတ်ခနဲ မအော်မိစေခြင်းငှာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်ရသေး၏။ အကြောင်းသော်ကား ယခင်က အဘိုးအို၏ ပိန်ခွက်သောပါးသည် ပြည့်ဖြိုးဖောင်းပွလာရုံမျှမက တွန့်လိမ်ပျော့ခွေသော အသားအရေများသည် လည်း တင်းမာချောမွေ့လာပြီးလျှင် အဘိုးကြီးစင်စစ်က ဦးစံရှား ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

"ဦးစံရှား၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ"

"တိုးတိုးဆရာရဲ့၊ တိုးတိုး။ ကျုပ် နားကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျား လူကို မြန်မြန်ပြန်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ တိုင်ပင်စရာကလေး ရှိလို့ပါ"

ကျွန်တော်သည် ကိုဘသန်းမြင့်အတွက် ကျသင့်သောငွေကို တရုတ်ထံ ပေးချေပြီးနောက် ကိုဘသန်းမြင့်နှင့်အတူ ဘိန်းခန်းမှ ထွက်လာခဲ့၍ မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ်သို့ ယင်းအား တင်လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် အပြင်မှ စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။ ၅ မိနစ်ခန့် ကြာသော အခါ လူအိုတစ်ယောက်မှာ ဘိန်းခန်းထဲမှ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ထွက်လာ၍ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းမျှ ကျော်လွန်သည့်တိုင်အောင် ထိုနည်းအတိုင်း လျှောက်လာပြီးမှ ခါးကို ဆန့်တန်း၍ ခါးကိုင်း ဦးစံရှား၏ အသွင်အတိုင်း ပြောင်းလဲလိုက်ပြီးလျှင် အားရပါးရ ရယ်မောနေလေ၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်။ ကျုပ်က တိတ်တိတ်ပုန်း ဘိန်း

ခွဲနေပြီလို့များ မထင်လိုက်မိဘူးလား"

"ဒီလိုတော့ မထင်ပါဘူး။ နို့ပေမယ့် ဒီနေရာမှာ တွေ့ရတာ သိပ်အံ့ဩတာပဲ"

"ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျား အံ့ဩသလိုပဲ အံ့ဩနေတာပဲ"

"ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက် တွေ့ရအောင် လာရှာတာကိုးဗျ"

"ကျုပ်ကလည်း ရန်သူတစ်ယောက် တွေ့ရအောင် လာရှာတာပဲ"

"ဘယ်လိုရန်သူလဲဗျ"

"ကျုပ်အလုပ်က ရာဇဝတ်ကောင်ဆိုရင် ရန်သူပေါ့ဗျ။ ကျုပ် စုံထောက်နေတဲ့ အမှုကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စကလေးများ ရမလားလို့ စနည်းနာကြည့်တာပဲ။ ကျုပ်မှန်းသိရင် အရှင်လတ်လတ် တူးမြှုပ်ပစ်မယ့်လူ သုံးလေးယောက်ရှိတယ်။ အမှုကလေး တစ်မှုတုန်းက ကျုပ်လုပ်လိုက်တာ ထောင်ထဲမှာ အတော်နစ်နာသွားလေတော့ ဘိန်းခန်းက ကြမ်းပိုးတွေက ကျုပ်ကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်းပဲလို့ ကြိမ်းဝါးထားသတဲ့ဗျ။ ဒါကြောင့် ရုပ်ဖျက်ပြီး ဝင်ရတယ်"

"ပြောတိုင်းလုပ်နိုင်ရင် ခက်ကုန်ရောပေါ့ဗျာ"

"ဩော်...ကိုသိန်းမောင်က ကြည့်မြင်တိုင် ဘိန်းခန်းအကြောင်း မသိသေးဘဲကိုး။ ဒီဘိန်းခန်းနောက်က ရေထဲပစ်ချလို့ ပုပ်မှ ပေါ်လာတဲ့ အလောင်းပေါင်း ဘယ်နှစ်လောင်းရှိပြီ မှတ်နေသလဲ။ တစ်လောင်းကို ငွေတစ်ရာရရင် ကျုပ်တို့ သူဌေးကြီးတွေဖြစ်နေပြီ"

ကျွန်တော်တို့သည် ပြောရင်းဆိုရင်း ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာကြ၍ ဦးစံရှားက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ခွေပြီး လေချွန် လိုက်သည်တွင် ပြန်၍ လေချွန်သံတစ်ချက် ကြားရပြီးနောက် တက္ကစီ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်စီးသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။

ကားပေါ်သို့ တက်ကြပြီးနောက် "ကျုပ်တို့ ဒီကနေ့ည ခုနစ်မိုင်ခြံထဲမှာ အိပ်ကြရလိမ့်မယ်ဗျို့"

"ဘယ်သူ့ခြံလဲဗျာ"

"ကိုဘလှသိန်းရဲ့ခြံလေ။ သူ့အမှုကို ကျုပ် စုံထောက်နေရတယ်ဗျ"

"လင်းစမ်းပါဦးဗျ။ ကြားစမ်းပါရစေဦး"

"ဒီလိုဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရှစ်နှစ်လောက်က ပိုက်ဆံ တော်တော်ရှိပုံရတဲ့ ကိုဘလှသိန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ခုနစ်မိုင်မှာ ခြံတစ်ခြံဝယ်၊ အိမ်ကြီးတစ်လုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဆောက်ပြီး အစေခံသုံးလေးယောက်နဲ့ တော်တော်သားသားနားနား နေထိုင်တယ်ဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တုန်းက ကြို့ကုန်းက ပင်စင်အငြိမ်းစားဝန်ထောက်တစ်ယောက်သမီးနဲ့ အကြောင်းပါပြီး သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ရခဲ့တယ်။ သူ့အလုပ်အကိုင်ကတော့ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ်တဲ့။ နံနက်တိုင်း ရန်ကုန်ကို မီးရထားနဲ့သွားပြီး ညနေတိုင်း မီးရထားနဲ့ ပြန်တတ်တယ်။ အရွယ်က သုံးဆယ်ကျော်။ လူပုံက သနားကမား။ စကားပြောကောင်း။ အပေါင်းအသင်းဆန့်။ သားမယား သားသမီးကိုလည်း အင်မတန်ဂရုစိုက်သတဲ့။ အသောက်အစား အကစားမရှိ။ တည်တည်တံ့တံ့နေထိုင်ပြီး လူချစ်လူခင်လည်း တော်တော်ပေါများသတဲ့။ ကြွေးမြီဆိုလို့လည်း မရှိ။ သူ့နာမည်နဲ့ အင်ပီရီယယ်ဘဏ်တိုက်မှာ ငွေနှစ်ထောင်ကျော် ရှိနေတဲ့အတွက် ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းလို့ရယ်လို့လည်း တွေးစရာ မရှိဘူးဗျ"

"ဆိုပါဦးဗျ"

"ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့က ခါတိုင်းထက် ခပ်စောစော အိမ်ကထွက်ပြီး မထွက်ခင်ကလည်း အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကလေးနှစ်ခု ရှိတယ်လို့ သူ့မိန်းမကို ပြောသွားသတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့သားကလေးကစားဖို့ သံပတ်မော်တော်ကားကလေးတစ်ခု ဝယ်ခဲ့မယ်လို့လည်း ပြောသွားသေးသတဲ့။ ကိုဘလှသိန်း ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် သူ့မိန်းမ မခင်တင့်က သူ့မိဘများနေတဲ့ ကြို့ကုန်းသွားလည်တုန်း မန္တလေးမြို့ အဒေါ်တစ်ယောက်ဆီက ကြေးနန်းတစ်စောင် ရသတဲ့။ ဘာကြေးနန်းလဲဆိုတော့ မခင်တင့် မှာထားတဲ့ မန္တလေးပစ္စည်းများကို သေတ္တာနဲ့ ရိုက်ပြီး ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားလမ်းက ပွဲစားတစ်ယောက်လက်သို့ လူကြုံနဲ့ ပို့လိုက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ထိုပွဲစားဆီ သွားယူဖို့အကြောင်းကို အိမ်နံပါတ်နဲ့တကွ ရိုက်ကြားလိုက်သတဲ့။ ဒါနဲ့ မခင်တင့်က အဲဒီတနင်္လာနေ့မှာ ကြို့ကုန်းက ကြည့်မြင်တိုင်ကို မီးရထားနဲ့လိုက်၊ ကမ်းနားလမ်းက ပစ္စည်းကို သွားယူ၊ ယူပြီးတော့ လန်ချားနဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်ကို ပြန်ခဲ့သတဲ့။ နားလည်ရဲ့လား"

"နားလည်ပါ့ဗျာ"

"ဒါနဲ့ ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက် လန်ချားစီးပြီး လာခဲ့တုန်း နှစ်ထပ်အိမ်တစ်အိမ် အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ယောကျ်ား ကိုဘလှသိန်းမျက်နှာကို ပြတင်းပေါက်က ကွက်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီး တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ကနေပြီး ဆွဲချလိုက်သလို ဖြုတ်ဆို ကွယ်ပျောက်သွားရောတဲ့ဗျ။ ကိုဘလှသိန်းရဲ့ မျက်နှာထားကလည်း ကြောက်အားလန့်အားကြီးနေသလိုလို စိတ်မှာ ထင်ရသတဲ့။ ဟိုနေ့နံနက်က ကိုဘလှသိန်းဟာ သက္ကလတ်နက်အင်္ကျီနဲ့ ခေါင်းပေါင်းနဲ့ အိမ်က ထွက်သွားသော်လည်း သူမြင်လိုက်ရတဲ့အခါတုန်းကတော့ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကလေးနဲ့။ ခေါင်းပေါင်းလည်း မပါ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘူးတဲ့”

“ဆိုပါဦးဗျ”

“မခင်တင့်စိတ်ထဲမှာ သူ့ယောက်ျားဟာ ရန်သူတစ်မျိုးတစ်မည် လက်တွင်းကျရောက်နေပြီလို့ မှတ်ထင်ပြီး လန်ချားကို ရပ်၊ အိမ်ပေါ် ကို အတင်းတက်တာကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့ ခုနင်က ထွက်လာခဲ့တဲ့ ဘိန်း ခန်းပဲကိုးဗျ။ အောက်ထပ်က ဘိန်းခန်း၊ အပေါ်ထပ်က ထောင်ကဲ နေသတဲ့။ ဒါနဲ့ မခင်တင့်က အပေါ်ထပ်တက်မယ်လုပ်တော့ တရုတ် တွေက လှေကားရင်းကနေပြီး အတင်းဆီးတားသတဲ့။ ခမျာက လင် ရေးဆိုတော့ မကြောက်နိုင်တော့ဘဲ အတင်းတိုးတက်တော့ တရုတ် တွေကလည်း အတင်းတွန်းတုတ်လို့ ပြန်ထွက်လာရရောတဲ့။ မခင်တင့် မှာ အကြံရကြပ်ပြီးနေတုန်း ကံအားလျော်စွာ ဌာနာအုပ်နဲ့ ပုလိပ် နှစ်ယောက် အခန့်သင့်ရောက်လာပါရော။ မခင်တင့်က ဌာနာအုပ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလို့ ပုလိပ်ရော မခင်တင့်ပါ အိမ်ပေါ်တက်ရှာ။ ရှာပေမယ့် ဘာမှမတွေ့ဘူးတဲ့။ နောက်ဖေးခန်းထဲမှာ ခြေကျိုး သူတောင်းစားတစ်ယောက်ပဲ တွေ့သတဲ့။ ဒါနဲ့ ခုချက်ချင်း ဘယ် ပျောက်နိုင်စရာရှိပါ့မလဲလို့ အတွေးရခက်ပြီးနေတုန်း စားပွဲကလေး ပေါ်မှာ စက္ကူသေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို မခင်တင့် တွေ့လို့ ဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ ကလေးကစားစရာ မော်တော်ကားကလေးတဲ့ဗျ။ ဒီတော့ သေချာပြီ။ ကိုဘလှသိန်းကို မြင်လိုက်တာ အမှန်ပဲလို့ ယူဆပြီး သေသေ ချာချာ လိုက်ကြည့်ကြပြန်တော့ နောက်ဖေး ပြတင်းပေါက်မှာ သွေး စက်တွေ၊ ကြမ်းပေါ်မှာလည်း သွေးစက်တွေ နဲ့လို့တဲ့ဗျ။ ပြီးတော့ လည်း လိုက်ကာစုတ်တစ်ခုရဲ့နောက်မှာ ကိုဘလှသိန်းရဲ့ နောက်ပိတ် ဖိနပ်ရယ်၊ ခြေအိတ်ရယ်၊ ပဝါရယ်၊ ခြင်းရယ်၊ အဝတ်အစားတွေ အားလုံးကို ထည့်ထားတာ တွေ့ရပါရောတဲ့ဗျ။ လူကိုမတွေ့ရဘဲနဲ့

အဝတ်အစားချည်းတွေ့ရတော့ ဘိန်းခန်းဟာကလည်း မြစ်ဘက်ကို ကျောခိုင်းပြီး ဆောက်ထားတဲ့အိမ် ဖြစ်လေတော့ နောက်ဖေးပြတင်း ပေါက်ကနေပြီး ကိုဘလှသိန်းကို ရေထဲပစ်ချလိုက်ပြီလို့ တွေးစရာ ရှိတော့တာပဲကိုးဗျ”

“ဟုတ်မှာပါပဲ။ ရက်စက်တဲ့လူစုပဲဗျ”

“ကိုင်း...ဒီအိမ်အတွင်းက မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ လူတွေ အကြောင်း ပြောပြဦးမယ်။ ဘိန်းခန်းရှင် ထောင်ကဲက တရုတ်ထဲမှာ အတော်နာမည်ကြီးတဲ့လူဗျ။ ထောင်လေးငါးခါ ကျဖူးတယ်။ သို့သော် မခင်တင့်ရဲ့စကားအရ အိမ်ထဲကို သူဝင်သွားသွားချင်း ထောင်ကဲကို လှေကားရင်းမှာ တွေ့ရတယ်တဲ့။ ဒီတော့ကာ ကိုဘလှသိန်းကို ဖျောက်ဖျက်တဲ့လူစုထဲမှာ သူမပါနိုင်ပေဘူး။ အလိုတူ အလိုပါလောက် သာ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်။ သူ့ကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ ကိုဘလှသိန်း ဆိုတာ မသိရပါဘူးတဲ့။ သူ့အဝတ်တွေ ဘယ်နည်းနဲ့ ရောက်နေသလဲ ဆိုတာကိုလည်း သူမပြောနိုင်ဘူးတဲ့။ အစစ အရာရာမှာ လုံးလုံးကြီး ဘူးကွယ်တဲ့အထဲကဗျ”

“ကွယ်လိမ့်မယ်လေ ဒါတော့”

“ကိုင်း...ခြေကျိုးသူတောင်းစားအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ သူ့ နာမည်ရင်းက ဘကြိုင်တဲ့ဗျ။ သို့သော် သူ့ကို ‘ငကြိုင်ကျိုး’လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရား ရောက်ဖူးတဲ့လူတိုင်း မြို့ဘက်စောင်း တန်းမှာ သူ့ကို မြင်ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ နဖူးကစပြီး မေးစေ့ရောက်ကရော။ ထောင့်ဖြတ်အမာရွတ်ကြီးနဲ့။ အောက်နှုတ်ခမ်း က အောက်ကိုတွဲ၊ အထက်နှုတ်ခမ်းက အထက်ကိုလန်နေလေတော့ အမြဲသွားဖြဲနေသလို သိပ်ပြီးအမြင်ဆိုးတာပဲ။ နို့ပေမယ့် လူကလျှာ သွက် အာသွက်နဲ့ အချက်ကျအောင် ရယ်စရာ မောစရာ ပြောတတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လေတော့ ပေးချင်ကမ်းချင်တဲ့လူ အင်မတန်များတယ်ဗျ။ သူ့ရှေ့မှာ ခင်းထားတဲ့ အဝတ်ကလေးပေါ်မှာ မှုးစေ့ မတ်စေ့တွေ ဖွေးနေတာ ကျုပ် ခဏခဏမြင်ရဖူးတယ်။ ဆံပင်ကလည်း နီလိုက်တာ တွတ်လို့။ ပြောင်းဖူးမွှေး။ အသားကလည်း မင်သုတ်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ နက်လိုက်တာ ပြောင်လို့။ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတာပဲ"

"ဪ...သိပြီဗျို့။ အလယ်ပစ္စယံက သစ်သားတံတားပေါ်မှာ ထိုင်ထိုင်တောင်းတတ်တဲ့လူဟာ မဟုတ်လား"

"အစစ်ပဲ။ ဒီက မော်တော်ကားကလေးကို မခင်တင့် တွေ့သွားတော့ သူ့မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လို့တဲ့။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဘိန်းခန်းအပေါ်ထပ်က နောက်ဖေးခန်းမှာ ဟိုအခါက သူနေလေတော့ ကိုဘလှသိန်းရဲ့အကြောင်းကို ဧကန်မုချ သူ သိမယ် မဟုတ်လားဗျ"

"သိရမှာပေါ့။ ဒါထက် သူက ဘယ်နည်းနဲ့ ဒီနေရာ ရောက်နေသတဲ့လဲ"

"သူက ဒီအခန်းမှာ တစ်လ ငါးကျပ်ပေးပြီး နေသတဲ့ဗျ"

"သူ သိလို့ရှိရင်လည်း သိရုံလောက် သိမှာပေါ့ဗျ။ သူကိုယ်တိုင်က မစွမ်းမသန်ဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ခဲယဉ်းလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့"

"သူ မစွမ်းမသန်တာက ခြေထောက်ကျိုး လမ်းလျှောက်တာလောက် ရှိတယ်ဗျ။ လက်တွေဘာတွေက သူလို ငါလိုတောင် မကဘူး။ တော်တော်ဗလကောင်းတဲ့ အကောင်ဗျ"

"ဆိုပါဦးဗျာ"

"မခင်တင့်မှာတော့ သွေးစက်တွေမြင်ကတည်းက သူ့လင်သေ

ပဲဆိုပြီး မူးမေ့သွားလို့ ပုလိပ်များက မော်တော်ကားနဲ့တင်ပြီး အိမ်လိုက်ပို့လိုက်ရရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ ပုလိပ်အရာရှိက ကြောင်ကျိုးကို မသင်္ကာမှုနဲ့ ဖမ်းရော။ မဖမ်းမီ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်းရှာတော့ ဘာမှတော့ မတွေ့ရဘူးတဲ့ဗျ။ သူ့စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်မောင်းမှာ သွေးစက်တွေတွေ့တော့ သူ့လက်မှာ ဓားရှတဲ့ဒဏ်ရာတစ်ခုပြပြီး ဒီဒဏ်ရာက စွန်းပေကြောင်း ပြောတဲ့အပြင် ပြတင်းပေါက်နဲ့ ကြမ်းပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ သွေးစက်တွေဟာလည်း ဒီဒဏ်ရာက သွေးစက်တွေပါပဲလို့ သူက ပြောပြသတဲ့ဗျ။ သူက ကိုဘလှသိန်းကိုလည်း မသိရ၊ လိုက်ကာနောက်က အဝတ်အစားတွေ အကြောင်းကိုလည်း ဘာမှ မသိရပါဘူးလို့ ပြောသတဲ့ဗျ။ ဒါနဲ့ ကြောင်ကျိုးကို ဖမ်းပြီး ဌာနခေါ်သွားရော။ ဌာနအုပ်ကတော့ ရေကျတဲ့အခါမှာ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဘာများတွေ့ရဦးမလဲလို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေသေးသတဲ့ဗျ"

"နို့...တွေ့သေးလား"

"တွေ့တော့ တွေ့တယ်။ အလောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုဘလှသိန်းရဲ့ အပေါ်အင်္ကျီ။ အိတ်တွေထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ထင်သလဲ"

"စာများလားဗျာ"

"ဘာဟုတ်လိမ့်မလဲ။ ကြေးပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဖောင်းလို့ဗျ။ တစ်အိတ်မှာ ပိုက်ဆံ ၁၉၅ ပြား၊ တစ်အိတ်မှာ ၁၃၇ ပြား တွေ့သတဲ့ဗျ"

"တန်တော့ဗျို့။ ပိုက်ဆံတွေကြောင့် အင်္ကျီလေးလို့ ကျွတ်ကျနေရစ်ပြီး အလောင်းကတော့ ရေထဲမျောပါသွားဟန်ရှိတယ်။ ဒါထက် နေပါဦးဗျ။ ဒီပြင်အဝတ်တွေတော့ အခန်းထဲမှာတွေ့ပြီး အလောင်းမှာ အင်္ကျီတစ်ခုတည်း ဝတ်ရက်နဲ့ ပါသွားနိုင်ပါ့မလားဗျာ"

"မှန်တယ်။ သို့သော်လည်း ဒီလိုတစ်ခုတွေးဖို့ရှိတယ်။ ကြောင်ကျိုးက ကိုဘလှသိန်း အလောင်းကို ပစ်ချပြီးတဲ့နောက် ထိုလွှန်စ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မကျန်ရစ်ရအောင် အဝတ်အစားတွေပါ ပစ်ချဖို့ စိတ်ကူးပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ကာ အင်္ကျီကို ရှေးဦးစွာယူပြီး ပစ်ချမယ်လုပ်တော့ ပေါလောကြီး ပေါ်နေမှာကို သူစဉ်းစားမိလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ကာ သူ့မှာ အလွယ်ရှိတဲ့ ကြေးပိုက်ဆံတွေကို အိတ်နှစ်ဖက်ထဲ ကပျာကယာသွန်ထည့်။ ဒီတော့ အတွင်းမှာ အစောင့်လုပ်တဲ့လူက ပုလိပ်တွေ လာနေပြီလို့ ပြောလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်လူမှာ ကတိုက်ကရိုက်နဲ့ မြန်မြန်သွန်လောင်းထည့်ပြီး အင်္ကျီကို ပစ်ချလိုက်ကာရှိသေး၊ ပုလိပ်တွေ တက်လာကြလို့ အဝတ်ကို အပြင်ပစ်ချဖို့ အချိန်မရ။ တွေ့ကရာချောက်ထဲကို သွင်းထားလိုက်ရတယ် ဆိုရင်ကော"

"ဟုတ်တယ်ဗျို့ ဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့ အလုပ်ပဲ"

"ကြောင်ကျိုးတော့ဖြင့် အချုပ်ထဲရောက်နေပြီ သို့သော် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ခိုင်ခိုင်မာမာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ သူ့ကို စွပ်စွဲစရာ မရှိဘူးဗျ အရင်က ပြစ်ချက်ရှိဖူးတဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး ကျုပ်တို့ စုံစမ်းဖို့အချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ကိုဘလှသိန်းဟာ ဘိန်းခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားသလဲ၊ အခု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ သူပျောက်နေခြင်းနဲ့ ကြောင်ကျိုးနဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ခြင်းရှိသလဲ။ အဲဒီအချက်တွေကို ကျုပ်တို့ အမှန်သိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အမှုက ရှင်းမလိုလိုနဲ့ တော်တော်ရှုပ်တဲ့အမှုပဲဗျို့"

ကျွန်တော်တို့သည် ခုနစ်မိုင်တွင်ရှိသော ကိုဘလှသိန်း၏ ခြံသို့ ရောက်လာကြလေပြီ။ အချိန်မှာ ၂ နာရီခန့် ရှိလေသည်။ ကိုဘလှသိန်း၏ဇနီး မခင်တင့်သည် အိပ်ရာသို့မဝင်သေးဘဲ ကျွန်တော်တို့၏ ကားသံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝရန်တာသို့ထွက်၍ ကြိုလေ၏။ ဦးစံရှားသည် တက္ကစီသမားကို ငွေရှင်းပေး၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

လှေကားမှ တက်မိကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လည်ပင်းဆန့်တန်း

လျက်ရှိသော မခင်တင့်က...

"သတင်းကောင်း ပါပါစရှင်"

"မပါဘူးဗျို့"

"သတင်းဆိုးတော့ မပါပါစေနဲ့ရှင်"

"အဆိုးလည်း မပါပါဘူး"

"တော်ပါသေးရဲ့ရှင်။ ဝင်ကြပါ၊ ဝင်ကြပါ။ တစ်နေ့လုံး တော်တော်ပင်ပန်းနေရောပေါ့။ ကာဖီကို ခွတ်ဘူးနဲ့ ကျွန်မ ထည့်ထားပါတယ်။ သုံးဆောင်ကြပါဦး"

"ဒီဟာက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုသိန်းမောင်တဲ့။ ကံအားလျော်စွာ အဆင်သင့်တွေ့လာလို့ အဖော်ရအောင် ခေါ်လာခဲ့ရတယ်"

"ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ အလိုက်အထိုက်ပဲ သည်းခံပြီး နေကြထိုင်ကြပါတော့။ ကျွန်မမှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာက သိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း"

"ကျွန်တော်တို့က အရေးရှိရင် မြေကြီးပေါ်မှာတောင် အိပ်လာခဲ့တဲ့ လူစုတွေကပဲ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒုက္ခရှာဖို့ မလိုပါဘူး"

"ဒါထက် ဦးစံရှား။ ကျွန်မ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း မေးစရာကလေး မေးပါရစေရှင်။ မှန်မှန်ပြောပါနော်"

"စိတ်ချပါ"

"ကျွန်မက စိတ်ခိုင်တဲ့ မိန်းမပါ။ တက်လား မူးလား မဖြစ်တတ်ပါဘူး။ မှန်မှန်သာ အမိန့်ရှိပါ"

"မေးပါ၊ မေးပါ"

"ဦးစံရှားရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကိုဘလှသိန်းဟာ အသက်ရှင်ရက် ရှိသေးတယ်လို့ ထင်ပါရဲ့လားရှင်"

ဦးစံရှားမှာ အကြပ်ကျနေသည့်လက္ခဏာနှင့် ဆုတ်ဆိုင်းလျက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှိ၏။

"မှန်မှန်ပြောပါရှင် နော်"

"မှန်မှန်ပြောရမှာဖြင့် ကျွန်တော်တော့ မထင်တော့ဘူးဗျာ"

"သေပြီလို့ ထင်သလား"

"ဟုတ်တယ်"

"လူသတ်လို့ သေတယ် ထင်ပါသလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘယ်နေ့က သေတယ် ထင်ပါသလဲ"

"တနင်္လာနေ့က..."

"ဒါဖြင့် ဦးစံရှားရယ်၊ သူ့ဆီက ဒီစာကို ဒီကနေ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရနိုင်ပါသလဲ။ တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းပြောစမ်းပါဦးရှင်"

ဦးစံရှားသည် အလွန်တုတ်လှုပ်ခဲလှသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ၌ ကုလားထိုင်မှ ဝေါက်ခနဲ ထလိုက်လေ၏။

"ဟုတ်ပါ့မလားဗျ"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ဟောဒီမှာ သူ့စာပါပဲ"

"ကြည့်ပါရစေဗျာ တစ်ဆိတ်လောက်"

"ကြည့်ပါရှင်၊ ကြည့်ပါ"

ဦးစံရှားသည် စာအိတ်ကိုယူ၍ ဒူးပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းကာ ကြည့်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်နေရာမှ ထ၍ကြည့်မိလေ၏။

"လက်ရေးက တယ်ကြမ်းပါကလား။ ကိုဘလှသိန်းလက်ရေး ဟုတ်ကဲ့လား"

"စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေးကတော့ သူ့လက်ရေး မဟုတ်ဘူး။

အထဲကစာကတော့ သူ့လက်ရေး အစစ်ပါပဲ"

"သြော်...သူ့လက်စွပ်လည်း ထည့်ပေးလိုက်သကိုး"

"ကိုင်း...ကိုင်း...စာကိုကြည့်ရအောင်"

ချစ်နှမကြီး

ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ အရေလည်၍ အပတ်စေ့သော အခါ အားလုံး ရှင်းလင်းသွားပါလိမ့်မည်။ သည်းခံ၍ စောင့်ပါဦး။

ဘလှသိန်း

ဦးစံရှားသည် စာအိတ်ရော စာကိုပါ သေချာစွာ လှန်လှော ကြည့်ရှုပြီးနောက်...

"စာအိတ်ကို လိပ်တပ်တဲ့သူဟာ လိပ်ကို အသေအချာမသိလို့ တစ်ပိုင်းတစ်စရေးပြီးမှ သွားမေးရဟန်တူတယ်"

"ရှင် ဘယ့်နှယ်သိသလဲ"

"ပထမစာကြောင်းက နာမည်ဟာက သူ့ဘာသာခြောက်ရတဲ့ မင်မို့လို့ မည်းလို့။ အောက်ကစာကြောင်းတွေမှာတော့ မင်နှိပ်သုံးထားလို့ ပြာနှမ်းနှမ်းအရောင် ဖြစ်နေတယ်။ အစအဆုံး တစ်ခါတည်း ဆက်ပြီး ရေးခဲ့လို့ရှိရင် အားလုံး မင်တစ်ရောင်တည်း ဖြစ်ရမယ်။ အခုတော့ ပထမစာကြောင်းရေးပြီး အောက်က လိပ်ကို တယ် မသေချာတာနဲ့ ထမေးရပြီးမှ တစ်ဖန် ဆက်ရေးဟန်တူတယ်။ သေးတော့ အသေးအနုပ်ပဲ။ နို့ပေမယ့် တစ်ခါတလေ အသေးအနုပ်ကလေးတွေက သိပ်အရေးပါချင် ပါတတ်တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တော့ ဘယ်သင်းမှ မလွှတ်ဘူး"

"အထဲက စာအကြောင်းကောရှင်"

"စက္ကူက စာရေးစက္ကူသက်သက် မဟုတ်ဘူး။ ဗလာစာအုပ်က

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆုတ်ပြီး ခဲတံနဲ့ ရေးတဲ့စာပဲ။ ကြည့်မြင်တိုင်စာတိုက်က ဒီကနေ့ထည့်လိုက်တဲ့စာပဲ။ စာထည့်တဲ့လူရဲ့လက်က ပေလို့။ စာအိတ်ကို ပိတ်တဲ့လူဟာ ဆေးငုံတတ်ဟန်တူတယ်။ ကော်ကို့ ရာနဲ့လျက်ပြီး ပိတ်လိုက်တာ စာအိတ်ကို ဆေးရွက်စော် နံနေတာပဲ”

“အသက်ရှင်ရက် ရှိသေးတယ်ဆိုတာ စိတ်ချရပြီလားရှင်”

“သူ့လက်ရေး မှန်ရဲ့နော်”

“မှန်ပါတယ်”

“လက်ရေးတူအောင် ရေးနိုင်တဲ့လူမျိုး မရှိဘူးဆိုရင်တော့ စိတ်ချရမလောက် ဖြစ်နေတာပေါ့”

“လက်စွပ်လည်း ရှိသေးတာပဲရှင်”

“လက်စွပ်ကတော့ ခက်သားပဲဗျာ။ သူ့လက်က ချွတ်ယူပြီး ထည့်လိုက်ရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲကိုး”

“လက်ရေးကတော့ သေချာပါတယ်ရှင်။ သူ့လက်ရေးကို ကျွန်မကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒီဟာ သူ့လက်ရေးအစစ်ပါ”

“သို့သော် တစ်ချက်ရှိသေးတယ်။ စာကို တနလာနေ့ကရေးပြီး ဒီကနေ့မှ ထည့်လိုက်ရင်လည်း ဖြစ်နိုင်သေးတယ်ဗျ”

“ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ ဦးစံရှားရှင်။ ကျွန်မအားလျော့အောင် မပြောစမ်းပါနဲ့။ ကျွန်မယောကျ်ား မသေသေးပါဘူး။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဟိုနေ့က အိမ်နောက်မှာ သူ့လက်ကို ဓားရှတာကိုတောင် ကျွန်မက အိမ်ရှေ့ကနေပြီး သိသေးတာပဲ။ သူ့မှာ သေလောက် ပျောက်လောက် တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မသိဘဲနေပါ့မလားရှင်။ ကျွန်မတို့လင်မယားဟာ စိတ်ဓာတ်ချင်းတူပါတယ်”

“တစ်ခါတလေ မိန်းမများ စိတ်က ထင်ချက်ဟာ ကျွန်တော်တို့

စုံထောက်တွေ အကျိုးအကြောင်းနဲ့ ဆင်ခြင်ချက်ထက်တောင် တပ်တပ်အပ်အပ် မှန်တတ်လွန်းလို့ခင်ဗျ။ စကားကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ ကျွန်တော်မထားပါဘူး။ စိတ်သာချပါ။ နို့ပေမယ့် အသက်ရှင်နေရုံမျှမက စာတွေဘာတွေတောင် ရေးနိုင်ရက်ကနဲ့ ခုထက်ထိ တိမ်းရှောင်နေတာ အစဉ်းစားရ ခက်လိုက်ပါဘိဗျာ”

“ကျွန်မလည်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတာပဲ”

“ဟိုနေ့က သူမသွားခင် ဘာများမှာထားသွားသေးသလဲ”

“ဘာမှ မမှာခဲ့ဘူးရှင်”

“ကြည့်မြင်တိုင်မှာ သူ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ ခင်ဗျား အံ့သြသွားတယ် ဟုတ်စ”

“သိပ်အံ့သြတာပဲ”

“ပြတင်းပေါက် ဖွင့်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“သူက ခင်ဗျားကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာလား”

“ဒီလိုပဲ မှတ်ပါတယ်”

“မပီမသနဲ့ အော်လိုက်တယ်ဆို”

“မှန်ပါတယ်”

“လာပြီး ကယ်ဆယ်ဖို့သဘောနဲ့ ခေါ်လိုက်ပုံမျိုးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ လက်ယပ်ခေါ်တယ်လို့ ထင်လိုက်ရတာပဲ”

“ခင်ဗျားကို မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ မြင်လိုက်ရလေတော့ အံ့သြပြီး လက်မြှောက်လိုက်တာ ဖြစ်နိုင်သလား”

“ဒီလိုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“နောက်ကနေပြီး တစ်ယောက်ယောက်က ဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်လို့ ထင်သလား”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ရုတ်ခနဲ ပျောက်သွားတာပဲရှင်"

"သူ့ဘာသာ နောက်ကို ခုန်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ အခန်းထဲမှာ သူ့ပြင် ဘယ်သူမှ မမြင်ရဘူးလား"

"ခြေကျိုးကြီးကတော့ အခန်းထဲမှာ သို့ပဲရှိပါတယ်လို့ ပြောတာပဲ"

"ဝတ်ထားတာကတော့ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီဆို"

"မှန်ပါတယ်"

"ကြည့်မြင်တိုင် ဘိန်းခန်းအကြောင်းကို အရင်က တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူးလား"

"တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး"

"ဘိန်းရှူတတ်တယ်လို့ ထင်သလား"

"မရှူတတ်ပါဘူးရှင်"

"ကိုင်း...ကိုင်း...တော်လောက်ပါပြီဗျ။ အိပ်ချေပါတော့။ နက်ဖြန် အလုပ်သိပ်များမှာမို့လို့ ဒါမေးချင်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဒီလာ အိပ်ရတာပဲ။ ကိုင်း...ကိုင်း...အိပ်ချေပါတော့"

ကျွန်တော်တို့သည် ကာဖီနှင့် ဘီစကွတ်များကို စားသောက်ကြပြီးနောက် ဆင်ဝင်အောက်တွင် အစေခံများ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော 'ကင့်ကော့'နှစ်ခုရှိရာသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ဦးစံရှားမှာမူ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးများ၊ ဖုံများကို စုပုံခင်းကျင်း၍ ဆေးတံ၊ မီးခြစ်နှင့် ဆေးဘူးများကို လက်တန်းပေါ်တွင် အဆင်သင့် တင်ထားခြင်းကို မြင်သဖြင့် နက်နဲခက်ခဲသော အမှုများကို တွေးတော စိတ်ကူးသည့်အခါ ပြုလုပ်လေ့ရှိသေ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ညဉ့်လုံး စဉ်းစားချေတော့မည်ဟု သိရှိရလေ၏။

ကျွန်တော်သည် 'ကင့်ကော့'တစ်ခုပေါ်သို့ လှဲအိပ်၍ ပက်လက်

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆေးငွေ့တထောင်းထောင်းထအောင် ရှိုက်ဖွာလျက်ရှိသော ဦးစံရှားကို ကြည့်ရင်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။ နံနက်လင်းသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးစံရှားမှာ ညဉ့်ကအတိုင်း ဆေးတံတဖွားဖွားသောက်လျက် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

"နိုးပြီလားဗျို့ ကိုသိန်းမောင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လမ်းလျှောက် လိုက်မလား"

"လိုက်တာပေါ့"

"ကိုင်း...ဒါဖြင့် ထဗျာ။ အဝတ်လဲပေတော့"

ပြည်လမ်းကြီးတစ်လျှောက် လျှောက်လာကြစဉ် "ဦးစံရှား၊ ဦးစံရှားနဲ့ ခင်ဗျားမြှောက်တာနဲ့ ကျုပ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး တော်တော်ပျက်စီးနေပြီ ကိုသိန်းမောင်။ လူပါးကြီး လုပ်နေလိုက်တာ ဒီတစ်ခါမှ အ,ပေကွာ။ ထူလို့အော်ပြီး ကိုယ့်ထိပ်ကိုယ် လက်သီးနဲ့ထိုးဖို့ ကောင်းတော့တာပဲ။ တစ်ချက် နှစ်ချက်တောင် ကျုပ်ထိုးခဲ့မိသေးတယ်"

"နို... နေပါဦးဗျ။ အခုတော့ ဒီအမှုကို ခင်ဗျား တွေးလို့ရပြီလား"

"ရပြီလို့ထင်တာပဲ။ ဟုတ်, မဟုတ် ဟိုကျတော့ သိရောပေါ့ဗျာ။ လာပါ"

ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးစံရှားသည် အမှုအကြောင်းကို ဆက်၍မပြောတော့ဘဲ အခြားအကြောင်းအရာများကိုသာလျှင် အမျှင်မပြတ်အောင် ပြောလေတော့၏။

ယူနီဗာစီတီအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ အင်းစိန်မှလာသော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘတ်စ်ကားတစ်စီးနှင့်တွေ့၍ တက်စီးကြပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာကြလေ၏။ သိမ်ကြီးဈေးသို့ ဆိုက်သောအခါ ဦးစံရှားသည် မြင်းရထားတစ်စီးကိုခေါ်၍ စတူးဝပ်အချုပ်ထောင်သို့ မောင်းနှင်စေ၏။

အချုပ်ထောင် အရာရှိများသည် ဦးစံရှားကို သိကြသဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်ဌာနမှ လူသတ်မှုနှင့် ဖမ်းပို့ထားသည့် တရားခံ ခြေကျိုးဘကြိုင်ကို တွေ့လိုကြောင်းနှင့် ဦးစံရှားက ပြောရာတွင် ထောင်မှူးကိုယ်တိုင် အချုပ်ခန်းသို့ လိုက်၍ပို့လေ၏။ အချုပ်ခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ထောင်မှူးသည် သံတိုင်ကြားမှ လှမ်း၍ပြသဖြင့် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ရာတွင် အကျဉ်းသမားသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အသားသပိတ်ရောင်နှင့် ဝက်နှုတ်ခမ်းကဲ့သို့ ထော်လျက်ထွက်နေသော နှုတ်ခမ်းများ၏ အထက်တွင် တစ်မိုက်ခန့်ရှိသော အမာရွတ်ကြီးသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ထောင့်ဖြတ်ကြီးဖုံးလျက်ရှိရကား ဤမျှလောက် အမြင်ဆိုးသော မျက်နှာမျိုးကို တွေ့ရခဲလှပေလိမ့်မည်။

"ကျုပ်တို့လူက လူချောဗျနော် ဦးစံရှား"

"ဆေးလိုက်ကြောလိုက်ရရင် ဒီလောက်တောင် အရုပ်ဆိုး မထင်ပါဘူးဗျာ။ မှန်းစမ်း၊ တံခါးဖွင့်စမ်း။ ကျုပ် လုပ်ပေးစမ်းမယ်"

ထောင်မှူးသည် တံခါးသော့ကို ဖွင့်လျက်ရှိစဉ် ဦးစံရှားသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ ထည့်၍ ဆောင်ယူခဲ့သော အဝတ်တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူလေ၏။ အကျဉ်းသမားသည် တစ်ချက်မျှလွန့်ပြီးနောက် ပက်လက်လှန်လျက် ဆက်လက်အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။ ဦးစံရှားသည် အကျဉ်းသမားအနီးတွင်ရှိသော ရေချိုင့်ထဲသို့ အဝတ်ကြီးကို နှစ်ပြီးနောက် ဘကြိုင်၏အနီးတွင် ဒူးထောက်၍ မျက်နှာကို ရေစိုသော အဝတ်ကြီးနှင့် နှစ်ချက် သုံးချက် ပွတ်တိုက်ပြီးမှ...

"၇ မိုင်က ကိုဘလှသိန်းဆိုတာ သူပါပဲဗျ"ဟု ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့မှာ အလွန်အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသော အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ခြေကျိုးကြိုင် ဆိုသူ၏ မျက်နှာသည် သစ်သီးကို အခွံနွှာလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကွာကျသွားပြီးလျှင် သပိတ်ရောင်ထနေသော အသားသည်လည်းကောင်း၊ ထော်ငေါ်လျက်ထွက်နေသော နှုတ်ခမ်းများသည်လည်းကောင်း၊ ထောင့်ဖြတ်အမာရွတ်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ နီတွတ်သော ဆံပင်သည်လည်းကောင်း တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် မွန်မွန်ရည်ရည် သနားကမားနှင့် အသားအရေ ချောမွတ်သော လူတစ်ယောက်သည် အိပ်ချင်မူးတူးရှိသော မျက်လုံးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်လျက် ထိုင်နေလေ၏။ ထိုနောက်မှ မိမိ၏အဖြစ်ကို သတိရဟန်ဖြင့် ကိုဘလှသိန်းသည် မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ မှောက်ကာ ညည်းတွားလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ထောင်မှူးတို့မှာ အံ့သြခြင်း မပြေပျောက်နိုင်သေးဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက်ရှိကြစဉ် ဦးစံရှားသည် ကိုဘလှသိန်း၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်လျက်...

"ကိုယ့်လူနှယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်မိန်းမကို ဖွင့်ပြီးပြောထားရင် ပြီးရောပေါ့ဗျ"

"မိန်းမကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ သားသမီးကလေးတွေ ကျွန်တော် ရှက်လွန်းလို့ပါ။ သူတို့အဖေ သူတောင်းစားကြီးဆိုကာ သိကုန်ကြတော့မယ်။ အမယ်လေး၊ ကျွန်တော် ဘယ့်နှယ်လုပ်ရပါမယ်"

"ဒီလိုလုပ်ပေတော့။ ပုလိပ်ကို ခင်ဗျားက ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဖွင့်ပြောပါ။ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ စွဲချက်တင်စရာ အကြောင်းမရှိရင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခင်ဗျားအမှုကို ရုံးပြင်ကနား တင်ပို့ဖို့ မလိုပါဘူးမှတ်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားအမှုကို သတင်းစာထဲ မပါစေရအောင် ဖုံးဖိပြီး တိုင်းသိပြည်ကြား အရှက်ကွဲခြင်းက သက်သာရာ ရစေချင်းပါလေရဲ့ဗျာ”

ကိုဘလှသိန်းသည် ဦးစံရှား၏လက်ကို ဆွဲရမ်းလှုပ်ခါလျက် “မောင်မင်းကြီးသား ခုပြောတဲ့အတိုင်း နေရာကျအောင် တစ်ဆိတ်လောက် စီမံပေးတော်မူပါ ဦးစံရှားခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ရှက်လိုက်ပုံတော့ မပြောပါနဲ့တော့။ ဦးစံရှားကသာ မဖော်နိုင်လို့ရှိရင် ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖော်မပြောတော့ဘဲ ဘလှသိန်းကို သတ်မှုနဲ့ ခြေကျိုးကြိုင်၊ အဖြစ်နဲ့ပဲ စက်တိုင် တက်ဖို့တောင် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ခင်ဗျာ”

“နောက်ကို ဒီအလုပ်နဲ့ အသက်မမွေးဖို့အကြောင်းတော့ ခင်ဗျားကို တိုက်တွန်းဖို့ မလိုတော့ပါဘူးထင်ပါရဲ့”

“စိတ်ချပါ ဦးစံရှား။ လွန်ပြီးတာ လွန်ပါစေ။ ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း စွန့်လှ စွန့်လှနဲ့ စဉ်းစားဆဲမှာ သက်သက်မယ့် အရှက်ကွဲချင်လို့ မစွန့်သေးဘဲ ဆက်လုပ်နေမိတာပါပဲ ခင်ဗျ”

“ကိုင်း...ခင်ဗျားဖြစ်ရပုံ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုပါခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်အဖေက ကျောင်းဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ဆယ်တန်းအထိ သင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျောင်းကထွက်ပြီး ဘိုင်စကုတ်ထဲမှာ မင်းသားကြမ်းဘက်က နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လုပ်။ ဒီကမှတစ်ခါ သတင်းစာတိုက်မှာ သတင်းထောက်လုပ်၊ တစ်နေ့တော့ အယ်ဒီတာလုပ်တဲ့လူက ရန်ကုန်မြို့မှာ သူတောင်းစားတွေ အင်မတန်ပေါနေတယ်။ သူတို့အကြောင်းကို အထူးတလည်စုံစမ်းပြီး သတင်းစကားရေးစမ်းလို့ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းပါလေရော

ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က ဒီတော့ ဘယ်လို အကြံရသလဲဆိုတော့ ကိုယ်တိုင် ရုပ်ဖျက်ပြီး တောင်းစမ်းရရင် သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သတင်းရေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ နဂိုက ဘိုင်စကုတ်ထဲမှာ အမျိုးမျိုး ရုပ်ဖျက်ပြီး မင်းသားကြမ်း လုပ်ခဲ့ဖူးလေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခင်ဗျားတို့မြင်တဲ့နည်းအတိုင်း ရုပ်ဖျက်ပြီး တစ်နေ့တောင်းစမ်းကြည့်လိုက်တယ် ခင်ဗျ။ တစ်နေ့တည်းနဲ့ ငွေကိုးကျပ်ကျော်ကျော် ရပါတယ်”

“တယ်ရပါကလား”

“ဒါနဲ့ ဟိုတုန်းက အယ်ဒီတာလိုတဲ့ သတင်းကို ရေးပေးပြီး ကျွန်တော်လည်း ဒီအကြောင်း မစဉ်းစားတော့ဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့နေလိုက်တော့တာပါပဲ။ တစ်နေ့တော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ငွေချေးရာမှာ တွဲဖက်လက်မှတ်ထိုးမိတာနဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ငွေ ၁၅၀ဝရမ်းထုတ်ခံရပါရောခင်ဗျာ။ ဒီတော့မှ အကြံရပြီး တိုက်က အရက် ၂၀ ခွင့်ခံ၊ ကြွေးရှင်ကို ခွင့်တောင်း၊ ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ရှေးနည်းအတိုင်း တောင်းလိုက်တာ ၁၃ ရက်တည်းနဲ့ ငွေ ၁၅၀ ရပါရောခင်ဗျာ။ ရရချင်း ကြွေးဆပ်၊ အလုပ်ပြန်ဝင်၊ အေးအေးနေပြန်ပါရောခင်ဗျာ”

“ဆိုစမ်းပါဦးခင်ဗျ။ ကောင်းမှန်းသိ မယ်အိတစိုစို ဖြစ်ကရောလား”

“အစစ်ပါပဲခင်ဗျ။ သတင်းထောက်လုပ်ရတာက တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းကြီးစွာ ပြေးရလွှားရ၊ ရေးရသားရတာမှ တစ်လ ၄၅ ကျပ်ရတယ်။ ဟိုအလုပ်က အရိပ်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး အဝတ်ကလေးရှေ့မှာခင်းထားလိုက်ရုံနဲ့ လေးငါးရက်မှာ ဒီငွေလောက် ရနိုင်တာကိုးခင်ဗျ။ ဒီတော့ ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ သတင်းထောက်အလုပ်က

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထွက်ပြီး ခြေကျိုးကြောင် အမည်နဲ့ သူတောင်းစား လုပ်လိုက်ပါရော ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကြည့်မြင်တိုင်ဘိန်းခန်းက ထောင်ကဲ တစ်ယောက်တည်းပဲ သိတယ်။ သူ့အခန်းကလေးအတွက် ကျွန်တော် က တစ်လသုံးဆယ် ပေးထားတော့ သူကလည်း နှုတ်လုံနေတာပေါ့ ခင်ဗျ"

"လူတိုင်းပဲ ခင်ဗျားလို ရသလား"

"ဘာဟုတ်လိမ့်မလဲခင်ဗျာ။ တချို့သူတောင်းစားများမှာ တစ်မတ် သုံးမူးရအောင် လျှာထွက်မတတ် တောင်းရပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တော့ သူတောင်းစား မှော်အောင်ထားလို့လေလား၊ လူများနားထောင် နိုင်အောင် စကားရွှန်းပြေတတ်လို့လေလား မပြောတတ်ပါဘူး။ သုံး လေးနှစ် တောင်းလိုက်ရင်ပဲ ခြံမြေနဲ့ အိမ်နဲ့ ရာနဲ့ သားနဲ့ မယားနဲ့ ဖြစ်လာကုန်တော့တာကိုးဗျ"

"ဒါထက် ဟိုနေ့က အဖြစ်အပျက် ပြောစမ်းပါဦး"

"တနင်္လာနေ့ကတော့ တောင်းရမ်းပြီး ပြန်လာလို့ ဘိန်းခန်း အပေါ်ထပ်မှာ အဝတ်လဲနေတုန်း ကျွန်တော့်မိန်းမက လမ်းပေါ်က နေပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြတင်းပေါက်က မြင်သွားပါရောခင်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အံ့အားကြီးသင့်ပြီး မျက်နှာကို ရုတ်တရက် လက်နဲ့ ဖုံး။ ဘိန်းဆိုင်ရှင် ထောင်ကဲကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြောပြီး အိမ်ပေါ်ကို ဘယ်သူမှ မတက်စေနဲ့လို့မှာထား။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမအသံကို အိမ်အောက်မှာ ကြားရတယ်။ ကြားပေတဲ့ အိမ်ပေါ်တော့ သူမတက်နိုင်ဘူးလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ နို့ပေမယ့် စိတ်ချရအောင် သူတောင်းစားအဝတ်ကို ကပျာကယာပြန်ဝတ်။ မျက်နှာကို ရုပ်ဖျက်။ ဘလှသိန်းအဖြစ်နဲ့ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဖျောက်ဖျက် ဖို့ စိမ်တုန်းမှာ ပြတင်းပေါက်ကို ပျာယီးပျာယာဖွင့်မိလို့

လက်ညပ် သွားပြီး ခုရှိထားတဲ့ အနာဟောင်းက သွေးတွေထွက်။ ဘလှသိန်း အဖြစ်နဲ့ ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီထဲ ကြေးပိုက်ဆံတွေလောင်းထည့်။ ပြတင်း ပေါက်ကနေပြီး ရေထဲပစ်ချ။ လုံချည်တွေ၊ ဖိနပ်တွေလည်း ဒီနည်း အတိုင်း ပစ်ချမယ်လုပ်တုန်း ဖြန်းဆို ပုလိပ်တွေနဲ့ မခင်တင့်တို့ တက်လာကြလို့ လိုက်ကာနောက် ထိုးပစ်ထားလိုက်ရတာကိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က ဘာပူနေသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘလှသိန်းမှန်း သိသွားမှာ ပူပန်နေတယ်။ ပုလိပ်တွေက ဘလှပ်သတ်တုံးဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘလှသိန်းသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းလိုက်ပါလေရော ခင်ဗျာ"

"စာကို ဘယ့်နှယ်ထည့်လိုက်သလဲ"

"ပုလိပ်တွေအလစ်မှာ စာတစ်စောင် ကတိုက်ကရိုက်ခြစ်ပြီး လက်စွပ်နဲ့တကွ ထောင်ကဲလက်ထဲ အပ်လိုက်ရတာပါပဲခင်ဗျာ"

"မနေ့ကမှ ခင်ဗျားစာ ရောက်သွားတယ်"

"ဟာ...အကျိုးနည်း၊ ပူနေရှာတော့မှာပဲ"

ထောင်မှူးသည် ကိုဘလှသိန်း၏စကားကို အံ့သြစွာ နားထောင် ပြီးနောက်...

"ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ သားသမီးကလေးများကို သနားတဲ့အတွက် ဒီအမှုကို သိုသိုသိပ်သိပ် စိမ်သွားကြဖို့ ကျုပ် ကူညီမယ်။ သို့သော် ဒီအလုပ်တော့ ခင်ဗျား စွန့်ရလိမ့်မယ်နော်"

"စိတ်ချပါခင်ဗျာ။ မှတ်လောက်သားလောက် ကျွန်တော် စိတ် သစ်ပြီးရပါပြီ။ မလုပ်ဝံ့တော့ပါဘူး"

"နောက်ကို ဒီအလုပ်နဲ့ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရရင် ဒီအကြောင်းတွေ ကျုပ်တို့ အကုန်ဖော်ရလိမ့်မနော်"

"သဘောရှိပြုပါ ခင်ဗျာ"

"ကိုင်း...ဒါဖြင့် ရှိစေ။ ဒါထက် ဦးစံရှားက ဘယ်နည်းနဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါ်အောင် ဖော်နိုင်ပါလိမ့်။ သိချင်စမ်းပါဘိဗျာ"

"ကျုပ်ဖော်တဲ့နည်းလား။ ခေါင်းအုံးလေးလုံးပေါ်ဆင့်ထိုင်ပြ ဆေးတံ ၁၂ ဆုံ ကုန်အောင်ဖွာတာပဲရှိတယ်။ ဗျို့ ကိုသိန်းမောင် ကျုပ်တော့ ကာဖီဆာနေပြီဗျ။ ပြန်လိုက်ကြဦးစို့ရဲ့"

❖

ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့

❝ ညွှန့်ဝတ္ထု ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၀၊ မတ်လထုတ် အမှတ် ၃၄ တွင် ပါရှိသည်။ အမည်အပြည့်အစုံမှာ 'ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့ အမှု၌ စုံထောက်'ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်နှင့် နံ့လုံးလှစာပေတိုက်ထုတ် ဦးစံရှားစာအုပ်ငယ်များတွင် လုံးဝမပါ။ မူရင်းမှာ The Disappearence o Lady Frances Carfax ဖြစ်သည်။ ❞ ဟု ၁၉၇၄၊ အောက်တိုဘာ (၉) နေ့စွဲဖြင့် ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ မှတ်တမ်းပြု ထုတ်ဝေထားသော ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက်ဦးစံရှား စာပေါင်းချုပ်မှ ရွှေဥဒေါင်း စာပေထိန်းသိမ်းရေး ကော်မတီ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့

ကျွန်တော်သည် မြို့ထဲမှ ပြန်လာ၍ တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ ဦးစံရှားမှာ စားပွဲတွင် စာရေးလျက်ရှိသည်ကို မြင်သည်နှင့် မိုးကာအင်္ကျီကို ချိတ်ထား၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်သို့ သွားပြီးလျှင် သတင်းစာကို ကောက်ယူဖတ်ရှုနေလေ၏။ အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် ဦးစံရှားက "ကိုသိန်းမောင် ဘူတာရုံဘက် ရောက်ခဲ့သေးသကိုး။ ခင်ဗျားနဲ့အတူ လန်ချားစီးလာတာက ဘယ်သူလဲဗျ" ဟု မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် သတင်းစာကို ချထား၍ ဦးစံရှားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဦးစံရှားမှာ ရေးပြီးသောစာကို ဖယ်ထား၍ ပြုံးစိစိမျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန် ။ ။ "သပ်ရပ်ပါပေ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် လုံးဝ မတွေးတတ်ဘူးဗျို့။ ဘူတာရုံဘက် ရောက်ခဲ့တာ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သိသလဲဗျာ"

ရှား ။ ။ "ခင်ဗျားဖိနပ်က သက်သေခံနေတယ်ဗျ"

ကျွန် ။ ။ "လန်ချားပေါ်မှာ အဖော်ပါလာတာကကောဗျာ"

ရှား ။ ။ "ဒါကတော့ ခင်ဗျားမိုးကာအင်္ကျီက သက်သေခံတယ်"

ကျွန် ။ ။ "ကောင်းလိုက်ပါပေ့ဗျာ။ ပန်းပေးပြီဗျို့။ လုပ်စမ်းပါဦး။ ဖိနပ်က ဘယ်လိုသက်သေခံသတဲ့လဲဗျာ"

ရှား ။ ။ "ဒီလိုလေဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ နောက်ပိတ်ဖိနပ်ကို ကြိုးချည်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့လို ရိုးရိုးပဲချည်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ခင်ဗျားဖိနပ်ကြိုးမှာ လိပ်ပြာတောင် ကျနေအောင် အပြားလိုက် ဖြန့်ချည်ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါဟာ ခင်ဗျားချည်ထားတဲ့ ဖိနပ်ကြိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်သိရတယ်။ ခင်ဗျားဖိနပ်ကြိုးကို ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား မချည်ရင် ဘယ်သူချည်ပေးမလဲဗျ။ ဖိနပ်တိုက်တဲ့ ကုလားက ချည်ပေးလို့ပေါ့။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ဖိနပ်တိုက်တဲ့ ကုလားတွေဟာ ဘယ်မှာရှိသလဲ။ ကွမ်းခြံဘူတာရုံကြီး အဆင်းမှာ ရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဘူတာရုံရောက်ပြီး ဖိနပ်တိုက်ခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်သိနိုင်တာပေါ့"

(ထိုခေတ်အခါက ဖိနပ်တိုက်သော ကုလားများမှာ ကွမ်းခြံဘူတာ တစ်ဝိုက်၌သာ တွေ့ရတတ်ပေ၏။)

ကျွန် ။ ။ "မှန်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ရောက်မိခဲ့ပါပေတယ်။ သို့သော် အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ လန်ချားစီးခဲ့ပုံကလေးကို လင်းစမ်းပါဦးဗျာ"

ရှား ။ ။ "ဒါကတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မိုးကာအင်္ကျီက သက်သေခံတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားတက်လာလို့ ခင်ဗျားကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိုးကာအင်္ကျီ လက်ဝဲဘက်သက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မောင်းမှာ မိုးပေါက်ကလေးမှန်ထားတာ ကျုပ်မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲတဲ့။ လန်ချားစီးလာပြီး လက်ဝဲဘက်က ထိုင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။ ဘာကြောင့် တစ်ဖက်သတ် ကပ်ထိုင်သလဲဆိုတော့ အဖော်တစ်ယောက်ပါလို့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်ဖြင့် မိုးပေါက် လုံးဝမမှန်ဘဲနေရမယ်။ မှန်ပြန်လို့ရှိရင်လည်း ဘယ်ရော ညာရော ညီညီညာညာစိုရမယ်။ ဟုတ်ပေဘူးလားဗျာ”

ကျွန် ။ ။ “ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ။ ဘူတာရုံမှာ ဖိနပ်တိုက်နေတုန်းကိုအန်းဖေနဲ့ တွေ့ကြလေတော့ လမ်းခရီးကလည်းတူ၊ စကားကလည်း မပြတ်သေးတာနဲ့ အတူတူ လန်ချားစီးလာခဲ့ကြတယ်ဗျ။ ကောင်းလိုက်ပါပေ့ဗျာ။ ပေါင်းလာခဲ့ကြတာ အတော်ကြာပေမယ့် အခုထက်တိုင် အလန့်တကြား အံ့ဩစရာကလေးတွေ ကုန်ပဲ မကုန်နိုင်သေးဘူးဗျာ”

ရှား ။ ။ “မြှောက်စမ်းဗျာ။ မြှောက်မှန်းသိပေမယ့် နားထောင်လို့ကောင်းတယ်ဗျို့”

ကျွန် ။ ။ “ခုနင်က ခင်ဗျားရေးတဲ့စာက ဘယ်ကိုလဲဗျ”

ရှား ။ ။ “အမှုကလေးတစ်ခု ရောက်နေပြန်ပြီဗျို့။ သို့သော် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အခုချက်ချင်း သွားလို့မဖြစ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို လွှတ်နိုင်ချင်တယ်ဗျ။ ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ အားရဲ့လား”

ကျွန် ။ ။ “လွှတ်ချင်တဲ့နေရာ လွှတ်လိုက်၊ သွားဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ ဘယ်လိုအမှုမျိုးလဲဗျ”

ရှား ။ ။ “ကျုပ်တို့မြန်မာထဲမှာ ဘိုခပ်ဆန်ဆန်နေချင်တဲ့လူတွေ ခုတလောမှာ တော်တော်ပေါပေါလာပြီဗျ။ အင်္ဂလိပ်စာလေးတတ်လို့ ပိုက်ဆံကလေးတော်တော်ရှိရင် ဘိုတုခိုးချင်တဲ့လူတွေ တယ်မနည်းလှဘူး။ ယောကျ်ားထဲက ဘိုတုခိုးတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မိန်းမတန်မဲ့နဲ့ ဘိုတုခိုးလာရင် တစ်ခါတစ်ခါ တော်တော်ဒုက္ခတွေ့တယ်ဗျ”

ကျွန် ။ ။ “ကုန်သည်ထဲက ဒီလောက်မဟုတ်လှပါဘူး။ အရေးပိုင်တို့၊ အတွင်းဝန်တို့ဆိုတဲ့ အရာရှိကြီးများရဲ့ သားသမီးတွေဟာ သာပြီးကဲတတ်သေးတယ်ဗျ”

ရှား ။ ။ “အစစ်ပဲ ကိုသိန်းမောင်။ ခု ကျုပ်တို့လက် ရောက်လာတဲ့ အမှုကလေးဟာလည်း အရေးပိုင်ရဲ့ သမီးဆိုကပဲ။ ဗီးလတ်တွေ ဘာတွေသွားပြီး ပညာသင်ရဖူးတယ်ဆိုရင် သူတို့ကိုယ် သူတို့ မျက်နှာဖြူထဲကလောက် အောက်မေ့ပြီး အင်မတန် ဘိုဆန်ချင်တတ်တယ်ဗျ။ သမီးကလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ သိပ်အလိုလိုက်ပြီး မြှောက်ထားလိုက်တာ မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်လို့ အမွေကလေးရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောကျ်ားကလေးလောက် အောက်မေ့ပြီး ဟိုသွားလိုက် ဒီသွားလိုက်၊ ဟိုလည်လိုက် ဒီပတ်လိုက်နဲ့ ကျုပ်တို့ မြန်မာမျက်စိထဲတော့ သိပ်အကြည့်ရခက်တာပေါ့လေဗျာ။ အရေးပိုင်သမီး ခင်မြင့်ကြီး ဆိုတာလည်း အဲဒီလိုအနေမျိုးထဲကပေါ့ဗျ။ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်မှာ လင်နောက်လိုက်ပြေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပျောက်ရတယ်လို့ ဘယ်လက်ထက်က ကြားဖူးသလဲဗျ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟော...ခုတော့ အဲဒီလိုဘိုဆန်ချင်မှုကြောင့် ခင်မြင့်ကြီး တစ်ယောက် ပျောက်နေပြီ ဆိုပါကလား"

ကျွန် ။ ။ "မြန်မာလူမျိုးထဲက ဒုတိယဆိုလား၊ တတိယဆိုလား အရေးပိုင်ဖြစ်တဲ့ ဦးအောင်ဖေရဲ့သမီး ဆိုတာလားဗျ"

ရှား ။ ။ "အစစ်ပေါ့ဗျ"

ကျွန် ။ ။ "ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဝတ်လုံတစ်ယောက်နဲ့ ယူတော့ မလိုလို ကြားရပြီး ပျက်သွားတဲ့ ခင်မြင့်ကြီးနေမှာပေါ့"

ရှား ။ ။ "ကိုသိန်းမောင် တော်တော်အမှတ်အသား ကောင်းပေသားပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူပါပဲ"

ကျွန် ။ ။ "ခုလောက်ဆို ၃၀ ကျော် ၄၀ နီးပါးလောက် ရှိကရောပေါ့ဗျ"

ရှား ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိလောက်ရောပေါ့။ ရုပ်ကလည်းချော၊ ပညာကလည်းတတ်။ အရေးပိုင်သမီးလည်းဖြစ်။ ဝန်ကြီးတွေ ဘာတွေ မပေါ်သေးတဲ့ခေတ်ကတော့ တကယ့်ထိတ်ထိတ်ကြဲပဗျာ။ မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်တဲ့နောက် အမွေအနှစ်ကလည်း ကျန်ရစ်တော့ တစ်ပြည်လုံး သွားချင်ရာ လျှောက်သွား၊ လည်ချင်ရာ လည်၊ ဘင်္ဂလားတို့၊ ဗုဒ္ဓဂါယာတို့၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းတို့တောင် ရောက်ဖူးတယ်ဆိုတာပဲ"

ကျွန် ။ ။ "နေပါဦးဗျ၊ ခု သူဘာဖြစ်လို့တဲ့တုံး"

ရှား ။ ။ "ဘာဖြစ်ဆို သေသလား ရှင်သလားလည်း မသိရ။ ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်းတောင် မသိရဘူး ဆိုပါကလားဗျာ"

ကျွန် ။ ။ "ဟင်...ဖြစ်ရလေဗျာ"

ရှား ။ ။ "ဒီလိုလေဗျာ။ အဲဒီ ခင်မြင့်ကြီးက သူ့သူငယ်ချင်း မခင်ညွန့်ဆီကို တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ်ကျ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်ပတ်လုံး စာရေးနေကျ ဖြစ်ပါလျက် သူ့ဆီက စာမရတာ လေးငါးပတ်လောက် ရှိသွားပြီမို့ မခင်ညွန့်က ကျုပ်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းတယ်။ မခင်ညွန့်ဆိုတာက အတွင်းဝန်ကြီးရဲ့ အပါးတော်မြဲ လက်ရေးတို လက်နှိပ်စက်စာရေးမပေါ့ဗျ။ မျက်နှာကြီးထဲကပေါ့။ ခင်မြင့်ကြီးဆီက နောက်ဆုံး ရတဲ့စာဟာက ကလောမြို့ကဆိုပဲ။ ကလောမြို့က ထွက်လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဘယ်ဆီရောက်နေတယ်လို့ ဘယ်သူမှ မသိရဘူး။ သူကလည်း အကြောင်းမကြားဘူးတဲ့ဗျ။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကဆိုတော့ ဒီကိစ္စအတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်ရ အကုန်ခံနိုင်ပါတယ်တဲ့ဗျ"

ကျွန် ။ ။ "ခင်မြင့်ကြီးက မခင်ညွန့်မှတစ်ပါး ဘယ်သူ့ဆီမှ စာမရေးဘူးတဲ့လားဗျာ"

ရှား ။ ။ "ဒီလိုဗျ။ သေချာပေါက် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သောမတ်စ်ကွတ် ဘဏ်တိုက်မှာ ငွေအပ်ထားတယ်ဆိုလို့ ကျုပ် စုံစမ်းကြည့်တယ်။ ဘာသိခဲ့ရသလဲဆိုတော့ ကလောမြို့ ကလောဟော်တယ်မှာ တည်းခိုစဉ်က ချက်လက်မှတ်နဲ့ ငွေတစ်ထောင် ထုတ်ဖူးသတဲ့။ အဲဒီ ငွေအနက်က ဟော်တယ်စရိတ်တွေ ဘာတွေ ပေးပြီးတဲ့အပြင် သုံးဖို့စွဲဖို့ ငွေအတော်အတန် ကျန်သေးတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ ဒီချက်နောက်ကိုတော့ သုံးရာတန် ချက်တစ်ခုပဲ ရေးသုံးဖူးသတဲ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန် ။ ။ "ဘယ်သူ့ပေးတဲ့ ချက်တဲ့လဲဗျ"

ရှား ။ ။ "မနှင်းရီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပေးတဲ့ ချက်ပဲ"

ကျွန် ။ ။ "မနှင်းရီက ဘယ်ကလဲဗျ"

ရှား ။ ။ "ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ ခင်မြင့်ကြီးက မနှင်းရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို သူနဲ့အတူ အဖော်လုပ်ပြီးလိုက်ဖို့ အမြဲခေါ်ထားသတဲ့။ ခင်မြင့်ကြီး သွားလေရာအရပ်မှာ မနှင်းရီပါတာချည်းပဲတဲ့။ အစေခံ လိုလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အတူတူစား အတူတူအိပ် ပဲတဲ့။ အဲဒီမနှင်းရီကို ခင်မြင့်ကြီးက သုံးရာတန် ချက် လက်မှတ်တစ်ခု ပေးဖူးသတဲ့။ ဘယ်အတွက်ပေးတယ် လို့ မသိရသေးဘူး။ သို့သော် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သွားပြီး စုံစမ်းတဲ့အခါကျတော့ သိရမှာပေါ့လေ"

ကျွန် ။ ။ "ကျွန်တော် စုံစမ်းရမယ်တဲ့လား"

ရှား ။ ။ "အဲဒါ ကျုပ်ပြောနေတာပေါ့။ စက်ပိုင်ရှင် ဦးဘရီကြီးက သူ့အသက်ကို ရန်သူများ လုပ်ကြံနေတယ်ထင်လို့ ကျုပ် ကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တောင်းပန်ထားတယ်။ အခု အချိန်မှာ ရန်ကုန်က ကျုပ်ခွာလို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မလိုက်သေးဘဲ ခင်ဗျားကို လွှတ်ဖို့ ကျုပ် ကြံရွယ်နေတယ်။ ကလောရောက်လို့ ကျုပ်ဆီက အကြံဉာဏ်များ တောင်းလိုတယ်ဆိုရင် လည်း စကားတစ်လုံး ပိုက်ဆံတစ်မူးပဗျာ။ နှမြော မနေပါနဲ့။ ကြေးနန်းရိုက်ပြီး မေးသာမေးပါ"

* * *

ယင်းသို့ တိုင်ပင်ပြောဆိုကြပြီးသည့်နောက် နှစ်ရက်မြောက် သောနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကလောမြို့၊ ကလောဟော်တယ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဟော်တယ်မန်နေဂျာနှင့် တွေ့၍ ခင်မြင့်ကြီးအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းရာတွင် ခင်မြင့်ကြီး မှာ ဤဟော်တယ်တွင် တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်ခန့်က တည်းခိုနေထိုင် သွားခဲ့ကြောင်း၊ ခေတ်ဆန်သော လူကုံထံတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အလျောက် ယင်းဟော်တယ်၌ တည်းခိုသော ဥရောပတိုက်သား အရာရှိကြီးများ၊ သူဌေးကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ချောမောစွာ ဆက်ဆံ နိုင်၍ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ အသက်မှာ ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိ၍ ဖြူဖြူတုတ်တုတ်နှင့် အခန့်စားချောလှသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စားများ ပါရှိသည်ဟု အတပ်မသိရသော် လည်း ခရီးဆောင် ထရန့်သေတ္တာစိမ်းကြီးတစ်လုံးကို အထူးသတိ ဝီရိယနှင့် စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းထားသည်ဟု သိရှိရကြောင်း၊ ခင်မြင့် ကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော မနှင်းရီမှာ ယင်းဟော်တယ်မှ စာရေး မောင်ဘသန်းနှင့် ချစ်ကြိုက်ကြ၍ မကြာမီ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြဖို့ အကြံရှိကာ သူ၏ နေရပ်ကိုလည်း သိနိုင်ကြောင်း စသော အခြင်း အရာများကို ကျွန်တော် ရေးမှတ်ထားရာ ဦးစံရှားကိုယ်တိုင် ဤမျှ ထက် ပိုမို၍ ဆောင်ရွက်ရန် တတ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု၍ ယုံကြည်မိ သည်နှင့် ကျွန်တော်မှာ မိမိအလုပ်ကို များစွာကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိပေ၏။

အခက်အခဲကလေးတစ်ခုမှာ ခင်မြင့်ကြီးသည် ကလောဟော်တယ် မှ မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားသည်ဟု မသိရသောအချက်ပင် ဖြစ်၏။ ပူအိုက်လှသော မေလဆန်းစအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ရန်ကုန်မြို့၌ မိုးဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းသည့် မေလကုန်သည့်တိုင်အောင် ကလောမြို့တွင်ဆက်လက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နေထိုင်လိမ့်ဦးမည်ဟုထင်မိပါလျက် အကြောင်းမဖော်ပြဘဲ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ စင်စစ်မှာ ခင်မြင့်ကြီးသည် ဟော်တယ်၌ တစ်လနေထိုင်ရန်အတွက် ကြိုတင်၍ ငွေပေးထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့ အချိန်မစေ့မီ ထွက်ခွာသွားသည့်အတွက် ငွေအတော်အတန် ဘာနစ်နာခံခဲ့ရသေး၏။ မနှင်းရီ၏ရည်းစား မောင်ဘသန်းကမူ ဟော်တယ်မှ ခင်မြင့်ကြီး ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ထွက်သွားခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်လောက်က မျက်မှန်နက်ကြီးတပ်ထားသော လူတစ်ယောက် လာရောက်စုံစမ်းခြင်းအတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေး၏။ ထိုလူသည် သည်မြို့၌ တည်းခိုဟန်တူရာ တစ်ညနေတွင် ဈေးအနီး၌ ခင်မြင့်ကြီးနှင့် ဆုံမိကြ၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ဟော်တယ်သို့ လိုက်လာကြောင်း၊ ခင်မြင့်ကြီးက မတွေ့လိုကြောင်းနှင့် ငြင်းပယ်သေးကြောင်း၊ ထိုလူပြန်သွားသည့်နောက် ချက်ချင်းပင် ခင်မြင့်ကြီးနှင့် မနှင်းရီတို့သည် ဟော်တယ်မှဆင်း၍ ကားနှင့်ထွက်သွားကြောင်း၊ မောင်ဘသန်းနှင့် မနှင်းရီတို့က ခင်မြင့်ကြီး ဆင်းသွားခြင်းမှာ ဟိုလူကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးထင်ကြကြောင်း အစရှိသော အခြင်းအရာများကို ပြောပြသဖြင့် ထပ်မံ၍ သိရှိရပြန်လေသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် ကလောမြို့မှ ခင်မြင့်ကြီး ပြောင်းရွှေ့သွားသောဒေသကို ထပ်မံစုံစမ်းရာတွင် မန္တလေးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်နေကြောင်း သိရှိရသည့်အပြင် မိမိပြောင်းရွှေ့သောအရပ်ကို လူမသိစေရန် ခြေရာဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ရိပ်မိနိုင်ပေ၏။ လက္ခဏာမှာ ခင်မြင့်ကြီးသည် မိမိနောက်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ခြေရာကောက်၍ လိုက်နေကြောင်းကို သိရှိရသည်နှင့် ထိုသူကို မတွေ့လိုသဖြင့် တိမ်းရှောင်နေခဲ့ရဟန်တူသည်ဖြစ်၍ ကျွန်

တော်သည် ဦးစံရှားထံသို့ အဖြစ်အပျက်ကို ကြေးနန်းဖြင့် အစီရင်ခံခဲ့ပြီးလျှင် မန္တလေးမြို့သို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ မန္တလေးမြို့၏ အာဠဝီလမ်း ဂရင်းဟော်တယ်၌ တည်းခိုနေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သိရှိရပေ၏။

ဂရင်းဟော်တယ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွား၍ စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာကား ခင်မြင့်ကြီးသည် အနေအထိုင်အားဖြင့် ဘိုဆန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း မိဘများရှိစဉ်အခါကတည်းက ကမ္ဗဋ္ဌာန်းအလုပ်၌ အထုံဝါသနာပါခဲ့ဖူးကြောင်း၊ တစ်ခါက လောကကြီးကို ငြီးငွေ့သည်ဆို၍ သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ကြံရွယ်ခဲ့ဖူးရာ မိဘနှစ်ပါးတို့က ဖျက်ခဲ့သဖြင့် အကြံမအောင်ဘဲရှိခဲ့ကြောင်း၊ ခင်မြင့်ကြီး၏ သဘာဝတစ်ခုမှာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘိုင်စကုတ်ရုပ်ရှင်မှစ၍ ပွဲလမ်းသဘင်ဘက်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုရှိ၍ အီသလောက်ရှိသောအခါ၌ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ငြီးငွေ့သည်ဆိုပြီး ကမ္ဗဋ္ဌာန်းဘာဝနာဘက်၌ အပြင်းအထန်အားထုတ်ရန် ကြံရွယ်တတ်ကြောင်း၊ မန္တလေးမြို့သို့ဆိုက်ရောက်၍ များမကြာမီအတွင်း ဦးသိဒ္ဓိအမည်ရှိ ကမ္ဗဋ္ဌာန်းဆရာ လင်မယားနှင့် တွေ့၍ ယင်းတို့ ဟောပြသော ကမ္ဗဋ္ဌာန်းတရားများကို နှစ်သက်သဘောကျပြီးလျှင် ထိုဆရာနှစ်ယောက်တို့ကို ဟော်တယ်သို့ မကြာခဏ ပင့်ဆောင်၍ ကျွေးမွေးခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းကဲ့သို့ ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်ခန့်မျှ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခွင့်ရရှိရာတွင် ခင်မြင့်ကြီးသည် ဦးသိဒ္ဓိလင်မယားတို့၏ ကမ္ဗဋ္ဌာန်းတရားကို အစအဆုံး အားထုတ်မည်ဆို၍ ရန်ကုန်သို့ မိမိနှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြောင်း အစရှိသော အခြင်းအရာများပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် အထက်ပါ အခြင်းအရာများကို ဂရင်းဟော်တယ် စားပွဲထိုး ဖိုးသီးထံမှ စုံစမ်းသိရှိရခြင်း ဖြစ်လေရာ ဖိုးသီးသည် ကျွန်တော်၏ မေးခွန်းများကို ငါးကျပ်တန် စက္ကူတစ်ရွက်၏ မျက်နှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြင့်) ပြောဆိုပြီးနောက်–

သီး ။ ။ "ဒီမိန်းမအကြောင်းကို လူတွေလာပြီးမေးကြတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့် ဦးရယ်"

ကျွန် ။ ။ "ဟေ...ငါ့အပြင် ဘယ်သူတွေများ မေးသေးသလဲကွဲ့"

သီး ။ ။ "လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရက်လောက်တုန်းက လူကြီးတစ်ယောက် ဒီလိုပဲ လာမေးတယ် ဦးရဲ့"

ကျွန် ။ ။ "ဘယ်သူတဲ့လဲကွဲ့။ နာမည်ရော မင်း မေးမထားလိုက်ဘူးလား"

သီး ။ ။ "မမေးမိဘူး ဦးရဲ့။ နို့ပေမယ့် သာမန်လူထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် အကဲခတ်နိုင်တယ်။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ မျက်မှန်နက်ကြီးတပ်လို့ ဦးရဲ့"

ကျွန် ။ ။ "ဟေ...ဟုတ်လား။ ဆိုစမ်းပါဦးကွဲ့"

သီး ။ ။ "ဝတ်ပုံစားပုံကတော့ သိပ်အခန့်စားကြီး မဟုတ်ဘူး ဦးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဟန်ပန်လေသံက သိပ်မာန်ပါတယ်၊ ဒီလိုလူစားမျိုးက ငေါက်လိုက်ရင် ဒီပြင်လူများက ရိုက်တာထက်တောင် ကျွန်တော်တို့ဖြင့် ကြောက်သေးတယ်၊ မျက်နှာထားကလည်း တင်းလိုက်တာ ဦးရယ်"

ဤတွင် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်တာဝနာလုပ်မှု၌ ဝါသနာပါသော အပျိုကြီး ခင်မြင့်ကြီးနောက်သို့ ခက်ထန်တင်းမာသော ယောကျာ်းတစ်ယောက်က ခြေရာကောက်၍ လိုက်နေကြောင်း ထင်ရှားစွာသိရှိရလေပြီ။ ခင်မြင့်ကြီးသည် ထိုလူကို ကြောက်သည့်အတွက် တစ်နေရာတစ်နေရာသို့ တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးနေရဟန်တူ၏။ ထိုလူကလည်း လက်လျှော့မည် မဟုတ်ဘဲ တကောက်ကောက် လိုက်ပါလျက်ရှိ၏ တစ်နေရာရာ တစ်ခါခါတွင် တွေ့ကြရမည်ကေန် ဖြစ်၏။ ယခု

အချိန်တွင် ထိုလူသည် ခင်မြင့်ကြီးကို မိသွားလေပြီလော။ ထိုလူ၏ လက်ဝယ်သို့ ရောက်နေသည့်အတွက်ကြောင့် သူငယ်ချင်းထံ စာရေးနေကျအတိုင်း မရေးနိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသလော။ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဆရာလင်မယားတို့သည် ခင်မြင့်ကြီးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ ရှိကြပါ၏လော။ ထိုလူသည် ခင်မြင့်ကြီးနောက်သို့ မည်သည့်အကြံအစည်နှင့် တကောက်ကောက် လိုက်လျက်ရှိလေသနည်း။ ဤအချက်များသည်ကား ကျွန်တော့်အဖို့ ဖြေရှင်းရန် ပြဿနာကြီးများပင်တည်း။

ကျွန်တော်သည် ခင်မြင့်ကြီးကို ခြေရာခံ၍ လိုက်ရသောကိစ္စတွင် အောင်မြင်ထမြောက်လှသည်ဆို၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ဦးစံရှားထံသို့ အဖြစ်အပျက်များကို အစီရင်ခံစာ ပေးပို့လိုက်ရာ ဦးစံရှားက ဦးသိဒ္ဓိဆိုသူ၏ လက်ဝဲဘက်နားရွက်မှာ မည်သို့ရှိသနည်းဟူသော မေးခွန်းဖြင့် ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်ကြားလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးစံရှား၏ ပြောင်လှောင်တတ်သော ဝါသနာကို ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ နေရာမဟုတ်သည်၌ ပျက်ရယ်ပြုရသလောဟု အနည်းငယ် ဒေါပွမိသော်လည်း တုံ့ပြန်ချေပခြင်းမပြုဘဲ ဟော်တယ်စာရေး ကိုဘသန်းထံမှ မနှင်းရီ၏လိပ်စာကို မေးမြန်းမှတ်သားလာခဲ့သည့်အတိုင်း မနှင်းရီရှိရာ စစ်ကိုင်းမြို့သို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

မနှင်းရီဆိုသူမှာ ခင်မြင့်ကြီး၏အဖ စစ်ကိုင်းမြို့၌ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဖြစ်ဖူးစဉ်က ခဝါရုံအရပ်၌ နေထိုင်ဖူး၍ ခင်မြင့်ကြီးနှင့် အကျွမ်းဝင်ကြသဖြင့် ခြေသလုံးတွင် လေဝင်နေဟန်တူသော ခင်မြင့်ကြီးကို အဖော်ပြုလျက် ထိုမိန်းမသွားတိုင်း လိုက်ပါခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။ ခင်မြင့်ကြီးနှင့် မနှင်းရီတို့သည် ကလောမြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ ဆင်းလာကြ၍ ဂရင်းဟော်တယ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိကြစဉ် ခင်မြင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြီးသည့် မနင်းရီအပေါ်တွင် မယုံသင်္ကာရှိသော အမူအရာမျိုး ဖော်ပြသည်ဟု မနင်းရီက ယူဆသည်တစ်ကြောင်း၊ မနင်းရီမှာလည်း ကိုဘသန်းနှင့် ချစ်ကြိုက်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရဦးမည် တစ်ကြောင်းကြောင့် မိန်းမနှစ်ယောက်တို့ ခွဲခွာကြပြီးလျှင် မနင်းရီသည် နေရပ်ဟောင်းဖြစ်သော စစ်ကိုင်းမြို့၌ နေထိုင်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်က သွားရောက်စုံစမ်းရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခွဲခါနီး၌ ခင်မြင့်ကြီးက မနင်းရီအား မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ငွေသုံးရာ လက်ဖွဲ့သည်ဆို၍ ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ရေးပေးခဲ့ရာ ထိုငွေဖြင့် အိမ်ထောင်မှုပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်းသည်ဟုလည်း သိရှိရ၏။ မနင်းရီသည် မျက်မှန်နက် တပ်ထားသော လူနှင့် မသက်ဘ၍ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် သင်္ကာမကင်းရှိနေလျက် ကလောမြို့ဈေးအနီးတွင် တွေ့ဆုံကြစဉ်က မျက်မှန်နက်နှင့်လူက ခင်မြင့်ကြီး၏ လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်ဆွဲသည်ကိုပင် မြင်လိုက်ရဖူးကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။ မနင်းရီ၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ခင်မြင့်ကြီးသည် မျက်မှန်နက်နှင့်လူကို ကြောက်သည့်အတွက် ဦးသိဒ္ဓိလင်မယားကို အကာအကွယ်ယူ၍ ရန်ကုန်သို့ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်တော်နှင့် မနင်းရီတို့သည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ထိုင်လျက် အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ကို တိုင်ပင်ပြောဆိုလျက် ရှိနေကြစဉ် မနင်းရီသည် ထိုင်ရာမှ အလန့်တကြားထလျက် လမ်းမဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း–

"ဟော...ဟောဒီလူကြီးပါပဲ"ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်သည် လမ်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အလုံးအရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် မျက်မှန်နက်ကြီး တပ်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ လျှောက်လာရင်

အိမ်နံပါတ်များအား တစ်ခုစီ ကြည့်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုသူကား ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် မနင်းရီ၏ နေအိမ်ကို ခြေရာခံ၍ လိုက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားမနေဘဲ ပြုမိပြုရာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုလူအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍

ကျွန် ။ ။ "ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ"

လူ ။ ။ "ဘာလုပ်ရင် ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

ကျွန် ။ ။ "ခင်ဗျား မနင်းရီကို လိုက်ရှာနေတယ်မဟုတ်လား"

ထိုသူသည် အဖြေမပေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသဖြင့်

ကျွန် ။ ။ "ခင်မြင့်ကြီးကို ခင်ဗျား ဘယ်ထားခဲ့သလဲ၊ ပြောစမ်း"

ထိုလူသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ အလွန်အံ့သြစွာနှင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။

ကျွန် ။ ။ "ပြောစမ်းပါဗျ။ ခင်မြင့်ကြီးကို ခင်ဗျား ဘယ်ဝှက်ထားခဲ့သလဲ။ ဘာကြောင့် သူ့နောက်ကို ခင်ဗျား တကောက်ကောက်လိုက်နေရတာလဲ။ ပြောစမ်းပါ"

ထိုလူသည် ကျွန်တော့်အား စားတော့ ဝါးတော့မည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ပြီးမှ လက်တွင်ကိုင်ထားသော တုတ်ကောက်ကြီးကို မြှောက်ကာ ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်တော့မည်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ငုံ့လျှိုးမည်ပြုဆဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထိုင်လျက် ကြည့်နေသော မူစလင်တစ်ယောက်က ပျာယီးပျာယာပြေးလာ၍ ထိုလူ၏ လက်ယာဘက် လက်ကောက်ဝတ်ကို သူ၏ကြိမ်တုတ်ကလေးနှင့် ဆတ်ကာရိုက်လိုက်သဖြင့် "အလိုလေးဗျ"ဟု ဆို[illegible] လက်မှ တုတ်ကောက်လွတ်ကျသွားလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုလူသည် တုတ်ကောက်ကို ငုံ၍ ကောက်ယူပြီးနောက် ကျ
တော်တို့နှစ်ယောက်အနက် မည်သူ့အား ရန်မူရမည်ကို မဆုံးဖြစ်
နိုင်သည့်လက္ခဏာနှင့် တစ်ယောက်စီ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ နှစ်ယောက်နှ
တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အခြေမလှသည့်အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိဟန်နှင့် မည်သ
မျှ မပြောတော့ဘဲ မနှင်းရီ၏ အိမ်ထဲသို့ စိုက်စိုက်ကြီး ဝင်သွားလေ
သည်။

ကျွန်တော်မှာမူ ပန်းပွားနက်တပ်ထားသော ဦးထုပ်နီကလေးက
ဆောင်း၍ ကွတ်အင်္ကျီခပ်ရှည်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည့် ကျွန်တေ
ကျေးဇူးရှင် ဇေဒဇာရီဘက်သို့ လှည့်ကာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြေ
တော့မည်အပြုတွင်–

"ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်။ စုံထောက်ဖို့ လွှတ်လိုက်ပါတယ
ဦးခေါင်းကွဲပြီး ဆေးရုံတက်ရတော့မလို့၊ ကံကောင်းလို့ပါလား
တော်ပါတော့ဗျာ၊ ဒီကနေ့ ညရထားနဲ့ ရန်ကုန် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတေ
ဆရာကြီးရယ်"

BURMESE CLASSIC .com

* * *

ကျွန်တော်နှင့် ဦးစံရှားတို့သည် ဘူတာရုံအနီး၌ရှိသော ကျ
တော်၏ တဲအိမ်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လျက်ရှိကြစဉ် ဦးစံရှား
အဝတ်များလဲလှယ်ပြီး၍ သူဆောင်ရွက်ခဲ့သော အစီအစဉ်ကို ပြော
လေ၏။ ဦးစံရှားမှာ စက်ပိုင် ဦးဘရီ၏ အမှုကလေး ပြီးပြ
သွားသည်နှင့် ရန်ကုန်မှ ထွက်လာခဲ့၍ ကျွန်တော့်နည်းတူ ခြေ
ကောက်ခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော့်ထက် လျင်မြန်သည်ဖြစ်သောကြေ
ကျွန်တော် သိရှိခဲ့ရသမျှတို့ကို သိရှိခဲ့ရသည့်ပြင် မနှင်းရီ၏နေ
သို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိလာလိမ့်မည့်အကြောင်းကိုပင် ကြိုတင်သိ

ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကျွန်တော့်ကို စောင့်မျှော်နေ
လေတော့သည်။ မူစလင်တစ်ယောက်၏ အသွင်ကို ယူနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ
ဦးစံရှားအဖို့၌ လုပ်နေကျလမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရှား ။ ။ "ခင်ဗျားအလုပ်လုပ်ခဲ့ပုံတွေ ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ဘယ်နေရာ ဘယ်လိုမှားတယ်လို့တော့ ထောက်ပြစရာ မတွေ့ဘူးပဗျာ။ ဒါပေမယ့် အားလုံးခြုံပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလို့ တွေ့ထားတဲ့အချက်ရယ်လို့တော့ မရှိဘူး။ ဟိုဘက်က လူတွေအဖို့တော့ သတိဝီရိယနဲ့ လုပ်ကြဖို့ ကြော်ငြာ မောင်းခတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားကုန်ပြီကောဗျ"

ကျွန် ။ ။ "(စိတ်ပျက်စွာနှင့်) "ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်ရင်ကော ဒီထက်ပိုပြီး လုပ်နိုင်ဦးမှာလားဗျ"

ရှား ။ ။ "လုပ်နိုင်ပြီလားဗျာ။ လုပ်လည်း လုပ်ခဲ့ပြီကောဗျ။ တော်တော်ကြာတော့ ခင်ဗျား သိရပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ မျက်မှန်ကြီးနဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျား သိရဲ့လား"

ကျွန် ။ ။ "ဒီအမှုမှာ သူ အချက်အခြာပဲထင်တယ်။ ဘယ်သူလို့တော့ မသိရသေးဘူး"

ရှား ။ ။ "ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသိန်းဟန်တဲ့ဗျ။ ယိုးဒယားမှာ ၁၀ နှစ်ကျော် အလုပ်လုပ်လာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့"

ထိုခဏ၌ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် စာရွက်ကလေးနှင့်
ဝင်လာ၍ ဦးစံရှားအား ပြသဖြင့် ဦးစံရှားက ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက်–

ရှား ။ ။ "ပြောရင်းဆိုရင်း ရောက်လာပြီကော ကိုသိန်းမောင်ရေ။ အော...အော...ဝင်ခဲ့ပါစေ၊ ခေါ်ခဲ့ပါ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လူကလေး ထွက်သွားပြီးနောက် များမကြာမီအတွင်း မျက်မှ နက်ကြီးနှင့်လူသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေရာ ကျွန်တော်တို့ကိ မြင်သောအခါ၌ ရပ်တန့်လျက်ရှိလေ၏။

လူ ။ ။ "ခင်ဗျားခေါ်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တယ် ဒီလူက ဒီအမှုမှာ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်လို့လဲဗျ"

ရှား ။ ။ "ကျွန်တော့်လက်ထောက် ဦးသိန်းမောင်ပါပဲ။ ကျွ တော်နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်"

ထိုလူသည် မကျေမနပ်ရှိသော အမူအရာနှင့် ကျွန်တော့်အာ လှမ်းကြည့်၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။ ထို့နောက်မှ-

လူ ။ ။ "တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်မှားကြတာပေါ့ဗျာ သည်းခံပါနော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့။ ခင်မြင့်ကြီးကို ကျွန်တော် ကပဲ ဝှက်ထားသလိုလို စွပ်စွဲတော့ ကျွန်တော်က ဒေါသ ထွက်မိတယ်ဗျ။ ခုတလောမှာ ကျွန်တော်က စိတ်တ နေလို့ ထစ်ခနဲဆို ရန်ဖြစ်ချင်လာတော့တာပဲ။ ဒါထက် နေပါဦး ဦးစံရှားရဲ့၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခင်ဗျာ ဘယ့်နှယ်သိသလဲ"

ရှား ။ ။ "ခင်မြင့်ကြီးရဲ့ သူ့ငယ်ချင်း မခင်ညွန့်နဲ့ ကျွန်တော တွေ့ခဲ့ပြီးပြီဗျ"

လူ ။ ။ "ဩော်...မျက်စိခပ်စွေစွေနဲ့ မခင့်ညွန့်ဟာလား"

ရှား ။ ။ "ဟုတ်ပါတယ်။ သူက ခင်ဗျားတို့ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်ဗျ။ ဟိုတုန်းက ယိုးဒယား ခင်ဗျား ထွက်မသွားမီက အဖြစ်အပျက်တွေ ဆိုပါတေ ဗျာ"

လူ ။ ။ "အောင်မယ်၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အကြော

ကို အားလုံးသိနေပြီကိုး။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် အားလုံး ဖွင့်ပြောပါတော့မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မြင့်ကြီး ချစ်ကြိုက်ခြင်းဟာ သာမန်မေတ္တာမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ သူကလွဲ ဖွဲ့နဲ့ ဆန်ကွဲဆိုတာ စာဆိုသာရှိတယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ တကယ်ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကရော သူကရော တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီး အပျိုကြီး လုပ်နေခဲ့ကြတာပဲ ကြည့်ပါတော့။ ကျွန်တော် က ဟိုတုန်းက ဘီလပ်က ပြန်လာခါစ ခပ်ငယ်ငယ် ဖြစ်နေတော့ ပျော်ပျော်နေဖို့လောက်သာ နားလည်ပြီး ခပ်ရမ်းရမ်းနေခဲ့မိတာပါခင်ဗျာ။ ခင်မြင့်ကြီးကလည်း ဘီလပ်တွေ ဘာတွေ ရောက်ဖူးပေမယ့် သူ့စိတ်က ကမ္ဘာ့ဓာန်းဘာဝနာဘက်ကို ညွတ်ပြီး မူးတယ် ရမ်းတယ် ဆိုရင် နည်းနည်းမှ မကြားချင်ဘူးခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မေတ္တာမျှရက်နဲ့ ရေစက် မဆုံစည်းဘဲဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ယိုးဒယားပြည်ဘက် ထွက်သွားပါလေရော ခင်ဗျာ။ ဘယ်လောက်များ စုံမက်ကြသလဲဆို နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေခဲ့ကြတာကိုသာ ကြည့်ပါတော့။ ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ကျွန်တော် ယိုးဒယား က ပြန်ရောက်လာပြီး စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခင်မြင့် ကြီးမှာလည်း အိမ်ထောင်မပြုသေးကြောင်း ကြားရ တာနဲ့ သူရှိရာ ကလောမြို့ကို လိုက်သွားပြီး တတ်နိုင် သမျှ ဝန်ခံကတိပေးရတာပေါ့ဗျာ။ ပထမတော့ သူဟာ တူတော့မလိုလိုနဲ့ ပြောလာပြီး နောက်ဆုံးတော့ တိတ်

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တိတ်ကလေး ပြောင်းရွှေ့ပြေးတယ်ခင်ဗျာ။ နောက်တစ်ကြိမ် အတန်ကြာအောင် ခြေရာခံပြီး လိုက်ပြန်လို့ မန္တလေးရောက်လာပြန်တော့လည်း မမိလိုက်ဘူးခင်ဗျာ။ ပြောင်းပြီးသားဖြစ်နေပြန်ပြီ။ ဒီအရေးကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဒေါင်းတောက်နေရတဲ့အထဲ ခင်ဗျားလူက လာပြီး ခင်မြင့်ကြီးကို ကျွန်တော် ဖက်ထားသလေးဘာလေးနဲ့ စွပ်စွဲနေပြန်တော့ စိတ်မဆိုးဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလား ခင်ဗျာ။ ကိုင်း...ဒါထက် ခင်မြင့်ကြီးရှိတဲ့နေရာကို သိလို့ရှိရင် တစ်ဆိတ်လောက် ညွှန်ပြပါခင်ဗျာ"

ရှား ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့၊ ရှာတွေ့တဲ့အချိန်ကျတော့ အကြောင်းကြားရမှာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာတော့ ဘယ်အရပ်မှာ တည်းသလဲ မိတ်ဆွေ"

လူ ။ ။ "ရှိုင်ရယ်ဟော်တယ်မှာ တည်းပါတယ်"

ရှား ။ ။ "ကိုင်း...ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပေတော့။ ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီး ခင်ဗျားစောင့်နှင့်ပေတော့။ စိတ်သာချ။ ကျွန်တော် အစွမ်းရှိသလောက် ထောက်လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားပါ့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိပ်ကတော့ ဟောဒီအတိုင်းပါပဲ။ အရေးကြီးရင် လာတွေ့နိုင်တယ်"ဟု ပြော၍ ကားချပ်ကလေးတစ်ခုကို ပေးအပ်လိုက်ရာ ဦးသိန်းဟန်လည်း ထွက်သွားလေ၏။

* * *

ကျွန်တော်နှင့် ဦးစံရှားတို့သည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်၍

ဘရုတ်ကင်းလမ်းရှိ တိုက်ခန်းသို့ ဝင်ကြသောအခါ ဦးစံရှား၏ နာမည်နှင့် ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်နှင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုကြေးနန်းမှာ မန္တလေးမြို့ ဂရင်းဟော်တယ် မန်နေဂျာထံမှဖြစ်၍ 'အနည်းငယ် စုတ်နေပါသည်'ဟူသော စကားလုံးမှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပါရှိချေ။

ကျွန် ။ ။ "ဘယ့်နှယ်ဟာလဲဗျ ဦးစံရှား"

ရှား ။ ။ "ဘယ့်နှယ်ရမလဲဗျ။ ဦးသိဒ္ဓိဆိုတဲ့ လူရဲ့ လက်ဝဲဘက်နားရွက်ဟာ ဘယ်လိုနေသလဲလို့ ခင်ဗျားဆီ ကြေးနန်းရိုက်မေးတာ။ ခင်ဗျားဆီက အဖြေမရတာနဲ့ မန်နေဂျာဆီ ကြေးနန်းရိုက် မေးလိုက်ရတာပေါ့"

ကျွန် ။ ။ "ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားနောက်ပြီး မေးလိုက်တာလားလို့ ဂရုမစိုက်မိပေဘူးဗျာ။ 'အနည်းငယ်စုတ်ပြတ်နေပါသည်'ဆိုကာ သူ့နားရွက်ကို ဆိုတာလား"

ရှား ။ ။ "အစစ်ပေါ့ဗျ"

ကျွန် ။ ။ "ဒီအကြောင်းသိရတော့ ဘယ်လိုများ ထူးသွားတဲ့လဲဗျာ"

ရှား ။ ။ "ထူးတာမှ သိပ်ထူးတာပေါ့ ကိုသိန်းမောင်။ ဦးသိဒ္ဓိအမည်ခံတဲ့ ကမ္ဘာ့ဒွန်းဆရာ လင်မယားဟာ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်မှာ အဆိုးဆုံး၊ အပါးဆုံး၊ ဉာဏ်အများဆုံး၊ အရဲဆုံး လင်မယားနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရတာပေါ့ဗျ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ။ ဒီလင်မယားဟာက ရုပ်ရည်ကလေးတွေက မွန်မွန်ရည်ရည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ မြင်လိုက်ရင် ကြည်ညိုစရာ၊ ယုံကြည်လောက်စရာ ကောင်းလေတော့ ခင်မြင့်ကြီးတို့လို ကမ္ဘာ့ဒွန်း ဘာဝနာရေး ဝါသနာပါတဲ့ လူကုံထံတွေကို လှည့်ပြီး လိမ်စားတဲ့

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စုံတွဲတဲ့ဗျ။ ငနဲက ဘုန်းကြီးလူထွက်။ မိန်းမက သီလရှင်လူထွက် ဖြစ်လေတော့ ဘာသာရေးတရား ဟောတဲ့နေရာမှာ ကျလောက်အောင် ဟောတတ် ပြောတတ်တယ်ဗျ။ သူတို့တရားကို သဘောကျလို့ အကပ်ခံမိရင် ပစ္စည်းကိုဖြုတ်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ လူကိုတောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်တတ်သတဲ့ဗျ။ နားရွက်စုတ်နေတယ်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဖဲဝိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်ကြလို့ ပုလင်းနဲ့ အပေါက်ခံရပြီး ရှုံးတဲ့ဒဏ်ရာတဲ့ဗျ။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထဲ ခင်မြင့်ကြီး ရောက်သွားရိုးမှန်ရင်တော့ ပါသမျှ ပစ္စည်းကလေး ပြောင်ရုံနဲ့မပြီးဘဲ လူကိုတောင် အစတုံး ဖျောက်ပစ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒီနေ့ဒီရက်အထိ ခင်မြင့်ကြီးက စာမရေးဘဲ တိတ်ဆိတ်နေပုံကို ထောက်ရရင် ယုတ်စွအဆုံး လူကို ပိတ်လှောင်ထားတဲ့လက္ခဏာ ရှိတယ်။ တစ်ခါတည်း အဆုံးစီရင်လိုက်ပြီဆိုရင်လည်း ကျုပ်အဖို့တော့ အံ့သြလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ချင် လုပ်မယ့်လူစုဗျ။ ရန်ကုန်သွားကြတယ် ဆိုတဲ့သတင်းဟာ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ချင်လည်း နေမယ်။ သို့သော် ကျုပ်တို့အဖို့တော့ ကောင်းတဲ့ဘက် ဆွဲကြည့်ပြီး ဟုတ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့တာပဲ။ ကိုင်း...လက်ဖက်ရည်ကလေးတစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီး ကိုအုန်းဖေဆီ သွားစုံစမ်းရဦးတော့မှာပဲ”

သို့ရာတွင် ကိုအုန်းဖေ အမှူးရှိသော အစိုးရပုလိပ်များသည်လည်းကောင်း၊ ဦးစံရှား လက်သပ်မွေးထားသည့် ဂေါ်ရင်ဂျီကလေးများနှင့် မြန်မာတေလေကြမ်းပိုးကလေးများ ပါဝင်သည့် သူလျှိုအဖွဲ့

သည်လည်းကောင်း၊ ဦးသိဒ္ဓိလင်မယားနှင့် ခင်မြင့်ကြီးတို့ကို ပေါ်ပေါက်အောင် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိကြလေ၏။ လူဦးရေ သုံးသိန်းကျော်မျှရှိသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးအတွင်း၌ အလိုရှိသော လူသုံးယောက်ကို ရှာဖွေရခြင်းအလုပ်မှာ ကောက်ရိုးပုံထဲ၌ အပ်ကိုရှာရခြင်းထက် လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ချေ။ သတင်းစာများ၌ ကြော်ငြာများထည့်ခြင်း၊ ကစားဝိုင်းများ၊ ကလပ်များ အစရှိသည့် လူဆိုးများ တွေ့တတ်သော နေရာများ၌ ရှာဖွေခြင်းတည်းဟူသော အလုပ်များသည်လည်း အချည်းနှီးပင်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဦးသိဒ္ဓိနှင့် ပေါင်းဟောင်းများကို အမှတ်မဲ့ ချောင်းမြောင်း အကဲခတ်ပါသော်လည်း အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ကြသည်ကို မတွေ့ရချေ။ နောက်ဆုံး၌ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ကျော်လွန်ခဲ့ရာတွင် လသာလမ်းရှိ အပေါင်ဆိုင်၌ ခင်မြင့်ကြီး၏ နီလာလက်ကောက်တစ်ဖက် ပေါင်နှံထားသည်ကို တွေ့ရှိရပေရာ လက်ကောက်အတွင်းဘက်တွင် ကေ-အမ်-ဂျီ (K.M.G)ဟူသော စာလုံးများပါရှိသည့်ပြင် အပေါင်ဆိုင်စာရေး မှတ်မိသလောက် ပြောပြချက်မှာလည်း ဦးသိဒ္ဓိဆိုသူ၏ ရုပ်လက္ခဏာနှင့် ကိုက်ညီနေသောကြောင့် ခြေရာကောက်မိပြီဟူ၍ ဆိုနိုင်လောက်ပေ၏။ အမည်နှင့် နေရပ်မှုကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မှန်သည့်အတိုင်း ပြောမည်မဟုတ်သောကြောင့် ခြေရာကောက်ရန်အတွက် တန်ဖိုးမရှိလှချေ။ စုတ်ပြတ်သောနားရွက်ကိုမူကား စာရေးက သတိမထားမိဟု ဆို၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးသိဒ္ဓိလင်မယားနှင့် ခင်မြင့်ကြီးတို့ကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက်ရှိစဉ် ဝတ်လုံဦးသိန်းဟန်သည် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် လာရောက်မေးမြန်း၏။ ထိုသူမှာ တစ်ခေါက်ထက် တစ်ခေါက် အရည်အသား လျော့ပါးဆုတ်ယုတ်၍ သူ၏

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရုပ်အင်္ကျီ လည်ပင်းပေါက်သည်ပင်လျှင် ချောင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အဘယ်မျှလောက် သောကရောက်လျက်ရှိသည်ကို သိမြင်နိုင်ပေ၏။

ဟန် ။ ။ "မှော်လင့်ချက်ကလေးများ နည်းနည်းပါးပါး မပေးနိုင်ဘူးလား ဦးစံရှားခင်ဗျာ"

ရှား ။ ။ "လက်ကောက်ကိုတော့ ပေါင်သုံးနေကြရပြီဗျို့။ တော်တော်တော့ နီးလာပြီထင်ပါရဲ့"

ဟန် ။ ။ "ခင်မြင့်ကြီးရဲ့ လက်ကောက်တဲ့လား ခင်ဗျာ"

ရှား ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့"

ဟန် ။ ။ "ဒီလိုဆိုရင် ခင်မြင့်ကြီးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ကြပြီလို့ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါသလားခင်ဗျာ"

ရှား ။ ။ "(ကြွေကြီးသော မျက်နှာထားနှင့်) "ခင်မြင့်ကြီးကို ခုအချိန်အထိ တစ်နေရာရာမှာ ချုပ်နှောင်ထားတယ်ဆိုရင် သူ့ကို လွှတ်ပစ်လိုက်ပါက သူတို့အပေါ်မှာ ဘေးရန်မကင်းပေဘူးဆိုတာ သူတို့ စဉ်းစားမိမှာပဲဗျ။ သိပ်ပြီး မှော်လင့်ချက်ထားလို့ မဖြစ်ပေဘူးထင်တယ်"

ဟန် ။ ။ "ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေရာမျိုးက ကူညီနိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ"

ရှား ။ ။ "ဒီလူက ခင်ဗျားကို မြင်ရုံနဲ့ မသိပေဘူးပေါ့"

ဟန် ။ ။ "မသိပါဘူး ခင်ဗျာ"

ရှား ။ ။ "ကိုင်း...ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပေတော့။ နီလာလက်ကောက်တစ်ဖက်ကို ဆိုင်မှာပေါင်ပြီးရင် ကျန်တဲ့တစ်ဖက်ကိုလည်း သူတို့ ပေါင်ကြဦးမှာပဲ။ ပေါင်ချင်တဲ့အပေါင်ဆိုင်မှာ ပေါင်နိုင်ပေမယ့် လသာလမ်း အပေါင်ဆိုင်က

မှာတစ်ဖက်ကို သုံးရာပေးလိုက်တယ်ဆိုတော့ ဈေးမနည်းလှဘူးဗျ။ ဒီတော့ ပေါင်ချင်းပေါင်ရင် နောက်တစ်ခါလည်း ဒီဆိုင်မှာပဲ ပေါင်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်တို့တွေ့ထားတဲ့ လက်ကောက်ဟာ ဒုတိယအကြိမ်ပေါင်ခြင်းဖြစ်ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေဗျာ။ ကိုင်း...ဒီတော့ ကျုပ်က လသာလမ်း အပေါင်ဆိုင်ရှင်ဆီကို စာပေးလိုက်မယ်။ ခင်ဗျားက အပေါင်ဆိုင်ထဲက စောင့်နေပေတော့။ နီလာလက်ကောက်တစ်ဖက် လာပေါင်တဲ့လူတွေ့ရင် ခင်ဗျားက နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်သွားပေတော့။ သို့သော် ကိုယ်ထိလက်ရောက်တော့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နဲ့ဗျနော်။ ကြပ်ကြပ်သတိပြုလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားက နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားပြီး သူတို့ရဲ့ လိပ်ကို မှတ်ယူလာခဲ့ပေတော့။ နားလည်လား"

ဟန် ။ ။ "ကောင်းလှပါပြီခင်ဗျာ"

ဦးသိန်းဟန်သည် တိုက်ပေါ်မှဆင်းသွား၍ တတိယမြောက်သောနေ့ ညနေတွင် ပျာယီးပျာယာ တုန်ယင်စွာနှင့် တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။

ဟန် ။ ။ "တွေ့ပြီဗျို့၊ တွေ့ပြီ"

ရှား ။ ။ "ဟုတ်လား၊ နေရာကျဗျာ။ ဆိုစမ်းပါဦး"

ဟန် ။ ။ "ဒီတစ်ခါတော့ သူ့မိန်းမ လာပေါင်တယ်ဗျို့။ လက်ကောက်ကတော့ ပထမဟာနဲ့ တစ်ရန်တည်းပဲ။ မိန်းမခပ်မြင့်မြင့်၊ အသားလတ်လတ်၊ မျက်စိစွေစွေနဲ့ဗျ"

ရှား ။ ။ "ဟုတ်ပြီဗျို့၊ အစစ်ပဲ။ ဆိုစမ်းပါဦးဗျ"

ဟန် ။ ။ "မိန်းမက အပေါင်ဆိုင်က ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

က နောက်ကလိုက်သွားတယ်။ အနောက်ပိုင်းစီကျတော့ ခေါင်းလုပ်ရောင်းတဲ့ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတယ်ခင်ဗျ"

ရှား ။ ။ (တုန်လုပ်သော အမူအရာနှင့်) "ဗျာ"

ဟန် ။ ။ "ကျွန်တော်က ဆိုင်ရှေ့မှာ မယောင်မလည်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေတုန်း မိန်းမက ဆိုင်ရှင်ကို ကြိမ်းတယ်ဗျ။ ပြောတဲ့အချိန် မရကောင်းလား၊ ဘာလားနဲ့ ဆူပါရောကိုးဗျ။ ဒီတော့ ဆိုင်ရှင်က ဒီလောက်တော့ ကြာမှာပေါ့တဲ့။ ခင်ဗျားဥစ္စာက ရိုးရိုးတန်းတန်းဟာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကိုးတဲ့။ ဒီလိုပြောနေတုန်းမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးက စကားရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာတဲ့မျက်နှာထားနဲ့ လှမ်းကြည့်ကြတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး အသာကလေး ရှောင်ထွက်နေလိုက်ရတယ်"

ရှား ။ ။ "နေရာကျဗျာ။ တယ်ကောင်း။ ပြီးတော့ကောဗျာ"

ဟန် ။ ။ "ကျွန်တော်က လမ်းဟိုဘက်ကူးပြီး သူတို့ဆီ ဂရုမစိုက်လေဟန်နဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်နေတုန်း မိန်းမက ဆိုင်ထဲက ထွက်လာပြီး မသင်္ကာတဲ့ အမူအရာနဲ့ တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်လိုက်သေးဗျ။ နောက်ပြီးတော့မှ လန်ချားတစ်စီးခေါ်ပြီး တက်စီးသွားတော့ ကျွန်တော်ကလည်း မြင်းရထားတစ်စီးခေါ်ပြီး သူ့နောက်က လိုက်ကရောကိုးဗျ"

ရှား ။ ။ "ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ၊ ဆိုစမ်းပါဦး"

ဟန် ။ ။ "ရွှေတောင်တန်းရောက်တော့ မိန်းမက တိုက်တစ်လုံးရှေ့မှာ လန်ချားရပ်ပြီး တိုက်ပေါ်တက်သွား။ ကျွန်တော်ကတော့ မြင်းရထားကို မောင်းမြဲတိုင်း ဆက်မောင်းစေပြီး လမ်းအကွယ်ရောက်တော့မှ မြင်းရထားကိုရပ်။ ရွှေတောင်တန်းပြန်လာပြီး ခုနကတိုက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက မျှော်ကြည့်နေတာကိုးဗျ"

ရှား ။ ။ "ဒီတော့ ဘယ်သူ့တွေ့သလဲ"

ဟန် ။ ။ "ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် စောင့်ကြည့်နေတော့ အဲဒီတိုက်ရှေ့မှာ လှည်းတစ်စီးရပ်တယ်ဗျ။ လှည်းပေါ်မှာ ခေါင်းတစ်လုံးနဲ့ လူနှစ်ယောက်လည်းပါတယ်။ လူနှစ်ယောက်က ခေါင်းကို လှည်းပေါ်ကချပြီး တိုက်ထဲသွင်းသွားကြပါရောဗျား"

ရှား ။ ။ "ဩော်..."

ဟန် ။ ။ "ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ထူပူသွားပြီး တိုက်ထဲကို တစ်ခါတည်း အတင်းဝင်ကြည့်မယ်လို့ ကြံမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခုနင်က မိန်းမက တိုက်ပြင်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်း ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်ဗျ။ ခေါင်းဆိုင်ရှေ့မှာ တွေ့လိုက်တဲ့လူပဲလို့ မှတ်မိဟန်ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ သူက ကပျာကယာ တိုက်ထဲဝင်သွားပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်လေတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျား မှာလိုက်တဲ့စကားကို သတိရတာနဲ့ ချက်ချင်း လှည့်ပြန်လာခဲ့တာပါပဲခင်ဗျာ"

ရှား ။ ။ (စာရွက်ပေါ်၌ အနည်းငယ်ရေးခြစ်ပြီးနောက်) "နေရာကျဗျာ၊ အချက်အလက် နားလည်တဲ့လူနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ တယ်ကောင်းတယ်။ ရော့...ဟောဒီစာရွက်ကလေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယူသွားပြီး ဝရမ်းရအောင် လုပ်ချေပေဦးတော့ဗျို့။ ကိုအုန်းဖေဆီသွားရင် သူကြည့်လုပ်ပေးလိုက်ပါလိမ့်မယ်"

ဟန် ။ ။ "ဒီအတောအတွင်းမှာ သူတို့က ခင်မြင့်ကြီးကို သတ် ပစ်ထားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲဗျာ။ ခေါင်းဟာ သူ့ အတွက်များ ဖြစ်နေရောလားဗျာ"

ရှား ။ ။ "ကျွန်တော့်တာဝန် ထားလိုက်ပါ ဦးသိန်းဟန်။ ကျွန် တော် ကြည့်လုပ်ပါမယ်။ ကိုင်း... ကိုသိန်းမောင် ဦးသိန်းဟန်က အစိုးရပုလိပ်တစ်စုနဲ့ အလုပ်လုပ်တုန်း ကျုပ်တို့ကလည်း ကျုပ်တို့နည်းနဲ့ ကျုပ်တို့ ဆောင်ရွက် ကြရလိမ့်မယ်။ အချိန် သိပ်မရှိဘူးဗျို့။ လာ...ရွှေတောင် တန်း သွားကြရအောင်"

ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် ရွှေတောင်တန်း ဘက်သို့ မောင်းနှင်သွားကြစဉ် လမ်းခရီး၌-

ရှား ။ ။ "ဒီအမှုကို အစကပြန်ပြီး သုံးသပ်ကြမယ်ဆိုရင် ဦးသိ လင်မယားက ခင်မြင့်ကြီးကို သူ့အဖော် မနှင်းရီ ကွဲအောင် ခွဲပြီးတဲ့နောက် ရန်ကုန်မြို့ကို သွေးဆောင် ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ ခင်မြင့်ကြီးက မိတ်ဆွေတွေဆီ စာရေးထည့်ခဲ့လို့ရှိရင်လည်း သူတို့က ဆုတ်ပစ်ခဲ့ကြ တယ်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ မသူတော်ချင်း ပူးပေါင်း ပြီး အိမ်တစ်လုံးရအောင် ရှာငှား။ ခင်မြင့်ကြီးကို အတွင်းလှောင်ထား။ လက်ဝတ်လက်စားကို ရအောင် နှူးဖြုတ်။ ပေါင်ပြီး သုံးကြ ဖြုန်းကြ။ နောက်ဆုံး တစ်နေ့ ပစ္စည်းကုန်တဲ့အခါမှာ ခင်မြင့်ကြီးကို လွှတ်ခဲ့ ရှိရင် သူတို့အပေါ်မှာ ဘေးရန်လာမှာကို မြင်တယ်

ဒါကြောင့် သူတို့အဖို့မှာ တခြားနည်းလမ်း မရှိ ခင်မြင့်ကြီးကို တစ်ခါတည်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ပဲ န လမ်း ရှိတော့တယ်"

ကျွန် ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအထိတော့ ရှင်းပါရဲ့ဗျာ"

ရှား ။ ။ "သို့သော် ဒီပြင်တစ်နည်း စဉ်းစားစရာ ရှိသေးတ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်မြင့်ကြီးကနေပြီး မစဉ်းစားဘဲ ေ ကနေပြီး စဉ်းစားကြဦးစို့။ ခေါင်းဝယ်ခြင်းကို (ခြင်းအားဖြင့် ခင်မြင့်ကြီးတော့ သေပြီဖြစ်ဟန်တူ သို့သော် အလောင်းတစ်ခုကို သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်မ ရင် ဘယ်လိုရောဂါနဲ့ သေဆုံးတယ်ဆိုတာကို ဆ လက်မှတ်ယူပြီး ဖွားသေရုံးကို အကြောင်းြ လိုတယ်။ တကယ်လို့ ခင်မြင့်ကြီးဟာ ၉၆ ပါးေ မဟုတ်ဘဲ သူတို့သတ်လို့ သေတယ်ဆိုလို့ရှိရင် မှတ်ယူဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့အတွက် သင်္ချိုင်းမှာ ထုံးစံအ မမြှုပ်ဘဲ တစ်နေရာရာမှာ တိတ်တဆိတ် မြှုပ်ဖို့ရှိ အခုတော့ ခေါင်းတွေဘာတွေနဲ့ စည်းကမ်း သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ကြံစည်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြ ပါး ရောဂါနဲ့ သွေးရိုးသားရိုး သေဆုံးသည် ဆရာဝန် မရိပ်မိနိုင်လောက်အောင် နည်းမျိုးနဲ့ ခြင်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ အသက်ကုန်ခြင်း ဖြစ်ေ ယူဆရမယ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ငွေထိုးပြီ မှတ်ရအောင် လုပ်တဲ့နည်းတော့ ရှိတယ်ေ သို့သော် ဒီဟာတော့ တစ်ဆိတ် ခဲယဉ်းလွန်း တယ်။ ဟုတ်ပုံမရဘူး"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန် ။ ။ "ဆရာဝန်လက်မှတ်ကို လိမ်ထိုးရင်ကောဗျာ"

ရှား ။ ။ "ဒါလည်း ဘေးမကင်းဘူးဗျ။ သိပ်လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်ကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဟော့... ဂယ်ရီဝါလား...ဟိုး"

မြင်းရထားသည် ခေါင်းများလုပ်သော ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်တန့်လေရာ ကျွန်တော်သည် ဦးစံရှား၏ သွန်သင်ချက်အရ ဆင်း၍မေးမြန်းသဖြင့် စဉ့်အိုးတန်း အသုဘမှာ နက်ဖြန်ခါ ၁၁ နာရီတွင် ကြဲတောသင်္ချိုင်းသို့ ပို့ချမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေ၏။ ထို့နောက် စဉ့်အိုးတန်းသို့ ဆက်လက်မောင်းနှင်ပြန်လေရာ-

ရှား ။ ။ "ကျုပ်တွေးတဲ့အတိုင်း စည်းကမ်းတကျ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ လက္ခဏာပဲဗျ။ လက်မှတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ တော်တော် ခိုင်လုံဟန်တူတယ်"

လမ်းထိပ်သို့ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းရထားကို လွှတ်၍ ခြေလျင်လျှောက်လာကြစဉ် ဦးစံရှားက "ဝရမ်းတွေ ဘာတွေ စောင့်မနေနိုင်ဘူးဗျ။ အရေးကြီးရင် ကြီးသလို အလုပ်လုပ်ကြရတော့မှာပဲဗျို့။ မှန်တဲ့ဘက်က အနိုင်ရကောင်းပါရဲ့ဗျာ"

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးသိန်းဟန် ညွှန်ကြားသော တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်စဉ် တံခါးကိုခေါက်လိုက်သောအခါ တံခါးပွင့်လာ၍ မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာလေ၏။

မိန်း ။ ။ (မသကာသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေပြီးနောက်) "ဘာကိစ္စလဲရှင်"

ရှား ။ ။ "ဦးသိဒ္ဓိတစ်ယောက် ရှိပါစခင်ဗျာ"

မိန်း ။ ။ "ဦးသိဒ္ဓိဆိုတာ ဒီမှာမရှိပါဘူး"ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တံခါးကိုပိတ်မည်ပြုသော်လည်း ဦးစံရှားက ခြေထောက်

နှင့် ထိုးခံထားသဖြင့် ပိတ်မရဘဲ ရှိရာတွင်-

ရှား ။ ။ "ဦးသိဒ္ဓိခေါ်ခေါ် ဘာခေါ်ခေါ် ဒီတိုက်ခန်းမှာနေတဲ့လူနဲ့ ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်"

မိန်းမသည် အတန်ငယ် ဆိုင်းနေပြီးမှ တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် "ဝင်ချင် ဝင်ကြပါလေ။ ကျွန်မယောကျ်ားက ဘယ်သူ့မှ ကြောက်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး"ဟု ပြော၍ ကျွန်တော်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက် "နေကြပါဦး။ ကျွန်မယောကျ်ား သွားခေါ်လိုက်ပါဦးမယ်"ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။

များမကြာမီ ကာယဗလ အတန်ကောင်း၍ ကြောင်သူတော်မျက်နှာမျိုးရှိသော လူတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာ၍-

လူ ။ ။ "မိတ်ဆွေများ အိမ်မှားနေပြီထင်ပါတယ်။ ဟိုဘက်နားလျှောက်ပြီးမေးရင်"

ရှား ။ ။ "ကောင်းပါပြီ။ ကျုပ်တို့ အချိန်မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားနာမည် ဦးသိဒ္ဓိခေါ်၊ ဖိုးသူတော်ခေါ်၊ မန်းစကြာ မဟုတ်လားဗျ။ ဦးစံရှားလေ။ ကြားဖူးမှာပေါ့"

ထိုသူသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း ရုတ်တရက် မျက်နှာသတ်၍ "ဦးစံရှားဆိုရင် လူဆိုး လူမိုက် လောကမှာတော့ တုန်လှုပ်ကြပေမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ကတော့ လူဆိုးလည်း မဟုတ်၊ လူမိုက်လည်း မဟုတ်လို့ ဘာကြောက်စရာရှိလိမ့်မှာလဲ။ ဒါထက် ဘာကိစ္စ ကြွလာသလဲခင်ဗျာ"

ရှား ။ ။ "မန္တလေးမြို့က ဖြာယောင်းပြီး ခေါ်ဆောင်လာတဲ့ ခင်မြင့်ကြီးတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ"

လူ ။ ။ "နေရာကျလိုက်လေဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီမိန်းမကိုလိုက်ရှာနေတာပဲ။ ကျုပ်ဆီက ငွေတစ်ထောင် ချေးပြီး လက်ကောက်တစ်ရန် ပေးခဲ့တာ သူ့ပစ္စည်းက အပေါင်ဆိုင်မှာ ခြောက်ရာတည်းရလို့ ငွေလေးရာ ကျန်နေလို့ လိုက်ရှာနေတုန်းပဲဗျ။ မန္တလေးကတည်းက ကျုပ်တို့နဲ့ အတူလိုက်လာပြီး ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်း ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားပါလေရောကိုး ဆရာကြီးရဲ့ ဥကျလိုက်တဲ့မိန်းမဗျာ။ တွေ့များ တွေ့ကြရင် တစ်ဆိတ် လောက် အကြောင်းကြားကြပါဗျာ။ ကျေးဇူးပါပဲ"

ရှား ။ ။ "တွေ့ရမယ်၊ စိတ်သာချ။ ဒီအိမ်ထဲမှာ တွေ့ရစေမယ် လာဗျို့ ကိုသိန်းမောင်"

လူ ။ ။ "သယ်...ဘယ့်နှယ်လူစုတွေလဲ ခင်ဗျားတို့။ ဘယ်မှာ လဲ။ ခင်ဗျားတို့ဝရမ်းကော"

ဦးစံရှားသည် ခြောက်လုံးပူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်၍ "ဝရမ်းအစား မရောက်ခင် ဟောဒီဝရမ်းပဲ"

လူ ။ ။ "တယ်ဆိုတဲ့လူတွေပါလား ခင်ဗျားတို့။ မအုန်းရေ ပုလိပ်ခေါ်ချေဟေ့။ သွား...မြန်မြန်ခေါ်ချေဟ"

ထိုခဏ၌ မိန်းမတစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်၍ ပြေးဆင်းသွားလေ၏။

ရှား ။ ။ "ကိုင်း...အချိန်မရှိဘူး ဦးသိဒ္ဓိ။ ကျုပ်တို့ကို နှောင့်ယှက် ရင် ခင်ဗျား နာသွားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဝယ်ခဲ့တဲ့ ခေါင်း ဘယ်မှာလဲ၊ ပြစမ်း"

လူ ။ ။ "ဘာလုပ်မလို့လဲ ခင်ဗျားတို့။ ခေါင်းထဲမှာ အလောင်း သွင်းထားတယ်ဗျ"

ရှား ။ ။ "အဲဒီအလောင်းကို ကြည့်ချင်တယ်"

လူ ။ ။ "မကြည့်ရဘူး။ ကျုပ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး"

ရှား ။ ။ "ခွင့်မပြုရင် အတင်းကြည့်ရမှာပဲ"

ဦးစံရှားသည် ထိုသူကို တွန်းဖယ်၍ တိုက်နောက်ပိုင်းသို့ အတင်းဝင်သွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ ခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် ခေါင်းတစ်လုံးတင်လျက်ရှိရာ ဦးစံရှားသည် ခေါင်းဖုံးကို လက်ဖြင့် လှပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် အလွန်တရာ ပိန်ကြုံလှသဖြင့် အရိုးနှင့် အရည်မျှသာရှိသော အလောင်းတစ်ခုသည် ခေါင်း၏အောက်ပိုင်းတွင် ကပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ အလောင်းမှာ အလွန်အိုမင်းလှသော အမယ်ကြီးတစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်၍ အရည်များသည် ပေါလောပေါ်လျက်ရှိသော အရိုးများပေါ်တွင် တွန့်လိမ်ပိန်ရှုံ့လျက်ရှိလေရကား ရုပ်ရည်အလွန်ချောမောလှပသည်ဆိုသော ခင်မြင့်ကြီး၏ အလောင်းဖြစ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပေတော့သည်။ မည်မျှလောက် အစာငတ်ထား၍ မည်မျှလောက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်စေကာမူ ၃၀ ကျော် ၄၀ နီးပါးရှိသော ခင်မြင့်ကြီး၏ ရုပ်ကလပ်သည် ၇၀ ကျော် အရွယ်ရှိ အမယ်အိုကြီးတစ်ယောက်၏ အသွင်သို့ ပြောင်းလဲရန် ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ဦးစံရှားမှာ ထိုအလောင်းကို မြင်ရသောအခါ၌ အလွန်လည်း အံ့ဩ၍ စိတ်သက်သာခွင့် ရသွားသော အမူအရာမျိုးသည်း ဖြစ်ပေါ်လာပေတော့သည်။

ရှား ။ ။ "တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ။ ခင်မြင့်ကြီး မဟုတ်ဘူးဗျို့"

လူ ။ ။ "ဦးစံရှား လူပါးလူနပ်ကြီးလုပ်နေပြီး ဒီတစ်ခါတော့ ချော်သွားပြီမဟုတ်လား"

ရှား ။ ။ "ဒီအမယ်ကြီး ဘယ်သူလဲ"

လူ ။ ။ "ခင်ဗျားသိချင် ပြောရတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်မိန်းမရဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဒေါ်ကြီး ဖွားသူဇာတဲ့ဗျ။ လူအိုရုံက ခေါ်လာခဲ့ပြီ ဆရာဝန်နဲ့ ကုသပေမယ့် အမှည့်ကြွေ ကြွေပြီး ခန္ဓာစဲ လို့မို့ နက်ဖြန်ညနေ ကြဲတောသင်္ချိုင်း ပို့မလို့ပါတဲ့ ဟိး…ဟိး…ဟိး။ ရယ်လိုက်ရဦးတော့မယ်ဗျာ။ ဦးစံရှ ဦးစံရှားနဲ့ နာမည်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ နေလာပြီး ခင်မြင့်ကြ အလောင်းရယ်လို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာ ဖွားသူဇာကြ အလောင်း ဖြစ်နေပြီကာဗျ။ ဟား…ဟား…ဟား…

ရှား ။ ။ "ခင်ဗျားအိမ် ကျုပ်ရှာနိုင်တယ်"

လူ ။ ။ "အလို ခင်ဗျားရှာခိုင်းတိုင်း ကျုပ်က ခွင့်ပြုရမှာတဲ့လာ ဗျာ။ ဟော…လာကြပြီ။ လာဟော့ မအုန်းရေ ပါခဲ့ လားဟော့ ပုလိပ်တွေ။ သြော်…သြော်…ကြွကြ စာသင်ကြီးခင်ဗျာ"

ထိုခဏ၌ အိမ်ရှင်မအုန်းသည် ပုလိပ်အရာရှိသုံးယောက်တို့ အတူ ရောက်လာကြလေရာ ယင်းတို့သည် ဦးစံရှားကို မြင်လျှ မြင်ချင်း အံ့အားသင့်လျက် ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

ရှား ။ ။ "မောင်ဘသောင်းလားဟေ့"

သောင်း ။ ။ "မှန်ပါတယ် ဆရာကြီးခင်ဗျာ"

ရှား ။ ။ "ငါက ဒီတိုက်ကို ရှာချင်တယ်ကွယ်"

သောင်း ။ ။ "ဒါမတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဝရမ်းပါမှပေါ့ ဆရာကြီး ခင်ဗျာ"

ရှား ။ ။ "ဝရမ်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်ကွဲ့။ မရောက်ခ ငါက တာဝန်ယူမယ်ပေါ့ကွယ်"

သောင်း ။ ။ "သည်းခံပါ ဆရာကြီးခင်ဗျာ။ ဥပဒေကို ကျွန်တော် လိုက်နာရပါမယ် ခင်ဗျာ"

လူ ။ ။ "ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဖမ်းကြပါ စာသင်ကြီးရဲ့။ သူက အတင်းဝင်နေတယ်ဗျ"

သောင်း ။ ။ "အတင်းဝင်တော့ ဖမ်းရမှာပေါ့။ ကျုပ်နားလည်ပါ တယ်။ အားနာပါရဲ့ ဆရာကြီး။ တစ်ဆိတ်လောက် သည်းခံပါ။ မဝင်ပါနဲ့ ဆရာကြီး"

နောက်ဆုံး၌ ဦးစံရှားမှာ ဥပဒေကျူးလွန်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အတွက် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေရာ ဦးသိဒ္ဓိလင်မယားလည်း အူရွှင်၍ တဟားဟား ရယ်မောနေရစ်ကြလေ၏။

လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်မှာ မခံချင်လှသည် နှင့် ဒေါဖောင်းမိသော်လည်း ဦးစံရှားမှုကား ခပ်အေးအေးအမူအရာနှင့် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ စာသင်မောင်ဘသောင်းသည် ကျွန်တော်တို့ နောက်မှ မီအောင်လိုက်လာ၍–

သောင်း ။ ။ "ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မရှိပါနဲ့"

ရှား ။ ။ "အေးပါ မှန်ပါတယ်။ မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပေဘူး ပေါ့"

သောင်း ။ ။ "သို့သော် အကြောင်းကောင်းတစ်ခုခု မရှိဘဲနဲ့ ဆရာ ကြီး ဝင်ချင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါ တယ်။ ဆရာကြီး ခိုင်းချင်တာရှိရင်"

ရှား ။ ။ "ဒီလိုကွဲ့ မောင်ဘသောင်းရဲ့။ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမ တစ်ယောက် ပျောက်နေတာ သူ့တိုက်ထဲမှာ ရှိတယ် လို့ ငါထင်တယ်။ ဝရမ်းတော့ တော်တော်ကြာ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်"

သောင်း ။ ။ "ဒါဖြင့် ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေရစ်မယ် ဆရာ ကြီး။ အကြောင်းထူးရင် ကျွန်တော် ချက်ချင်း လူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လွှတ်ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

* * *

ကျွန်တော်တို့သည် လူအိုရုံသို့ သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်ရာ ဖွားသူဇာ အမည်ရှိ အမယ်ကြီးတစ်ယောက်ကို သူ၏တူဆိုသူက ထုတ်ယူခေါ်ဆောင်သွားခြင်းမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ၏။ အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရသော ဆရာဝန်ကလည်း လူအိုနာနှင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်ဟု အမှန်အတိုင်းပင် ထွက်ဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရာဇဝတ်ရုံးသို့သွား၍ ဦးစံရှားစေလွှတ်သော ဦးသိန်းဟန်နှင့် တွေ့ဆုံပါသော်လည်း ဝရမ်းမှာကိုအုန်းဖေ၏ အကူအညီဖြင့် ကြိုးစားလျက်နှင့်ပင် တရားသူကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့် အခက်အခဲကြောင့် ထိုနေ့အဖို့၌ ရနိုင်ဖို့မရှိဘဲ နက်ဖြန်မှ ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု သိရှိရလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း စဥ့်အိုးတန်းအိမ်၌ စောင့်ကြည့်နေသော စာသင်မောင်ဘသောင်းနှင့် တွေ့၍ ထိုအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ရှုရာ ညဥ့်အချိန်တွင် ထိုတိုက်အတွင်း၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မြင်ရသော်လည်း လူအထွက်အဝင် မရှိကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

ထိုညဥ့်၌ ဦးစံရှားသည် တစ်ညလုံး အိပ်တော့သည်မရှိဘဲ စကြံလျှောက်ချည်တစ်ခါ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဆေးတံသောက်ချည်တစ်လှည့်နှင့် အချိန်ကုန်လေတော့သည်။ သူ၏ ကျယ်ဝန်းသောနဖူးကြီးအတွင်းရှိ ဦးနှောက်တွင် ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်နိုင်လောက်သော အခြင်းအရာများကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားနေဟန်တူသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောရန်ပင် အလိုမရှိချေ။

နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးစံရှားသည် ကျွန်တော်၏

ခုတင်သို့ လာ၍ “နိုးပြီလားဗျို့။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကျုပ်ဦးနှောက်လည်း ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်။ ရှုန်လိုက်တာဗျာ။ ဒါလောက်ဟာလေးများတောင် မစဉ်းစားမိဘူး။ လာဗျာ... မြန်မြန်လုပ်။ စဥ့်အိုးတန်း သွားကြစို့။ အသုဘက ၁၁ နာရီထိုး မဟုတ်လား။ အချိန်ရှိပါသေးရဲ့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် တက္ကစီနှင့်သွားကြ၍ စဥ့်အိုးတန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ မသာရထားမှာ အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်လျက် လူလေးယောက်တို့သည် ခေါင်းကို တိုက်ခန်းအတွင်းမှ ထမ်း ထုတ်လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးစံရှားသည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ ခေါင်းထမ်းလာသူများအနက် ရှေ့ဆုံးလူ၏ ရင်ဘတ်ကို တွန်းထားလျက် “ပြန်သွင်းသွားလိုက်၊ မြန်မြန်ပြန်သွင်းသွားလိုက်စမ်း”ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှင်ဦးသိဒ္ဓိက “ခင်ဗျား ဘာလာရှုပ်ပြန်တာလဲ။ ခင်ဗျား ဝရမ်းဘယ်မှာလဲ”ဟု ဒေါသတကြီးနှင့် ဟစ်အော်မေးလိုက်ရာ ဦးစံရှားက “ဝရမ်း နောက်ကလိုက်လာပြီ။ ဝရမ်းမရောက်ခင် ဒီအခေါင်းကို ထမ်းမထုတ်ကြရဘူး၊ နားလည်ကြလား”ဟု ဒေါသနှင့်ပင် ပြန်ပြောလေ၏။

ဦးသိဒ္ဓိသည် ဦးစံရှား၏ ခက်ထန်တင်းမာသော မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် ဆင်ဖြူ၏မျက်နှာကို ဆင်မည်းမကြည့်ဝံ့ဆိုသော စကားပုံကဲ့သို့ ရှူ့ကြောက်သွားဟန်လက္ခဏာနှင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေရာ ဦးစံရှားသည် ခေါင်းထမ်းလူများ၏ ပခုံးပေါ်မှ ခေါင်းကို ဆွဲယူပြီး ထိုနေရာ၌ပင် ချစေပြီးလျှင် “မြန်မြန်ဖွင့်ကြစမ်းဟေ့ ငါ့လူများ။ ငါးမိနစ်အတွင်းဖွင့်ရင် ငွေ ၅၀ ကျပ် ပေးမယ်ဟေ့”ဟု ပြောလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုလူများလည်း ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေကြလေရာ ဦးစံရှား သည် လက်နက်တစ်ခုကို ယူ ခေါင်းဖုံးကို ဘုံးလေးနေရာတို့မှ ကလန့်ပြီး ဖွင့်လေ၏။ အဖုံးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကလိုရိုဖောင်း (မေ့ဆေး)နံ့သည် ခေါင်းထဲမှ ထောင်းခနဲထွက်လာ လေရာ အတွင်း၌ကား မျက်နှာပတ်ဝန်းကျင်၌ ဂွမ်းများ စုပုံထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဦးစံရှားသည် ဂွမ်းများကို လျင်မြန်စွာဖယ်ရှား၍ မိန်းမကို ပွေ့ထူလိုက်ရာ အသက် ၄၀ နီးပါးရှိ ရုပ်ရည်ချောမောလှသော ခင်မြင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာနှင့် တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုခဏ၌ အင်စပက်တော် ကိုအုန်းပေနှင့် ဝတ်လုံ ဦးသိန်းဟန်တို့သည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ကားတစ်စီးနှင့် ရောက်လာကြလေရာ ဆရာဝန်၏ ကိရိယာတန်ဆာများဖြင့် ခင်မြင့် ကြီးအား ဆေးထိုးခြင်း၊ လေသွင်းပေးခြင်း၊ ခြေလက်တို့ကို ပွတ်တိုက် ပေးခြင်း စသည်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ကြသည်တွင် ခင်မြင့်ကြီး မှာ သေမင်းတည်းဟူသော ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းမှ ပြန်လည်လာ၍ မျက်တောင်များခတ်လာလေတော့၏။ ခေါင်းထဲ၌ကား အမယ်အို တစ်ယောက်၏အလောင်း ကျန်ရစ်သေးသည်ဖြစ်ရာ ဦးစံရှားသည် ခင်မြင့်ကြီးကို ဦးသိန်းဟန်လက်သို့ ပေးအပ်၍ ခေါင်းကို ပန်းရထား ပေါ်သို့ တင်စေပြီး ထုံးစံအတိုင်း သုသာန်သို့ ပို့ဆောင်စေလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ဦးစံရှားသည် အမှုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အား ထုံးစံအတိုင်း ရှင်းလင်းပြောပြသည်မှာ-

ရှား ။ ။ "ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိမဟုတ်လား ကိုသိန်းမောင်။ မြင်းကောင်းခွာလိပ် ဆိုတဲ့စကား ကြိုက်ရင်လည်း သုံးပေတော့။ ကျုပ်တော့ဖြင့် ဒီတစ်ခါ တော်တော်ချော်သွားပေတယ်ဗျာ။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်

စကားပုံကလေးကဖြင့် ရှိပေသေးတာပဲ။ ညတုန်းက တစ်ညလုံး ကျုပ်စဉ်းစားလိုက်တာဗျာ မပြောပါနဲ့တော့။ စကားကလေးတစ်လုံး ခပ်ဆန်းဆန်း ကျုပ်ကြားလိုက်မိ ပါတယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး လိုက်ဖော်လိုက်တာ ပေါ်ကို မပေါ်နိုင်ဘူး။ ရိပ်ခနဲပေါ်လာလိုက်၊ တော်တော်ကြာ ငုပ်သွားလိုက်နဲ့ အခံရခက်လိုက်တာဗျာ မပြောပါနဲ့ တော့။ နောက်ဆုံး မိုးလင်းခါနီးတော့မှ ဦးသိန်းဟန် ကြားခဲ့တဲ့ ခေါင်းလုပ်သမားက ဟိုမိန်းမကို ပြောတဲ့ဟာ ကိုးဗျ။ ဘာတဲ့၊ 'ဒီလောက်တော့ကြာမှာပေါ့။ ခင်ဗျား ဥစ္စာက ရိုးရိုးတန်းတန်းဟာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကိုး' ဆိုပါ ကလား။ ဒီဟာ ဘာကိုဆိုတာလဲ။ ဘာကြောင့် ရိုးရိုး တန်းတန်း ခေါင်းမဟုတ်ရပါလိမ့်မလဲလို့ စဉ်းစားပြန် တော့ အင်မတန်ကြီး ဖောက်နက်ပြီးလုပ်ထားတဲ့ သစ်သားခေါင်းကြီးကို ကျုပ် သွားစဉ်းစားမိတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင်နက်အောင် လုပ်ရပါလိမ့် မလဲဆိုတော့ တခြားဟုတ်ရိုးလားဗျ။ ခေါင်းတစ်လုံး ထဲမှာ အလောင်းနှစ်ခုထည့်ချင်တဲ့ အကြံအစည်ကိုးဗျ။ ဘာကြောင့် နှစ်ခုထည့်ရသလဲဆို ဖွားသေရုံးမှာ လက် မှတ်တစ်ခုယူပြီး နှစ်လောင်းပူး မြှုပ်ချင်လို့ပေါ့ဗျ။ လူကို သေအောင် သတ်နိုင်ပေမယ့် အလောင်းကို သင်္ချိုင်းမှာ စည်းစနစ်တကျ မြှုပ်နှံဖို့အလုပ်က မလွယ်သေးဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် မောင်မင်းကြီးသားများက ဒီလောက်ခေါ ယဉ်းယဉ်း ကြံစည်နေကြတာကိုးဗျ"

ကျွန် ။ ။ "ခင်မြင့်ကြီးကို ဘာကြောင့် တစ်ခါတည်း မသတ်လိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သလဲဗျ"

ရှား ။ ။ "ဒါကတော့ ဒီလိုလေဗျ။ ဒီလင်မယားဟာက ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကလေး တော်တော်များများ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးပေမယ့် လူသတ်တဲ့အထိ မလုပ်ခဲ့ဖူးသေးဘူးဗျ။ ပစ္စည်းကို လိမ်ယူတာက ထောင်ဒဏ်သာရှိတယ်။ လူကိုသတ်တော့ ကြိုးဒဏ်ရှိတာကိုးဗျ။ ဒါကြောင့် သူတို့က တတ်နိုင်လို့ရှိရင် မသတ်ဘဲနဲ့ ကိစ္စပြီးချင်တာကိုးဗျ။ ကျုပ်အထင်တော့ ခင်မြင့်ကြီးကို မေ့ဆေးပေးပြီး သင်္ဂြိုဟ်ခါနီးမှ ခေါင်းထဲ သွင်းထည့်လိုက်ဟန်တူပါရဲ့။ ကျုပ်ကလည်း ဒီလိုဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းခဲ့တာ။ သေကံမရောက်သေးလေတော့ ကျုပ်ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတော့တာပဲ ဆရာရေ့"

ဦးသိဒ္ဓိလင်မယားတို့မှာ ခင်မြင့်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဂရုစိုက်နေကြသည့်အချိန်အတွင်း တိုက်နောက်ဘက်မှ ဆင်းပြေးကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရုတ်တရက် မမိလိုက်ဘဲရှိသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်တထောင်ဘက်၌ အဖမ်းခံကြရ၍ ထောင်ဒဏ်ခုနစ်နှစ်ကျခံကြရလေသည်။ ခင်မြင့်ကြီးနှင့် ဦးသိန်းဟန်တို့မှာကား အသက် ၄၀ နီးပါးမျှစီ ရှိကြသည့်တိုင်အောင် အပျိုကြီးနှင့် လူပျိုကြီး လုပ်ခဲ့ကြပြီးနောက် ခင်မြင့်ကြီးသည် ဤမျှလောက် သစ္စာရှိသော ယောကျာ်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ရခဲ့သည်ဆို၍ တိမ်းရှောင်ကွေကွင်းလိုသော စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ပြီး ဦးသိန်းဟန်နှင့်အတူ ယိုးဒယားပြည်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သတည်း။

❖

အမွေမပေးလိုသော ပထွေး အမှု

❝ ဤဝတ္ထုကို **ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း**၊ ၁၉၄၈၊ ဇန်နဝါရီ၊ အမှတ်–၈ တွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်မှ အတွဲ–၁၀ နှင့် နှလုံးလှစာပေတိုက်မှ အတွဲ–၅ တို့တွင် ထပ်မံဖော်ပြသည်။ မူရင်းမှာ The Speckled Band ဖြစ်သည်။ ❞ ဟု ၁၉၇၄၊ အောက်တိုဘာ (၉)နေ့စွဲဖြင့် ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ မှတ်တမ်းပြု ထုတ်ဝေထားသော ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက်ဦးစံရှား စာပေါင်းချုပ်မှ ရွှေဥဒေါင်း စာပေထိန်းသိမ်းရေးကော်မတီ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမွေမပေးလိုသော ပထွေး အမှု

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ညအချိန်တွင် မစ္စတာမောင်မှိုင်း၏ ထွက်ပေါ်ကာစဖြစ်သော ဒေါင်းငှက်ဘာ စာအုပ်ကို သန်းခေါင်ကျော်သည့်တိုင်အောင် ဖတ်ရှုခဲ့မိသဖြင့် နံနက်အချိန်တွင် အားလပ်သောတနင်္ဂနွေနေ့လည်း ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်မည့်အကြံနှင့် အိပ်ရာထဲ၌ ကွေးလျက်ရှိစဉ် ဦးစံရှားသည် အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ကာ အိပ်ရာအနီးတွင် ရပ်လျက်...

"ရှစ်နာရီတောင် ထိုးသွားပြီဗျ ကိုသိန်းမောင်။ ခုတောင် မထသေးဘူးလား"ဟု နှိုးသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့် အခြားတစ်ဖက်သို့ စောင်းပြီးလျှင်...

"တယ်ရှုပ်တဲ့လူဗျာ၊ အားတဲ့နေ့မို့ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်မလို့ကြံနေတာ။ ဘာလုပ်မယ့် လာနှိုးပါလိမ့်"ဟု ရှုရှုအောင့်အောင့်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

"မတတ်နိုင်ဘူးလေဗျာ။ ဒီကနေ့မနက်တော့ တစ်လှည့်စီ ဒုက္ခပေးရတဲ့နေ့ ဖြစ်နေပြီ။ ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်သန်းတင်ကို တစ်ယောက်

က လာနှိုး၊ ဒေါ်သန်းတင်က ကျုပ်ကိုနှိုး၊ ကျုပ်က တစ်ခါ ခင်ဗျားကို နှိုးရတော့တာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ သူခိုး ခိုးသလား၊ ဓားပြတိုက်လို့လား၊ မီးလောင်လို့လားဗျ"

"စိတ်မတိုပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်။ အမှုသည်မတစ်ယောက် ရောက်နေလို့ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ရောက်လာပြီး ကျုပ်ကို ချက်ချင်းတွေ့ရမှလို့ ပြောနေတယ်။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာစောင့်နေလေရဲ့။ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်က လူတွေကို စောစောစီးစီး လည်နှိုးနေတယ်ဆိုတာ ကေန္တ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ပါပဲ။ အမှုကောင်းဖြစ်နေလို့ရှိရင် လက်မလွှတ်ရအောင်လို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လာနှိုးတာပဲ"

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ ထရတာပေါ့ဗျာ"

ကျွန်တော်သည် လျင်မြန်စွာ မျက်နှာသစ်၍ ဦးစံရှားနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေရာ မျက်မှန်အနက်ကြီးကို တပ်ထားသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်သည် အမှုသည်များ ထိုင်နေကျဖြစ်သော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

"ဦးစံရှားဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ။ ဟောဒါက ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဦးသိန်းမောင်ပါ။ ပြောစရာရှိတဲ့စကားကို သူ့ရှေ့မှာ မခြွင်းမချန် ပြောနိုင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးကြည့်ရတာ တုန်လို့ပါလား။ သိပ်ချမ်းနေတယ်ထင်တယ်။ ကိုင်း...ဒေါ်သိန်းတင်၊ ကာဖီမြန်မြန်ဖျော်ခဲ့ပါဗျို့"

"ကျွန်မက ချမ်းလို့တုန်တာမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကြောက်လွန်းလို့တုန်နေတာပါ"ဟု ပြောသည်တွင် ကျွန်တော်သည် ထိုမိန်းမ၏ ရုပ်လက္ခဏာကို အကဲခတ်မိရာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ၍ အထက်တန်းစားမကျတကျရှိသော အခြေအနေရှိသူတစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိလေ၏။

"မကြောက်ပါနဲ့ မိန်းကလေး။ ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်ကစပြီး ဘေးအန္တရာယ်အားလုံး ကင်းဝေးသွားပြီလို့ စိတ်နှလုံးတုံးတုံးချလိုက်ပါတော့။ ကိုင်း...ကိုင်း...ပြောစရာရှိတာ ပြောပါဦး"

"ကျွန်မမှာ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေလေတော့ ဦးစံရှားအကြောင်း ကြားဖူးလို့ ပြေးလာခဲ့ရပါတယ်ရှင်။ အားကိုးရမယ့်သူတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း လက်မထပ်ရသေးလို့ ငွေရေးကြေးရေးမှာ အကူအညီ တောင်းဖို့ ခဲယဉ်းနေပါတယ်။ ကျွန်မကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးလို့ ခုချက်ချင်း ကျေးဇူးမသိနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါကျ တော့ ဦးစံရှားကို ကျွန်မ ကျေးဇူးသိပါမယ်ရှင့်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မိန်းကလေး။ ကျုပ်က အဖိုးအခကို သဘော ထားပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ စရိတ်စက ကုန်ကျစရာရှိရင် ကျုပ်က စိုက်ထုတ်အကုန်ခံထားပြီး အကြောင်းညီညွတ်တဲ့အခါကျ တော့ ဆပ်ကြတာပေါ့။ ကိုင်း...ဒါထက် ဖြစ်ပျက်ပုံ ပြောပြစမ်းပါဦး"

"ကျွန်မကိစ္စ သိပ်ဆန်းတာပဲရှင်။ ကျွန်မစိတ်ထဲက သိပ်စိုးရိမ် နေပေမယ့် ရေရေရာရာ ခြေခြေမြစ်မြစ်ရယ်လို့တော့ ဘာတစ်ခု လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြစရာမရှိဘူးရှင့်။ ဒါကြောင့် သာခက်နေတာပါ။ ကျွန်မလူကိုပြောပြတော့ သူကတောင် ကောင်းကောင်းကြီး မယုံနိုင်ဘ ကျွန်မကို အစိုးရိမ်ကြီးပြီး အတွေးခေါင်နေတယ်လို့ မှတ်ထင်နေဟန် တူတယ်။ သို့သော် ဦးစံရှားကတော့ လူသတ္တဝါတွေရဲ့ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲပုံတွေကို အမျိုးစုံကြုံဖူးတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ထက် ထိုးဖောက် ပြီး မြင်စွမ်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အောက်မေ့ပါတယ်"

"ဆိုစမ်းပါဦး။ ကြားပါရစေ"

"ကျွန်မနာမည်က ခင်ချစ်မေပါတဲ့။ နေတော့ မော်ဘီမှာ

ပထွေးနဲ့ အတူနေရပါတယ်။ သူ့နာမည်ကတော့ မြေပိုင်ရှင် ဦးတိုးစိန် ပါတဲ့"

"အင်း...ကြားဖူးသလိုလိုရှိတယ်"

"ကျွန်မပထွေး ဦးတိုးစိန်ကတော့ ဟိုနယ်မှာ မြေပိုင်ရှင်အမျိုး အနွယ် ဖြစ်လေတော့ တော်တော်ပဲလူသိများကြပါတယ်။ သို့သော် သူ့အဖေထားခဲ့တဲ့ လယ်ယာချောင်းတွေကို သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ ဖြုန်း လိုက်ကြတာ တော်တော်ကုန်သွားပြီး ခုတော့ လယ်ဧက အနည်းငယ် လောက် ရှိပါတော့တယ်။

"ကျွန်မပထွေးက ဟိုတုန်းက ဆရာဝန်အတတ်သင်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန် ဆေးရုံမှာ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။ လူကြီးက ဒေါသကြီးကြီးနဲ့ အစေခံ ကုလားတစ်ယောက်ကို သူ့ငွေ ခိုးကိုက်ရက်ဘူး ခိုးပေါင်ရမလားဆိုပြီး မျက်နှာကို ဖိနပ်နဲ့ ပိတ်ကန် လိုက်တာ သွားလေးငါးချောင်းကျိုးသွားလေတော့ ရုံးပြင်ကနား မရောက်အောင် လူကြီးတွေက မနည်းဖုံးဖိထားခဲ့ရပြီး သူလည်း အလုပ်က ထွက်၊ မော်ဘီကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

"ဦးတိုးစိန် ရန်ကုန်နေတုန်းမှာ ကျွန်မအမေနဲ့ အကြောင်းပါခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်မအမေက ဝတ်လုံကတော် မုဆိုးမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ တယ်။ အမေနဲ့ ဦးတိုးစိန်နဲ့ အကြောင်းပါကြတော့ ကျွန်မရယ် ကျွန်မနဲ့ အမြွှာမွေး ခင်ချစ်ဆွေရယ်က နှစ်ခါလည်သမီးအရွယ် ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့အဖေ ဝတ်လုံတော်ရက ပစ္စည်းသုံးလေး သောင်းတန် ထားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မတို့အမေက ဦးတိုးစိန်ကို ယုံကြည် ပြီး သူ့လက်သူ့ခြေဆိုတာလို လွှဲအပ်ထားခဲ့ပါတယ်။

"သို့သော် ကျွန်မတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် လက်ထပ်တဲ့အချိန်မှာ ငွေတစ်သောင်းစီ လက်ဖွဲ့ဖို့ ဦးတိုးစိန်က ကတိထားခဲ့ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မော်ဘီရောက်ကြလို့ မကြာမီ လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ်လောက်က ကျွန်မတို့ မိခင်က မော်တော်ကားမှောက်ပြီး ဆုံးရှာပါတယ်။ မိခင်မရှိသော်လည်း ကျွန်မတို့ မွေးသဖခင်ထားခဲ့တဲ့ အိမ်နှစ်လုံးနဲ့ တိုက်တစ်လုံးကရတဲ့ အိမ်လခရယ်၊ ဦးတိုးစိန့်လယ်ကရတဲ့ လယ်ထောက်ခရယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ ပထွေးပါ ချောင်ချောင်လည်လည် စားသောက်နိုင်ပါတယ်။

"ဒါကြောင့် ဦးတိုးစိန်က မော်ဘီမှာ ဆေးဆိုင်ဖွင့်တယ်ဆိုပေမယ့် မင်းတိုင်းကျေလောက်လုပ်ပြီး ဆေးကုတဲ့အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား သဘောမထားခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနေကြရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ပထွေးဟာ စိတ် နည်းနည်းဖောက်ပြန်လာပါတယ်။ မော်ဘီကလူတွေက ကိုယ့်မြို့သား တစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုပြီး ပျူပျူငှာငှာရှိကြပေမယ့် ဦးတိုးစိန်က လူတကာကို ရန်လုပ်နေလေတော့ သူ့ဆေးဆိုင်ကလေး ဟာ ဖောက်သည်မရှိဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ခြောက်သွားရပါတယ်။

"ကျွန်မပြောသံကြားဖူးရတာက ဦးတိုးစိန်တို့ အမျိုးတွေဟာ အသက်ကြီးလာရင် တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကြမ်းပြီး ရူးချင်သလို နှမ်းချင် သလို ဖောက်ပြန်တတ်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်း ဦးတိုးစိန့်ဟာ ဟိုလူနဲ့ရန်ဖြစ်၊ ဒီလူနဲ့ရန်ဖြစ်၊ ရုံးရောက် ဂတ်ရောက် လူကြီးကလည်း ဗလကောင်းကောင်းဆိုတော့ သူ့ကို ပွဲတိုင်းက ကြောက်ပြီး သူ့မြင်ရင် အဝေးကကွင်းသွားကြပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လထဲကလည်း စကားပြောမတည့်တယ်လို့ လူတစ်ယောက်ကို ကိုင် ပေါက်လိုက်တာ ကျွန်မတို့လက်ထဲရှိတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားကလေး တွေ ပေါင်ပြီး လာဘ်ထိုးနိုင်လို့သာ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်း မဖြစ် တာပါ။

"ကျွန်မတို့ဆီမှာ စပါးရိတ်တဲ့ ကုလားတွေ ကုလားပြည်က

တစ်ခါတစ်ခါရောက်လာပြီး အစုအအုပ်နဲ့ အလုပ်ရှာတတ်ပါတယ်။ ဒီကုလားတွေနဲ့တော့ ဦးတိုးစိန်က သင့်မြတ်ပြီး သူ့ဝင်းထဲခေါ်ထား၊ ဆီပေး၊ ဆန်ပေး၊ သူတို့နဲ့အရောတဝင် စကားပြော၊ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ မပြောတတ်ပါဘူးရှင်။ ဒီပြင်ကလူ ဂုဏ်ရည်တူအချင်းချင်းကိုတော့ တစ်ယောက်မှ အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြောဘူးရှင့်။ သိပ်ဆန်းတာပဲ။ ဟိုတလောကများ ကုလားတွေနဲ့ လိုက်သွားကယ်ဆိုပြီး ဆယ့်လေး ငါးရက်လောက် မပေါ်လာဘူးရှင့်။ ဘယ်ဆီသွားတယ် မပြောတတ် ပါဘူး။

"နို့ပြီးတော့ သူ့ဝါသနာတစ်ခုက တိရစ္ဆာန်အထူးအဆန်း မွေးချင်တတ်တယ်ရှင့်။ မျောက်တွေလည်း ဝယ်တာပဲ။ ဝက်ဝံတွေ လည်း မွေးချင်တာပဲ။ လူနဲ့တော့ မပေါင်းချင်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ပေါင်းနေရရင် သူ့မှာ ပျော်နေတော့တာပဲရှင့်။

"ဒီလောက်ပြောပြရင် ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မညီမလေး ခင်ချစ်ဆွေ တို့ဟာ သူနဲ့နေရတာ မပျော်ပိုက်ဘူးဆိုတာ ဦးစံရှား ရိပ်မိလောက် ပါပြီ။ ခိုင်းစရာ တပည့်တပန်း ထားလို့လည်း မဖြစ်ဘူးရှင့်။ သူနဲ့ မတည့်ဘူး။ အလုပ်ရှိသမျှ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ ကျုံးပြီးလုပ်ရတာပဲ။ ဒီလိုမှ သူက သဘောကျတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မညီမလေး ဟာ စိတ်ညစ်ရှာလို့ထင်ပါရဲ့ သေရှာပါရောရှင့်။

"ဩော်...ခင်ချစ်ဆွေဆိုတာ သေပလား"

"ဟုတ်ကဲ့.. သေရှာတယ်။ နှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ ညီမလေးသေရပုံ အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ ပြောချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ ဟာ ဦးတိုးစိန်နဲ့ နေရတုန်း ရွယ်တူရွယ်တန်ချင်းနဲ့ ပေါင်းသင်းခွင့် လည်း မရဘူးရှင့်။ ဘယ်မှလည်း မသွားရ။ ဘယ်သူလာတာမှလည်း သူက မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့အမေရဲ့ ညီမတစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အင်းစိန်မှာ ရှိပါတယ်။ အဲ...သူ့ဆီတော့ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ သွားခွင့်ရပါတယ်။

"လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က အဒေါ့်အိမ်ကို ကျွန်မတို့ညီအစ်မ သွားလည်ကြတုန်း ညီမလေးက အင်းစိန်အရေးပိုင် ရုံးစာရေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ စီမံကြပါတယ်။ ပထွေးဦးတိုးစိန်က လက်ထပ်ဖို့အကြောင်းကြားတော့ ဘယ်လိုမှ မကန့်ကွက်ဘူးရှင့်။ သို့သော် လက်ထပ်ဖို့ ချိန်းထားတဲ့ရက်မတိုင်မီ ရက်သတ္တပတ်လောက်မှာ ကျွန်မညီမလေးဟာ အလန့်တကြားဖြစ်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးသွားရှာပါတယ်"

ဦးစံရှားသည် မိန်းလျက် နားထောင်နေရာမှ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လျက် "ဖြစ်ပျက်ပုံ အသေအချာပြောစမ်း"

"ကျွန်မတို့နေကြတာက ဦးတိုးစိန့်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်နေလာခဲ့တဲ့ တိုက်အိုကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတိုက်ကြီးမှာ အခြားအခန်းများအပြင် အိပ်ခန်း သုံးခန်းရှိပါတယ်။ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ အတူတူအိပ်ကြတာ တစ်နေ့တော့ ခင်ချစ်ဆွေက ကျွန်မကို စိတ်ကောက်ပြီး တစ်ခန်းခွဲအိပ်တာ နောက်စိတ်ကောက်ပြေတော့လည်း ကျွန်မနဲ့ အတူပေါင်းမအိပ်ဘဲ သူ့ဟာသူ အခန်းသတ်သတ်အိပ်ပါတယ်။

"ဒါကြောင့် အိပ်ခန်းသုံးခန်းအနက် ပထမအခန်းမှာ ဦးတိုးစိန် ဒုတိယအခန်းမှာ ခင်ချစ်ဆွေ၊ တတိယအခန်းမှာ ကျွန်မ အိပ်ပါတယ်။ ဟိုညကတော့ ဦးတိုးစိန်ဟာ သူ့အခန်းထဲသူ စောစောစီးစီး ဝင်သွားသော်လည်း ဆေးပြင်းလိပ်ငွေ့ တထောင်းထောင်းနဲ့ အနံ့ရလေတော့ ဦးတိုးစိန် မအိပ်သေးဘူးလို့ ခင်ချစ်ဆွေ သိရပါတယ်။ အဲဒီညက ညီမလေးဟာ ကျွန်မအခန်းထဲလာပြီး သူတို့လက်ထပ်မယ့် အခန်း

အနား အစီအစဉ်အကြောင်းတွေကို ထိုင်ပြောနေလိုက်တာ ၁၁ နာရီလောက်မှ ထပြန်သွားပါတယ်။

"ပြန်ခါနီးမှာ အခန်းဝကရပ်ပြီး 'မေးစမ်းပါရစေ မမ'တဲ့။ 'ညတိုင်း သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ လေချွန်သံလိုလို မမ မကြားဘူးလား'တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်မက 'မကြားပေါင်အေ၊ ဘာကြောင့်လဲ'လို့ မေးတော့ ညီမက 'လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးညအတွင်းမှာ အရုဏ်တက်ခါနီးကျရင် တိုးတိုးကလေး လေချွန်သံလိုလို ကျွန်မ ကြားမိတယ်'တဲ့။ 'ကျွန်မက အအိပ်ဆတ်လေတော့ ဒီအသံကြားတိုင်း နိုးတယ်'တဲ့။ 'ဘယ်ကလာတဲ့အသံရယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူး'တဲ့။ 'မမလည်း ကြားမိသလား'လို့ မေးပါတယ်။

"ဒီတော့ ကျွန်မက 'မကြားရပေါင် ညီမရယ်၊ ဝင်းတောင့်ထဲနေတဲ့ စပါးရိတ်တဲ့ ကုလားတွေလား မဆိုနိုင်တာပဲ'လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ညီမလေးက 'အံ့ပါရဲ့ မမရယ်။ ကျွန်မက ညတိုင်းကြားတာတောင် မမက တစ်ခါမှ မကြားတာ အံ့သြပါရဲ့'တဲ့။ 'ကျွန်မက ငါက ညညဦးလို အအိပ်မဆတ်လို့ ထင်ပါရဲ့အေ'လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ ညီမလေးက 'သိပ်တော့အကြောင်းမထူးပါဘူးလေ'တဲ့။ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ပြန်သွားပြီး သူ့အခန်းတံခါးမှာ မင်းတုပ်ချသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်"

"ညီမနှစ်ယောက်လုံးဟာ ညတိုင်း မင်းတုပ်ချပြီး အိပ်ကြတယ်လား"

"ညတိုင်း ချပါတယ်"

"ဘာကြောင့်လဲဗျာ"

"ဦးတိုးစိန်က ဝက်ဝံမွေးလို့မွေး၊ မျောက်ဖင်နီကြီး မွေးလို့မွေးနဲ့။ ကျွန်မတို့က တံခါးပိတ်အိပ်ရပါတယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကိုင်း...ဆက်ပြောပါဦးဗျာ"

"အဲဒီညက ကျွန်မ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူးရှင့်။ ဘာကြောင့်လဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ လေးတေးနင့်တင့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီညက လေကလည်း တရူးရူးတိုက်၊ မိုးကလည်း တဖျောက်ဖျောက်နဲ့ သိပ်ပြီးငြိုးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ညပါပဲ။ အဲဒီလို မိုးတွေရွာ လေတွေတိုက်နေတဲ့ အထဲက ညီမလေးက လန့်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့အသံ ကြားလေတော့ ကျွန်မ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်ရာမှာ စောစောက ညီမလေးပြောတဲ့အတိုင်း ရှိခနဲ လေချွန်သံကြားလိုက်ရပြီး သံချောင်းကြီးတစ်ခု လဲသွားသလို ဒေါင်ခနဲ အသံကြားလိုက်ရတယ်ရှင့်။

"ဒါနဲ့ ကျွန်မက ညီမလေးအခန်း ပြေးသွားရာမှာ သူ့အခန်းတံခါးဟာ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာလေတော့ ကျွန်မက ဘာကောင်ကြီးများ ထွက်လာလေမလဲလို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်ရှင့်။ အိပ်ခန်းသုံးခန်းရဲ့အပြင် ဆောင်ကူးကြားထဲမှာ တိုင်ကပ် မီးအိမ်ကလေးတစ်ခု ညတိုင်းထွန်းပြီး အိပ်ကြပါတယ်။ အဲဒီမီးရောင်မှာ ကျွန်မ ငေးကြည့်နေတုန်း ညီမလေးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ သူ့အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ဒယိမ်းဒယိုင်နဲ့ တောင်စမ်း မြောက်စမ်း ဖြစ်နေပါတယ်ရှင်။

"ဒီတော့ ကျွန်မက သူ့ဆီပြေးပြီး အတင်းဖက်လိုက်ရာမှာ ညီမလေးဟာ ဒူးတွေညွတ်သွားပြီး ကြမ်းပေါ်ကို ထိုးလဲသွားပါတယ်။ ကြမ်းပေါ်ရောက်တော့လည်း ခြေတွေလက်တွေ ကောက်ကွေးလို့ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်ပြီး အလူးလူး အလဲလဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်မကို သူမမှတ်မိဘူးလို့ အောက်မေ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက သူ့ကိုပွေ့ပြီး ပါးချင်းအပ်ထားရာမှာ ညီမလေးက 'အော

မလေး မမရေ့၊ အပြောက်တွေနဲ့ ကြိုးကြီး မမရေ့'လို့ အော်ပြောတဲ့ပြီး ဦးတိုးစိန် အခန်းဆီကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ လည်ချောင်းထဲက တခီခီနဲ့ အလုံးဆို့ တက်သွားရှာတယ်။

"ဒီတော့မှ ကျွန်မက ဦးတိုးစိန်ကို 'ဖေဖေရဲ့၊ လာပါဦး ဖေဖေရဲ့'လို့ ဟစ်ခေါ်လိုက်တော့ ဦးတိုးစိန်က ပျာယီးပျာယာ ထွက်လာတုန်းမှာပဲ ညီမလေးဟာ အကြောတွေဆွဲပြီး တက်သွားရှာတယ်။ ကျွန်မက တတ်အားသမျှ ခြေမကိုချိုး၊ ဝမ်းဗိုက်ကို နှိပ်၊ မျက်နှာကို ရေနဲ့ပက်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပေမယ့် မရတော့ဘူးရှင့်။ ဒီလိုနဲ့ အသက်ပျောက်သွားရှာပါလေရော"

"တစ်ဆိတ် မေးပါရစေ။ လေချွန်သံဆိုတာနဲ့ သံချောင်းကြီးကျသလိုအသံဆိုတာ တကယ်သေချာရဲ့လား။ ကျိန်းကိုင်ပြီး ပြောနိုင်လောက်သလား"

"ညီမလေးဆုံးတုန်းက စစ်ဆေးတဲ့ တရားသူကြီးဟာကလည်း ဒီလိုပဲ မေးပါတယ်။ ကျွန်မတော့ သေချာတယ်ထင်တာပဲ။ နို့ပေမယ့် မိုးကြီး လေကြီး ကျနေတဲ့အထဲမှာတော့ ကျွန်မအထင် မှားမယ်ဆိုလည်း မှားနိုင်တာပဲ"

"ညီမလေးကိုယ်မှာ ဘာတွေ တွေ့သလဲ"

"သူ့ညာဘက်လက်ထဲမှာ ခြစ်ပြီး မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းနဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ထဲမှာ မီးခြစ်ဘူး တွေ့ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ဟိုညက သူလန့်သွားတဲ့နောက် မီးခြစ် ခြစ်ကြည့်တာ သေချာတာပေါ့။ ဒီအချက်ဟာ အရေးကြီးတယ်။ ဒါထက် ဟိုတုန်းက စစ်ဆေးတဲ့ အရာရှိများက ဘယ်လိုမှတ်ချက်ချသွားသလဲ"

"ကျွန်မတို့ပထွေး ဦးဘိုးစိန်ဟာက ဒေါသကြီးကယ်လို့ နာမည်ကြီးနေလေတော့ စစ်ဆေးတဲ့ အရာရှိများက သေသေချာချာ လျှောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စစ်ကြပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ညီမလေး သေရပုံအကြောင်းကို စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် စုံစမ်းလို့ မတွေ့ကြပါဘူး။ အခန်းတံခါးကို အတွင်းက မင်းတုပ်ချပြီး ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မက အစစ်ခံပါတယ်။ သံတိုင်ပြတင်းပေါက်ဟာလည်း သေသေချာချာပိတ်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အရာရှိများက အုတ်ထရံရော ကြမ်းရော သေသေချာချာကြည့်ကြပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာမှ အဆက်အသွယ် ရှာမတွေ့ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဒီအချိန်မှာ အခန်းထဲမှာ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ သူ့ကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များလည်း တစ်ခုမှ မတွေ့ပါဘူး"

"အဆိပ်များကော မိန်းကလေးရဲ့"

"သူ့အလောင်းကို ဆရာဝန်များ စစ်ဆေးကြည့်တော့ အဆိပ်အစအန မတွေ့ရပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ခင်ချစ်မွေဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ သေတယ်လို့ မိန်းကလေးထင်ပါသလဲ"

"ကျွန်မအထင်တော့ ကြောက်လွန်းအားကြီးပြီး လန့်သေတယ်ထင်တာပါပဲ။ ဘာကို လန့်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မတွေးတတ်ပါ"

"ဟိုညတုန်းက ဝင်းထဲမှာ ကောက်ရိတ်တဲ့ ကုလားတွေရှိသလား"

"တချို့ရှိပါတယ်။ ဘယ်အခါမှ တယ်မပြတ်ပါဘူး"

"အပြောက်တွေနဲ့ ကြိုးဆိုတာ ဘယ်လိုထင်သလဲ"

"ဒါတော့ ကျွန်မ လုံးလုံးမတွေးတတ်ပါ"

"ကိုင်း...ကိုင်း...ဆက်ပြောစမ်းပါဦး"

"ညီမလေး ဆုံးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နှစ်နှစ်

လုံးလုံး နေခဲ့ရတာ အင်မတန် ငြီးငွေ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တုန်းကတော့ ဟိုတုန်းက ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းဟောင်း ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ကြတော့ လက်ထပ်ကြဖို့ စီမံကြပါတယ်။ သူကတော့ မုဆိုးဖို၊ ကျွန်မက အပျိုကြီးပါ။ လက်ထပ်ဖို့ကိုလည်း ရှေ့လထဲမှာ ရက်ချိန်းသတ်ထားပါတယ်။ ဦးတိုးစိန်ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ မကန့်ကွက်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်တုန်းက ကျွန်မအခန်းမှာ အုတ်ကြွပ်တွေက မိုးယိုလေတော့ ပြင်မိုးနေတဲ့အခိုက်မှာ ကျွန်မက ညီမလေးအခန်းထဲကို ပြောင်းအိပ်ရပါတယ်။

"သူ့အခန်းထဲအိပ်ရတာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခပ်လန့်လန့်ရှိပါတယ်။ အိပ်လို့ ကောင်းကောင်းမပျော်ပါဘူး။ မနေ့ညတုန်းကတော့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ညီမလေးအကြောင်း စဉ်းစားနေတုန်းမှာ သူကြားရဖူးတယ်ဆိုတဲ့ တိုးတိုးကလေး လေချွန်သံကို ကျွန်မ ကြားရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဖြုန်းဆို အိပ်ရာကထ၊ မီးအိမ်ထွန်း၊ အခန်းထဲ လျှောက်ကြည့်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှမတွေ့ရပါဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲကတော့ သိပ်ကြောက်တာပဲ။ ဒါနဲ့ အိပ်ရာထဲ ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ လင်းအောင်စောင့်နေပြီး လင်းလင်းချင်း ပြည်ရထားကြီးနဲ့ လိုက်လာပြီး ဒီကို လာခဲ့ပါတယ်"

"လာတာကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် မေးပါရစေဦး။ ကျုပ်ကို အလုံးစုံပြောပြပြီးပလား"

"သိသလောက် အားလုံးပြောပြီးပါပြီ"

"မဟုတ်ဘူး ခင်ချစ်မေ၊ ကျန်သေးတယ်။ ပထွေး ဦးတိုးစိန်ကို ကာကွယ်ပေးနေတယ် ထင်တယ်"

"ဘာကြောင့်လဲရှင်"

ဦးစံရှားသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ ခင်ချစ်မေ၏

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လက်ယာဘက်အင်္ကျီကို ပင့်လိုက်ရာ မိန်းကလေး၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် ကြည်လင်ဖြူစင်သော အသားပေါ်၌ လက်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ဖျစ်ညှစ်ထားသကဲ့သို့ လက်လေးချောင်းရာနှင့် လက်မရာတို့သည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

"တော်တော် အနိုင်ကျင့်ထားတယ် ထင်တယ်"

"ကျွန်မတို့ပထွေးက ခွန်အားဗလ သိပ်ကောင်းနေတော့ သူ့အားကို သူမသိဘဲ ကျွန်မလက်ကို ဖျစ်လိုက်လို့ ဒီအရာကြီး ထင်နေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်"

ဦးစံရှားသည် လက်နှစ်ဖက်ပေါ်၌ မေးထောက်ကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေပြီးနောက်...

"ဒီကိစ္စက တိမ်တိမ်ကလေး မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်နက်တယ်။ ရှေ့ကို ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မဆုံးဖြတ်သေးမီ သိစရာကလေးတွေကို သိရဖို့ အရေးကြီးသေးတယ်။ အချိန်ကလည်း သိပ်မရှိဘူး။ ကိုင်း...ဒါဖြင့် မော်ဘီကို ကျုပ်တို့လာရင် ဦးတိုးစိန် မသိစေဘဲ ဒီအိမ်ခန်းတွေကို ကျုပ် စစ်ဆေးကြည့်ရအောင် စီမံနိုင်ပါ့မလား"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ရှင်။ ဦးတိုးစိန်က တိုက်ကြီးကို ဒီကနေ့ သွားစရာ ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်လို့ မနေ့က သူပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးစံရှားတို့ ဒီကနေ့ရောက်အောင်လာရင် အိမ်မှာ ဦးတိုးစိန် ရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်လား။ ကိုင်း...ကိုသိန်းမောင်၊ ဘယ့်နှယ်လဲဗျို့။ လိုက်မလား"

"ခင်ဗျားသွားရင် လိုက်ပေါ့ဗျာ"

"ကိုင်း...ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လာမယ်။ မိန်းကလေး ဘယ်တော့ပြန်မလဲ"

"ကျွန်မက သိမ်ကြီးဈေးထဲမှာ ဝယ်စရာလေး တစ်ခု နှစ်ခု ဝယ်ပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ ပြန်ပါ့မယ်ရှင်"

"ကိုင်း...ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့လည်း နာရီပြန်တစ်ချက်လောက် ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်။ ဒါဖြင့် မနက်စာ ဒီမှာပဲ စားသွားပါလား မိန်းကလေး"

"မစားပါရစေနဲ့ရှင်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် စဥ့်အိုးတန်းထဲမှာ နေလို့ သူ့အိမ်မှာပဲ စားပါတော့မယ်။ ကိုင်း...ဒါဖြင့် နာရီပြန်တစ်ချက်လောက် ကျွန်မ မျှော်နေမယ်နော်"

"စိတ်ချပါ၊ လာခဲ့ပါ့မယ်"

မင်ချစ်မေ ဆင်းသွားပြီးသည့်နောက်...

"ဘယ့်နှယ် ကိုသိန်းမောင်၊ ဒီအမှု ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်ထင်သလဲ"

"တော်တော်နက်နက်နဲနဲစိတ်ကူးပြီး စီမံထားတဲ့အလုပ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ"

"နက်တာတော့ နက်ပါ့ဗျာ၊ လွန်ရော။ ဒီလောက်နက်တာ ကျုပ်တို့ တော်တော်ကြုံရခဲတယ်"

"မိန်းကလေးပြောတဲ့အတိုင်း ကြမ်းရော၊ အုတ်ထရံရော၊ ပြတင်းပေါက်ရော၊ တံခါးရော စိတ်ချရတယ်လို့ဆိုရင် ခင်ချစ်ဆွေ လန့်တယ် ဆိုတုန်းက အခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါလိမ့်မယ်"

"လေချွန်သံတို့၊ အံပြောက်တွေနဲ့ကြိုးတို့ ဆိုတာတွေက ဘယ့်နှယ်လဲဗျာ"

"ဒါတော့ ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်ဘူးဗျာ"

"ညတိုင်း လေချွန်သံရယ်၊ ဦးတိုးစိန်က တမင် လက်ဆင့်ခံထားတဲ့ ကုလားတွေရယ်၊ မယားပါသမီး လင်ပေးစားရင်း ငွေတစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သောင်း လက်ဖွဲ့ဖို့ ကတိထားတာရယ် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အဆက်အသွယ် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ ယူဆရလိမ့်မယ်။ ဒေါင်ခနဲကြားလိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အသံဟာကလည်း အချက်ပေးတဲ့အသံလေလား ပြတင်းပေါက်က သံတိုင်ကို မင်းတုပ်နဲ့ ခိုက်မိတဲ့အသံလေလား မပြောတတ်သေးဘူး။

"အပြောက်တွေနဲ့ကြိုး ဆိုတာကဖြင့် သိပ်ဝှကျတဲ့အလုံးပဲဗျာ။ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သွေးရူးသွေးတန်း ပြောလေတော့ မပီမသနဲ့ အလွဲလွဲ အမှားမှား ပြောလေသလား။ သူ့အစ်မကပဲ အကြားမှားလေသလား ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နိုင်တာမျိုးပဲ။ အပြောက်တွေနဲ့ကြိုးဆိုတာ အပေါက်တွေနဲ့ကိုးလို့ပြောတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အပေါက်တွေနဲ့ဆိုရင် သူ့အခန်းမှာ အပေါက်မရှိဘူးရယ်လို့ အောက်မေ့နေရာမှ အပေါက်တစ်ပေါက်က တစ်ခုခုဝင်လာတာမြင်လို့ သူ့အစ်မကို တိုင်ကြားသွားတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"နေပါဦးဗျာ၊ ကောက်ရိတ်တဲ့ကုလားကူလီတွေကို သူ့ဝင်းထဲမှာ လက်သင့်ခံထားတာကကော ဘာသဘောလဲ စစ်ရအောင်"

"ဒါက ကျုပ်မစဉ်းစားတတ်သေးဘူးဗျ။ အလို...ဘုရားရေ ဒါက ဘယ့်နှယ်ဟာလည်း"

ဦးစံရှားက ဤကဲ့သို့ လွတ်ခနဲ အော်လိုက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ခြောက်ပေထက်မနည်း အရပ်မြင့်၍ အရပ်နှင့်လိုက်အောင် ထုပ်ခိုင်တောင့်တင်းလှသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဟန်တိန်တုတ်ကြီးကို ကိုင်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသူသည် စစ်ဖိနပ်ကြမ်းကြီးကိုစီးလျက် ကာကီဆောင်းဘိတိုကို ဝတ်ကာ ဇလေဇာကုတ် အကြမ်းစားနှင့် ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်မျိုးကို

ဆောင်းထားသည့်ပြင် မျက်ခုံးတုတ်တုတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်း၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် အလွန်တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထားလည်း ရှိပေရကား လူပြတ်သော လမ်းကြားတစ်ခု၌ တစ်ယောက်ချင်း ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့လျှင် ကျောရိုးထဲမှ စိမ့်၍မသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခပ်ရှားရှား ရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုသူသည် အံသွားကြိတ်ကာ ဟန်တိန်တုတ်ကိုယမ်းလျက် အခန်းတွင်းသို့ ရုတ်ခနဲ ဝင်လာ၍...

"ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ထဲက ဦးစံရှားဆိုတာ ပြောစမ်း"

"ကျွန်တော်ပါခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူပါလိမ့်"

"တိုးစိန်တဲ့။ မော်ဘီက ဒေါက်တာတိုးစိန်လေ"

"သြော်...ဟုတ်လား၊ ထိုင်ပါဦးလေ ဒေါက်တာ"

"မထိုင်ဘူး၊ မထိုင်ဘူး၊ ကျုပ် မထိုင်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်သမီးဒီကဆင်းသွားတာ မြင်လိုက်တယ်။ ဘာတွေများ ပြောသွားသလဲ ပြောကြစမ်း"

"ဒီနှစ် ဆောင်းဟာ ခါတိုင်းနှစ်ထက် အေးတယ်"

(ဝေါက်လျက်) "ဘာတွေပြောသွားသလဲ ပြောစမ်းပါ"

(ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ) "ဒီနှစ်ဆောင်းအေးပေမယ့် ရေခဲစက်များမှာ ရေခဲတွေ ရောင်းကောင်း"

"အောင်မယ်...ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ယီးတီးယားတားလုပ်တာလား"ဟု ပြောကာ ဟန်တိန်တုတ်ကို ဝင့်လျက် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးပြီးနောက်...

"ခင်ဗျားကို ကျုပ်သိတယ်။ ဟိုဝင်ရှုပ် ဒီဝင်ရှုပ် လူရှုပ်ကြီး ဝံရှားဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ။ ကျုပ်သိပါတယ်"

ဦးစံရှားလည်း အပြုံးမပျက် ရှိလေ၏။

"သူ့ကိုယ်သူ စုံထောက်လေး ဘာလေးနဲ့ လူတကာ့အထဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝင်ရှုပ်နေတဲ့လူ"

ဦးစံရှားလည်း ပြုံးနေရာမှ သွားကိုဖြဲလျက် ရယ်လေ၏။

"သူ့ကိုယ်သူ စုံထောက်တဲ့။ ဘာများစုံထောက်နိုင်လို့လဲ ပြောစမ်း"

(အသံထွက်အောင် ရယ်မောလျက်) "စကားပြောပုံကဖြင့် အခ… အသား ပါပါပဲဗျာ တယ်ကောင်း ခင်ဗျားဆင်းတော့ ကံခါးပိတ်ခဲ့ဗျ… အေးလွန်းလို့ပါ"

"ကျုပ် မသွားသေးဘူး ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးမှသွားမှာ သူများ… အထဲ ရှုပ်ချင်ရှုပ်။ ကျုပ်အထဲတော့ ဝင်မရှုပ်နဲ့နော်၊ ပြောလိုက်ပါမေ… ခင်ချစ်မေ ဒီတိုက်ပေါ်က ဆင်းသွားတာ ကျုပ်မြင်လိုက်တယ် ကျုပ်က… ယိုးတိုးယားတားအကောင် မှတ်လို့လား။ ကြည့်စမ်း"ဟု ဆိုကာ ပြတင်းပေါက်သို့ ရုတ်တရက်သွား၍ ငါးမူးလုံးရှိသော သံတိုင်နှစ်လုံး… ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ ရုတ်တရက် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရာ သံတိုင်… နှစ်ခုတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထိလုမတတ်ရှိအောင် ကွေးညွတ်သွား… လေ၏ ထို့နောက်…

"ကိုင်း…မြင်ရဲ့လား ဒါ ကျုပ်လက်ထဲရောက်ရင် ဘယ်လိုဖြ… မယ်ဆိုတာ ဒါသာကြည့်တော့"ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ချာခနဲ… လှည့်၍ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစံရှားက…

"တယ်ပြီး ချစ်စရာ ခင်စရာ ပြောတတ်တဲ့လူပဲဗျို့"ဟု ရယ်မော… ကာပြောပြီးနောက်…

"ကျုပ်က သူ့လိုတော့ အလုံးအဖန်မကြီးပေါ့ဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူပြစ်သလောက်တော့ ကျုပ်လည်း ဖြစ်ပါသေးတယ်လို့ ပြမှ… လိုက်ရလားဗျာ"ဟု ဆိုကာ ယခင်ပြတင်းပေါက်သို့သွား၍ ကွေးညွ…

နေသော သံတိုင်နှစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ဆတ်ခနဲ အားသွန်ထုတ်၍ ဆွဲဆန့်လိုက်ရကား သံတိုင်နှစ်ခုတို့သည် ရှိရင်း အခြေအနေအတိုင်း ဖြောင့်တန်းစွာ ရှိနေကြလေ၏။

"ကိုင်း…ကိုသိန်းမောင်။ သူက ကျုပ်ကို မခံချင်အောင် ပြော သွားလေလေ၊ ဒီအမှုကို မပေါ် ပေါ်အောင် စုံထောက်ဖို့ စိတ်အား ထက်သန်လေလေ ဖြစ်နေပြီကောဗျ ကိုင်း… မနက်စာကလေး ခပ်သုတ်သုတ်စားပြီး ဆေးရုံကြီးမှာ ကျုပ်သိချင်တဲ့ အချက်ကလေး တစ်ခု နှစ်ခု စုံစမ်းပြီး မော်ဘီလိုက်ကြဖို့ ရှိတာပဲ"

* * *

ဦးစံရှားသည် ဆေးရုံမှ ပြန်လာသောအခါ၌ ၁၁ နာရီခွဲလုပြီ ဖြစ်ရာ သူ၏လက်ထဲတွင် ဂဏန်းများဖြင့် ရေးခြစ် မှတ်သားထားသည့် စာရွက်တစ်ခု ပါလာလေ၏။

"ဆေးရုံလည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ ပစ္စည်းထိန်းရုံးလည်း ကျုပ် ရောက်ခဲ့တယ်ဗျို့။ ဆေးရုံက လူတွေကဖြင့် ဦးတိုးစိန် အကြောင်းကို တစ်ယောက်မှ အကောင်းမပြောကြဘူး။ ဗလအားကိုးနဲ့ လူမြင် သမျှကို နိုင်လိုမင်းထက် ပြုချင်တဲ့ ဝါသနာဆိုးရှိသိုပဲ။ ပစ္စည်းထိန်းရုံး ရောက်ခဲ့တော့ ကွယ်လွန်သူ ဝတ်လုံကတော်ကြီး ဒေါ်စိန်ရင်ရဲ့ အိမ် နှစ်လုံးနဲ့ တိုက်တစ်လုံးဟာ ဟိုခေတ်တန်ဖိုးအရ လေးသောင်း ဆိုသော်လည်း ခုခေတ်တန်ဖိုးနဲ့ဆိုရင် နှစ်သောင်းငါးထောင်လောက်ပဲ တန်တော့မယ်တဲ့။ ဒီတော့ကာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် လက်ထပ်လို့ တစ်ယောက်တစ်သောင်းစီ လက်ဖွဲ့လိုက်ရတယ်ဆိုရင် သူ့မှာ ဘာ ကျန်တော့သလဲ။ ငါးထောင်တန်လောက် ကျန်တော့မယ်။

ဒါကြောင့် ဦးတိုးစိန်ဟာ သူ့သမီးနှစ်ယောက် အိမ်ထောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြုမှာကို စိုးရိမ်နေတယ် ဆိုတဲ့အချက်ကို ကျုပ် သိခဲ့ရတယ်။ သူ့စိတ် သဘောထားနဲ့ဆိုတော့ ငွေနှစ်သောင်း မပေးရအောင် ဘာမဆို လုပ်ဝံ့ မယ့်လူတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်။ ကိုင်း...ပြောနေ ကြာရော့ အချိန် သိပ်မရှိဘူးဗျို့။ တက္ကစီခေါ်ပြီး သွားကြမှတော်မယ်"

ကျွန်တော်တို့သည် မော်တော်ကားဖြင့် ပြည်လမ်းကြီးတစ်လျှောက် မောင်းနှင်လာခဲ့ကြ၍ နာရီပြန်တစ်ချက်ထိုးခါနီးအချိန်တွင် မှော်ဘီသို့ ဝင်လာခဲ့ကြရာ ဒေါက်တာတိုးစိန်၏ နေအိမ်မှာ မြို့အစွန်များ၌ ရှိသော ဝင်းကြီးအတွင်း ဟောင်းမြင်းဆွေးမြည့်ဟန် လက္ခဏာရှိသည့် တိုက်အိုကြီးတစ်လုံး ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မော်တော်ကားပေါ်မှ တိုက်အိုကြီးဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခင်ချစ်မေသည် ကျွန်တော်တို့ကို စောင့် မျှော်နေသည့် လက္ခဏာဖြင့် တိုက်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် စင်္ကြံ လျှောက်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့၏ ကားကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လျှောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစံရှားသည် ကားကို ရပ်စေ၍ ကားသမားအား ကားခပေးချေပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ခင်ချစ်မေ ရှိရာသို့ လမ်း လျှောက်သွားကြလေ၏။

ခင်ချစ်မေသည် ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဆီးကြို၍

"ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။ ဦးစံရှား ရောက်လာတာ မြင်လိုက်ရ တော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခု ကျသွားသလို ပေါ့သွား တော့တာပဲ။ အားလုံး နေရာကျတယ်ရှင်။ ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဦးတိုးစိန်လည်း တိုက်ကြီးကိုသွားတယ်။ မိုးချုပ်မှ ပြန်လာမယ်တဲ့

တိုက်ကြီးမဟုတ်ဘူးဗျ။ ရန်ကုန်လိုက်လာလို့ ကျုပ်တို့နဲ့ တွေ့

ပြီးပြီ"

"အို...ဘုရား...ဘုရား။ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်တာတဲ့လား"

"ဒါနဲ့ တူတာပဲ"

"သိပ်ပါးတဲ့ လူကြီးရှင့်။ သူမသိအောင် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်လို့ မရဘူး။ သိပ်ခက်တာပဲ။ ပြန်လာရင် ဘာများပြောဦးမယ် မဆိုနိုင် ဘူး"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ သူပါးတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ထက် ပါးတဲ့ လူလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒီကနေ့ညအဖို့တော့ သူ့ကို အတွေ့မခံဘဲ ကိုယ့်အခန်းတံခါးကိုယ် မင်းတုပ်ချပြီး အိပ်ပေတော့။ သူက ကြမ်းလာလို့ ရှိရင် မိန်းကလေးကို အင်းစိန်က အဒေါ်အိမ်ကို ကျုပ်တို့ လိုက်ပို့ မယ်။ ကိုင်း...အချိန်ရသလောက် အလုပ်လုပ်ရအောင် အိပ်ခန်းတွေ ကျုပ်တို့ လိုက်ပြစမ်း"

ဦးတိုးစိန်၏နေအိမ်မှာ အလွန်ဟောင်းမြင်းလှသော တစ်ဆင့် တိုက်အိုကြီးတစ်လုံး ဖြစ်လေရာ အခါကောင်းစဉ်က ဥယျာဉ်ပန်းမန် များ ရှိဖူးသော နေရာများတွင် မြက်ပင်၊ ပေါင်းပင်များနှင့် ငှက်ပျော ပင် အနည်းငယ်မျှတို့ ရှိကြလေကုန်၏။

အိပ်ခန်းများရှိသောဘက်၌မူကား သံတိုင်ပြတင်းပေါက်များ စီတန်းလျက်ရှိရာ ဦးစံရှားသည် အတွင်းသို့ မဝင်မီ အပြင်မှ စင်္ကြံ လျှောက်ကာ ပြတင်းပေါက်များ၏ အခြေအနေကို သေချာစွာ ကြည့်ရှု လျက်ရှိလေ၏။

"ဒီအခန်းက မိန်းကလေး အိပ်နေကျအခန်း၊ အလယ်က ညီမ လေးအခန်း၊ ဟိုအစွန်က ဦးတိုးစိန်ရဲ့အိပ်ခန်း။ ဟုတ်ကဲ့မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ အခုတော့ ကျွန်မက အလယ်ခန်းမှာ အိပ်ပါတယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ပြင်ဆင်နေတဲ့အခိုက်မှာ ဆိုပါတော့။ ဒါထက် အမိုးက ယိုတယ်ဆိုပေမယ့် မိုးတွင်းမဟုတ်လို့ ပြင်ဆင်ဖို့ အရေးမကြီးသေးပါဘူး ထင်ပါရဲ့"

"သိပ်အရေးမကြီးသေးပါဘူးရှင်။ ကျွန်မကို အလယ်ခန်း ရွှေ့အိပ်စေရအောင် ရှိးမယ်ဖွဲ့တာနဲ့ တူပါတယ်"

"ဩော်...ဟုတ်လား။ ဒီဟာ တော်တော်အရေးကြီးတယ်။ ကိုင်း ...ကိုင်း...လာစမ်းပါဦး မိန်းကလေး။ အခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်။ မင်းတုပ်ကို ချကြည့်စမ်းပါဦး"

ခင်ချစ်မေသည် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ရာတွင် ဦးစံရှားသည် သံတိုင်ပြတင်းပေါက်ကို အပြင်မှဖွင့်ရန် အနည်းနည်း ကြိုးစားသော်လည်း အထမမြောက်ဘဲ ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ဦးစံရှားသည် ပြတင်းတံခါး လက်ယှက်များကို မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်ရာ အလွန်ခိုင်မာလှ၍ အုတ်သားအတွင်းသို့ သွင်းမြှုပ်ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

(မေးကိုသပ်ကာ စဉ်းစားဟန်လက္ခဏာနှင့်) "ကျုပ်တွေးလုံးတစ်ခုတော့ လွဲသွားပြီဗျို့။ အတွင်းမှာ မင်းတုပ်ချထားရင် ပြတင်းတံခါး တရုတ်ကပ်ကို ဖွင့်နိုင်စရာနည်းလမ်း မရှိဘူး။ ကိုင်း...ကိုင်း အထဲဝင်ကြည့်ကြဦးစို့လေ"

ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်ထဲသို့ဝင်ကြ၍ အိပ်ခန်းသုံးခန်းနှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသော ဆောင်ကူးလမ်းကြားသို့ ရောက်ကြသော အခါ ဦးစံရှားသည် ခင်ချစ်မေ အိပ်နေကျဖြစ်သော တတိယအခန်းကို အလျဉ်းပင် ကြည့်ရှုရန် အလိုမရှိဘဲ ကွယ်လွန်သူ ခင်ချစ်ဆွေနှင့် ကျန်ရစ်သူ ခင်ချစ်မေတို့ အိပ်ကြသော ဒုတိယအခန်းသို့ တစ်ခါတည်း ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအခန်းတွင်း၌ တစ်ခုသောထောင့်တွင် မှန်တင်စားပွဲတစ်ခုရှိ၍ အခြားထောင့်တစ်ခုတွင် ခုတင်တစ်လုံး ရှိလေရာ ယင်းတို့အပြင် ကြိမ်ကုလားထိုင်အိုတစ်ခုနှင့် မတ်တတ်ကုလားထိုင်ကလေးတစ်လုံးမှတစ်ပါး အခြားအိမ်ထောင်မှု မရှိလေရာ ဦးစံရှားသည် ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ပြီးနောက် အခန်း၏နံရံ၊ အမိုးနှင့် ကြမ်းပြင်တို့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

ခုတင်ခေါင်းရင်းအနီး၌ တွဲရရွဲကျလျက်ရှိသော ကြိုးစတစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် "ဒီကြိုးစက ဘာအတွက်လဲ"

"အရေးအကြောင်းရှိရင် ထမင်းချက်တဲ့လူကြီး ဦးထွန်းကို ခေါ်ဖို့ စီမံထားတာပါ။ ဒီကြိုးစကို ဆွဲလိုက်ရင် သူ့အိပ်ရာနားက ခေါင်းလောင်းကလေးတစ်ခု မြည်သွားပါတယ်"

"အင်း...တယ်နေရာကျပါကလား။ အနောက်နိုင်ငံများမှာ ဒီလိုဟာမျိုး ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးသော်လည်း ကျုပ်တို့ မြန်မာအိမ်မှာ ဒီလိုဟာမျိုး တပ်ထားတာ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဘယ်တုံးက တပ်ထားသလဲ"

"ညီမလေးလက်ထက်က ဒီဟာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ပြောင်းအိပ်တော့မှ စိတ်တဲက ရွံ့တွန့်တွန့်ရှိလို့ ဦးတိုးစိန် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ဒီကိရိယာကို တပ်ထားပါတယ်"

"ဩော်...နေရာကျပေသားပဲ"

ထို့နောက် ဦးစံရှားသည် ကြမ်းခင်းထားသော ပျဉ်ပြားများကို မသက်သာသည့်လက္ခဏာနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လေးဘက်တွားကာ ခင်းထားသော ပျဉ်ပြားများကို မှန်ဘီလူးဖြင့် တစ်ချပ်စီ သေချာစွာ ကြည့်လေ၏။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းများကို တစ်ခန်းစီကာန့်ထားသော ပျဉ်ပြား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

များကိုလည်း ထိုနည်းအတူ သေချာစွာကြည့်ရှု၍ အိပ်ရာကိုလည်း ထိုနည်းတူ ကြည့်ရှုလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဦးစံရှားသည် ခေါင်းလောင်းနှင့် ဆက်သွယ်ထားသည်ဆိုသော ကြိုးစကို ရုတ်တရက် လှမ်းကိုင်၍ ဆွဲကြည့်ပြီးလျှင်...

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဘာသံမှလည်း မကြားပါလား"

"ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မတောင် တစ်ခါမှ ဆွဲစမ်းမကြည့်မိဘူး"

"ထမင်းချက်တဲ့လူကြီး ဦးထွန်းကော ဘယ်မလဲ"

"ဦးစံရှားတို့ လာတဲ့အခါမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် စစ်ဆေးနိုင်အောင်လို့ ဦးထွန်းကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကျွန်မက အပြင်ကို ခိုင်းထားပါတယ်"

"သြော်...ဟုတ်လား နေစမ်းပါဦး။ ဒါထက် ဒီကြိုးစက ဘယ်က ခေါင်းလောင်းနဲ့မှ ဆက်မထားဘဲ သက်သက်မဲ့ တန်းလန်းဆွဲထားတာ သိပ်ထူးဆန်းပါကလား။ ကြည့်စမ်း...ဟိုမှာ လေဝင်ပေါက်။ အထက်က ချိတ်ကလေးတစ်ခုနဲ့ ဆက်ထားတာ တွေ့လား"

"ဟုတ်သားပဲရှင်။ အရေးအကြောင်းဆိုရင် ဦးထွန်းကို ခေါ်ရအောင်ဆိုလို့ ဦးတိုးစိန် တပ်ပေးထားတာ ကျွန်မဖြင့် တစ်ခါမှ ဆွဲစမ်းမကြည့်မိသေးပါဘူး"

"တော်တော်ဆန်းတဲ့တိုက်ပဲ။ လေဝင်ပေါက်ဆိုပြီး တိုက်ပြင်ဘက်ကလေးနဲ့ မဆက်ဘဲ အခန်းတစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်း ဆက်ထားတာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ။ ကြံကြံစည်စည် ဆောက်လည်း ဆောက်တတ်တဲ့ ပန်းရန်သမားတွေပဲ။ ကိုင်း...ကိုင်း...ဦးတိုးစိန့်ရဲ့အခန်းကို တစ်ဆိတ်ဝင်ကြည့်ကြဦးစို့"

ဦးတိုးစိန်၏အိပ်ခန်းမှာ ခင်ချစ်မွှေမ၏အိပ်ခန်းထက် အနည်းငယ်ကျယ်ဝန်း၍ မှန်တင်စားပွဲတစ်ခုပေါ်တွင် ဆေးအတတ်နှင့် ပတ်သက်

သော စာအုပ်များလည်း ရှိကြလေ၏။

အခန်းထောင့်တွင် ဗီရိုတစ်လုံးမှတစ်ပါး အခြားသော အိမ်ထောင်မှုများ မရှိဘဲ ကြိမ်ကုလားထိုင်ဟောင်းတစ်လုံးနှင့် မတ်တတ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးမျှသာ ရှိကြလေ၏။

ဦးစံရှားသည် အခန်းတစ်လျှောက်လုံး ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ပတ်၍ သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဗီရိုကို ခေါက်လျက် "ဒီထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ"

"စာရွက်စာတန်းတွေ ရှိပါတယ်"

"မြင်ဖူးလို့လား"

"ဟိုရှေးတုန်းက တစ်ခါ မြင်ဖူးပါတယ်"

"ဒီအထဲမှာ ကြောင်များ မရှိဘူးလား"

"ကြံကြံစည်စည်ရှင်"

"ကြံကြံစည်စည်မဟုတ်ဘူး ဒီဟာက ဘယ့်နှာလဲ"

ဦးစံရှားသည် ဗီရိုပေါ်၌ တင်ထားသော နွားနို့ခွက်ကလေးတစ်ခုကို ယူ၍ ပြလေ၏

"ကြောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဟိုတုန်းက ဝက်ဝံတစ်ကောင် မွေးဖူးပါတယ် အခု မျောက်ဖင်နီတစ်ကောင် ရှိပါတယ်"

"ဝက်ဝံတိုက်ဖို့ နွားနို့ခွက်ဆိုရင် သေးလွန်းလှတယ် နေစမ်းဦး ဒီတစ်ခု ကြည့်စမ်းဦးမယ်"

ဦးစံရှားသည် မတ်တတ်ကုလားထိုင်ရှေ့တွင် လေးဘက်ထောက်လျက် ခင်းထားသောကြမ်းပြင်ကို မှန်ဘီလူးဖြင့် သေချာစွာကြည့်ရှုလေ၏

"သြော်...ဒီလိုကိုး အလို...ဒီဟာက ဘာလဲ"ဟုပြောလျက် ဦးတိုးစိန်၏ ခုတင်ထောင့်တွင် ချိတ်ထားသော ကြိုးတန်းချောင်းကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကောက်ယူ၍ သေချာစွာကြည့်ရှုလေရာ ကြိုးစတစ်ဖက်မှာ ကောင်းဘွိုင်များ အသုံးပြုသည့် ကွင်းလျှောတစ်ခု ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

"ဒီဟာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ထင်သလဲ ကိုသိန်းမောင်"

"ကြိုးကတော့ ကြာပွတ်တစ်ချောင်းက ကြိုးစပဲ။ ကွင်းလျှောလုပ်ထားတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး"

"ဒီဟာ တော်တော်ဆန်းတယ်ဗျ နေရာတကာတိုင်း တွေ့ရတတ်တဲ့ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဆိုးချင် မိုက်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဉာဏ်ရှိပြီဆိုမှဖြင့် သိပ်ဂွကျကုန်တာပဲ။ ကိုင်း...တော်ပါပြီ ခင်ချစ်မေ တိုက်ပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပါရစေဦး"

ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်ထဲမှ ထွက်လာကြသောအခါ ဦးစံရှား၏ မျက်နှာထားမှာ အလွန်တရာ တင်းမာခက်ထန်စွာ ရှိနေသည့် အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ဦးစံရှားသည် တိုက်နံဘေးရှိ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုမှ ဤမှ စကြံလျှောက်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်နှင့် ခင်ချစ်မေတို့သည် သူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လျက် ရှိကြလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ

"ဒီမှာလေ ခင်ချစ်မေ။ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး ပေးခဲ့တဲ့အကြံအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရမယ် နော်"

"စိတ်ချပါရှင်"

"ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ တစ်ချက်ကလေးတိမ်းသွားရင် အသက်ပါဆုံးသွားမယ်။ နားလည်လား"

"စိတ်ချပါရှင်။ လိုက်နာပါမယ်"

"ပထမအလုပ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ခင်ချစ်မေအခန်းမှာ ဒီကနေ့ည စောင့်ကြည့်ကြမှ ဖြစ်မယ်"

ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့် ခင်ချစ်မေတို့သည် ဦးစံရှား၏ မျက်နှာကို အံ့သြစွာနှင့် ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

"ဟုတ်တယ် ခင်ချစ်မေ။ ကျုပ်ပြောသလို လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဦးတိုးစိန် ပြန်လာတော့ မိန်းကလေးက ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုပြီး အိပ်ခန်းထဲ စောစောဝင်နေ။ ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကပ်ကို ဖွင့်။ မီးအိမ်ကို အချက်ပေးဖို့ထား။ ဦးတိုးစိန်က သူ့အခန်းထဲသူဝင်ပြီဆိုတော့မှ မိန်းကလေးက ကိုယ်အိပ်နေကျအခန်းကို ရွှေ့ပြီးတော့ အိပ်။ နားလည်လား ကျုပ်ပြောတာ"

"နားလည်ပါတယ်ရှင်"

"ကိုင်း ဒါဖြင့် တော်ပြီ။ ကျန်တာတော့ ကျုပ်တို့ကြည့်လုပ်မယ်"

"ရှင်တို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲရှင်"

"ကျုပ်တို့က ဒီအခန်းထဲကစောင့်ပြီး မိန်းကလေး ကြားရတဲ့ အသံဟာ ဘာသံလဲဆိုတာကို စုံစမ်းကြည့်မယ်"

"ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါရစေလားရှင်"

"မေးပါလေ"

"ကျွန်မညီမလေးဟာ လန့်ပြီးသေတယ်လို့ ကျွန်မထင်တာ ဟုတ်ပါရဲ့လားရှင်"

"လန့်ရုံလန့်တာ မကဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ သို့သော် ဒီကနေ့ည သိကြရတာပေါ့။ ကိုင်း ခင်ချစ်မေ နေရစ်ပေဦးတော့။ ကျုပ်တို့က အခန်းပြတင်းပေါက်မှာ အချက်ပေးတာကို စောင့်ပြီး ကြည့်နေကြမယ် နော်။ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ကြားလား။ ဒီကနေ့ည အလုံးစုံ သိကြ-

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရမယ်”

ဦးစံရှားနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝင်းထဲမှ ထွက်လာကြ၍ ခင်ချစ်မေ၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို အဝေးမှမြင်နိုင်သောနေရာကို စုံစမ်းကြည့်ရာ မြို့တွင်းရှိ အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ယင်းပြတင်းပေါက်ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုင်ရှင်ပေါက်ဖော် ကျေနပ်စိမ့်သောငှာ စားစရာများနှင့် ဘီယာနှစ်လုံးကို ညစာအတွက် မှာထားခဲ့ကြပြီးနောက် မြို့ထဲသို့ လျှောက်၍ လည်ပတ်ကြလေ၏။

မှောင်စပြုသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အကြော်ဆိုင်သို့ ပြန်လာကြ၍ ခင်ချစ်မေ၏ အခန်းပြတင်းပေါက်ကို မြင်နိုင်သည့် နေရာတွင် ထိုင်ကြလျက် စားစရာများ စားသောက်ရင်း ဘီယာများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး မှာယူကာ တဖြည်းဖြည်းသောက်လျက် ရှိကြလေ၏။

နေဝင်လုဆဲဆဲအချိန်တွင် ရန်ကုန်မှ မီးရထားတစ်စင်း ဆိုက်ရောက်လာ၍ ဦးတိုးစိန်သည် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်လျက်ရှိသော ဆိုင်အနီးမှ သူ၏နေအိမ်ဘက်သို့ ဟန်တီန်တုတ်ကြီးကို ကိုင်ကာ လျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရလေ၏။

နေဝင်ပြီး၍ မှောင်မိုက်စပြုသောအချိန်၌ ဦးတိုးစိန်၏တိုက်ဆီမှ မီးခွက်များ ထွန်းထားသည်ကို ပြတင်းပေါက်များမှ မြင်ကြရလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်အူချောင်းနှင့် ဘီယာကို တဖြည်းဖြည်းသောက်ရင်း ခင်ချစ်မေ အချက်ပေးမည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

“ကျုပ် တစ်ခုစဉ်းစားတယ် ကိုသိန်းမောင်။ ခင်ဗျားလိုက်လို့ တော်မှတော်ပါ့မလား မဆိုနိုင်ဘူး။ အသက်ရန်မှုမှာကို နည်းနည်း စိုးရိမ်ရတယ်”

“ကျွန်တော်လိုက်ရင် အသုံးဝင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား”

“ဟာ...အသုံးတော့ ဝင်ပြီလားဗျာ”

ဒါဖြင့် လိုက်မယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါ့ဗျာ”

“နေစမ်းပါဦး ဦးစံရှားရဲ့။ ခေါင်းလောင်းနဲ့ အဆက်အသွယ် မရှိဘဲ ဟန်လုပ်ပြီး တပ်ထားတဲ့ ကြိုးစက ဆန်းလှချည်လားဗျာ”

“လေဝင်ပေါက်ကကောဗျာ။ မဆန်းဘူးလား”

“အခန်းတစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်း အပေါက်ဖောက်ထားတာတော့ ဆန်းတော့ဆန်းတာပဲ။ နို့ပေမယ့် ကြွက်တစ်ကောင် ဝင်နိုင်ရုံလောက် ရှိတဲ့အပေါက်မို့ ဒီလမ်းက ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခု လာနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်ထင်ပါ့ဗျာ”

“ကျုပ်က ကြွားပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်ခန်းတွေ ဝင်မကြည့် ခင်ကတည်းက ဒီအခန်းနှစ်ခု အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုတာကို တွေးခဲ့ပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့လား ဆရာကြီးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ။ ဦးတိုးစိန် ဆေးပြင်းလိပ်သောက်တဲ့ မီးခိုးကို ခင်ချစ်ဆွေက အနံ့ရတယ်လို့ ခင်ချစ်မေ ပြောသွားတာ မကြားလိုက်ဘူးလား။ ဒီကတည်းကိုက တစ်နည်းနည်း အဆက်အသွယ်ရှိတယ်လို့ ကျုပ် စဉ်းစားပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ”

“ခင်ချစ်မေအိပ်တဲ့ခုတင်ကို ခင်ဗျား သတိပြုမိသလား”

“ထူးထူးခြားခြား ကျွန်တော်မတွေ့ပေါင်ဗျာ”

“ခုတင်ခြေထောက်လေးချောင်းဟာ ကြမ်းနဲ့တစ်ဆက်တည်း လုပ်ထားတယ်ဗျ”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဒါက ဘာသဘောလဲဗျာ"

"အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ခုတင်ကို ဒီနေရာက ရွှေ့မဖြစ်အောင် လုပ်ထားတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တွေးရရင် ဟိုအပေါက်ကလေးနဲ့ ဒီခုတင်နဲ့ဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိနေအောင် ချိန်ပြီးလုပ်ထားတယ်လို့ ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ်"

"ဩော်...ဟုတ်ပြီဗျို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြံကြံဖန်ဖန်လုပ်ပြီး သတ်ဖို့ မောင်းဆင်ထားတာနဲ့တူတယ်"

"အစစ်ပေါ့ဗျာ။ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့လူမျိုးဟာ ဆိုးချင် မိုက်ချင်ပြီ ဆိုမှဖြင့် သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ် ကိုသိန်းမောင်။ လက်လည်း ရဲတယ်။ အတတ်ဆန်းတွေလည်း နားလည်တယ်။ ကိုင်း...ကိုင်း ဝေါ်ပါသေးပြီဗျာ။ ဆီယာလည်း တော်တော်ဝသွားပါပြီ။ ဆေး တစ်ဆုံ နှစ်ဆုံလောက် သောက်ပြီး စိတ်ကူးထုတ်စမ်းပါရစေဦး"

ည ၉ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဦးတိုးစိန်၏ နေအိမ်မှ မီးရောင်များ ငြိမ်းသွား၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့် စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ဆေးတံကိုယ်စီသောက်ရင်း နေအိမ်ဘက်သို့ စောင့် ကြည့်နေကြစဉ် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် တိုက်ပြတင်းပေါက်ဆီမှ မီးရောင်ကလေးတစ်ခု လက်ခနဲထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရ သဖြင့် ဦးစံရှားက...

"ဟော...အချက်ပေးပြီဗျို့။ လာ...ကိုသိန်းမောင်"ဟုဆိုကာ အကြော်ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဖာလုံကျော်ခန့်ဝေးသော ယင်းခရီးကို လျှောက်လာကြစဉ် ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင်ကလေးသည် ကျွန် တော်တို့အား လမ်းပြလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သစ်သားဝင်းထရံကို ကျော်တက်၍ မြက်ပင်

ပေါင်းပင်များအထဲမှ ဖြတ်သန်းကာ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်ကြမည် ပြုသည်တွင် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည် မှောင်ထဲမှ ရုတ် တရက် ပေါ်ထွက်လာ၍ မြက်ပေါ်၌ လီးလိမ့်ပြီးလျှင် မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သဖြင့် ထိတ်လန့်ကာ တွန့်ဆုတ်သွားလေလျှင် ကျွန်တော့်လက်ကိုကိုင်၍ တီးတိုးရယ်မော ကာ...

"မျောက်ဖင်နီဆိုတာ ဒါပေါ့ဗျ"ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၍ ဖိနပ် များကို ချွတ်ထားပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်တက်ကာ အခန်း ထဲသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဦးစံရှားသည် မှန်အိမ်ကို ပြတင်းပေါက် အနီးမှ စားပွဲပေါ်သို့ ရွှေ့ထား၍ တရုတ်ကပ်ကို ပိတ်ထားလေ၏။

ထို့နောက် ဦးစံရှားသည် အခန်းအခြေအနေကို ကြည့်ရှု၍ နေ့လယ်က အခြေအနေအတိုင်း ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏ နားနားသို့ ချဉ်းကပ်လျက်...

"နည်းနည်းကလေးမှ အသံမထွက်စေနဲ့နော်"ဟု တီးတိုးပြော လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဦးစံရှားက...

"မီးခွက်ငြိမ်းမှဖြစ်မယ်။ မီးရောင်ကို ဟိုအပေါက်က သူမြင်လိမ့် မယ်"ဟု ပြောပြန်ရာ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပြန်၏။

ထို့နောက် ဦးစံရှားက...

"အိပ်မပျော်စေနဲ့နော်။ အိပ်ပျော်ရင် သေတတ်တယ်။ ကျုပ်က ခုတင်နံဘေးမှာ ထိုင်မယ်။ ခင်ဗျားက ဟိုကုလားထိုင်မှာထိုင်"ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ခါးမှခြောက်လုံးပူးကို ထုတ်၍ စားပွဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အစွန်း၌ တင်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာစောင့်နေလေ၏။

ဦးစံရှားသည် လက်တွင် ကိုင်လာခဲ့သော ကြိမ်လုံးတစ်လုံးကို ခုတင်အစွန်းတွင် ချထား၍ မီးခြစ်ဘူးတစ်လုံးနှင့် ဖယောင်းတိုင်တို တစ်ခုကိုလည်း ကြိမ်လုံးအနီး၌ ထားပြီးလျှင် မှန်အိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ မှောင်ထဲတွင် ရှိနေကြလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုညဉ့် မှောင်မိုက်ထဲတွင် အသည်းတထိတ်ထိတ် စောင့်နေရသော အခြင်းအရာကို အသက်တစ်ရာ နေရသော်လည်း မေ့နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်သည် အလွန်ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော တိုက်ခန်းအတွင်း မျက်လုံးကြောင်တောင်နှင့် စောင့်လျက်ရှိစဉ် ဦးစံရှားမှာလည်း ကျွန်တော့်အနီးတွင် ထိုနည်းအတူ မျက်စိဖွင့်ကာ နားစွင့်ကာဖြင့် စောင့်လျက်ရှိသည်ဟု သိရှိရလေ၏။

ပြတင်းပေါက်မှ တရုတ်ကပ်များကို ပိတ်ထားသည်ဖြစ်၍ အပြင်၌ရှိသော ကြယ်ရောင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ထိုးဝင်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ မှောင်မည်းလျက်ရှိလေ၏။

တစ်ခါက ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်သည် အုတ်တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ဂိခနဲထိုးသွားလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ အတိတ်နိမိတ်ကောက်ရန် ဝါသနာမရှိသဖြင့် ထိုအတွက်ကြောင့် အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်တော်သည် မှောင်ထဲတွင် မြင်နိုင်သော လက်ပတ်နာရီကို မကြာခဏကြည့်မိရာ ၁၂ နာရီထိုးရန်မှာ မကြာလှသော်လည်း နာရီပြန် တစ်ချက် နှစ်ချက်နှင့် သုံးချက်ထိုးရန်မှာ အလွန်တရာ ကြာရှည်လှသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့မိ၏။

၃ နာရီ ထိုးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းနှစ်ခန်းကို ဆက်

သွယ်လျက်ရှိသော အပေါက်ငယ်ကလေးဆီမှ အလင်းရောင်ကို လက်ခနဲမြင်လိုက်ရပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ကွယ်ပျောက်သွား၍ ဆီကို မီးလောင်သော ညှော်နံ့နှင့် သတ္တုကို မီးမြိုက်သည့်အနံ့သည် နှာခေါင်းဝသို့ တိုးဝင်လာလေရာ အခြားအခန်းမှ ပုလိပ်များကိုင်သည့် ကျားမျက်လုံးမှန်အိမ်ကို ထွန်းညှိထားကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ထိုနောက် အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသည့် ရှဲရှဲရှပ်ရှပ်အသံများ ကြားရ၍ တစ်ဖန် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သော်လည်း ညှော်နံ့မှုကား တိုး၍ ပြင်းထန်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်သည် နာရီဝက်ခန့် နားစွင့်ကာ ထိုင်နေပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကရားမှ ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူသဖြင့် နှုတ်သီးမှ အခိုးတက်သော အသံကဲ့သို့ ဖြည်းညင်းစွာ တရှဲရှဲမြည်သောအသံကို ကြားရလေ၏။

ယင်းသို့ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးစံရှားသည် အိပ်ရာအစွန်းမှ ခုန်ထ၍ မီးခြစ်ကိုခြစ်ပြီးလျှင် ခေါင်းရင်းဘက်၌ရှိသော ကြိုးစကို ကြိမ်လုံးဖြင့် တရှမ်းရှမ်းရိုက်လျက်...

"မြင်လား ကိုသိန်းမောင်၊ မြင်လား"ဟု မေးသော်လည်း ကျွန်တော်မှုကား ဘာကိုမျှ မမြင်ရချေ။ ကျွန်တော်သည် တရှိုးရှိုးမြည်သောအသံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားရသော်လည်း မျက်လုံးထဲသို့ အလင်းရောင်တတ်တရက် ထိုးဝင်သည့်အတွက်ကြောင့် ဦးစံရှားသည် မည်သည့်အရာကို ကြိမ်နှင့်ရိုက်နေသည်ဟု မပြောနိုင်ချေ။

သို့ရာတွင် သူ၏မျက်နှာမှာ အလွန်တရာ ရွံရှာစက်ဆုပ်သော အမူအရာရှိကြောင်းကိုမူကား ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရ၏။ ဦးစံရှားသည် ကြိမ်လုံးဖြင့် တရှမ်းရှမ်းရိုက်သောအသံများ ရပ်စဲသွား၍ အပေါက်ငယ်သို့ မော့ကြည့်လျက်ရှိစဉ် အသည်းနှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းလှ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သော အော်သံကြီးသည် အလွန်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် ရုတ်တရက် ထိုးဖောက်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအော်သံ၌ နာကျင်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း တို့သည် တပေါင်းတစည်းတည်း ရောစပ်လျက်ရှိ၍ အသံမှာလည်း ကျယ်သည်ထက် ကျယ်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအသံကြောင့် မော်ဘီတစ်မြို့လုံးရှိ လူများသည် အိပ်ရာထဲမှ လန့်နိုးကြသည်ဟု နောင်အခါ၌ ကျွန်တော်တို့ သိရှိရ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဦးစံရှားသည် အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာနားမလည် ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ငေးကြည့်လျက်ရှိကြရာ နောက်ဆုံးတွင် အော်သံလည်း ရပ်စဲသွား၍ ယခင်အတိုင်း အလွန် အမင်းတိတ်ဆိတ်စွာရှိနေလေ၏။

"ဘာလဲ ဦးစံရှား။ ဘယ့်နှယ်အဓိပ္ပာယ်လဲ"

"ဘယ့်နှယ်အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲဗျ။ ဦးတိုးစိန် ကိစ္စချောတာပေါ့။ ကိုင်း...ကိုသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားသေနတ်ယူခဲ့ဗျာ။ ဦးတိုးစိန်အခန်း ဝင်ကြည့်ကြရအောင်"

ဦးစံရှားသည် မှန်အိမ်ကို ထွန်း၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဦးတိုးစိန် ၏ အခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေရာ ဦးစံရှားက အခန်းတံခါးကို ခေါက်သော်လည်း မည်သို့မျှ အဖြေမပေးသည်နှင့် တံခါးကိုတွန်း၍ ဝင်သွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း သေနတ်ကို မောင်းတင်လျက် ဦးစံရှား၏နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားလေ၏။

စားပွဲပေါ်၌ ကျားမျက်လုံးမှန်အိမ်တစ်ခု ထွန်းညှိလျက်ရှိရာ ယင်းမှ အလင်းရောင်သည် မပွင့်တပွင့်ရှိနေသော ဗီရိုတံခါးသို့ တည့်တည့်ထိုးလျက်ရှိလေ၏။

စားပွဲနံဘေးရှိ မတ်တတ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဦးတိုးစိန် ထိုင်

လျက်ရှိရာ သူ၏ပေါင်ပေါ်၌ နေ့ခင်းအချိန်က ကျွန်တော်တို့ တွေ့ မြင်ခဲ့ရသော ကြိုးကွင်းလျှော့သည် တင်လျက်ရှိလေ၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ အထက်သို့မော့လျက်ရှိ၍ မျက်လုံးများမှာ အပေါက်ငယ်ကလေးဆီသို့ ကြောင်တောင်ငေးလျက် ရှိလေ၏။

နဖူးဆီ၌ကား အညိုရောင် အပြောက်တို့ဖြင့် ပြောက်ကျားလျက် ရှိသော အဝါရောင်ကြိုးတစ်ချောင်းသည် ဦးခေါင်းကို ရစ်ပတ်လျက် ရှိရာ ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားကြသောအခါ၌ ဦးတိုးစိန်မှာ လှုပ်လည်း မလှုပ်၊ အသံလည်း မပြုချေ။

ဦးစံရှားက...

"အပြောက်တွေနဲ့ ကြိုးဆိုတာ ဒါပေါ့ဗျ" ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန် တော်သည် ထိုအရာဝတ္ထုကို သေချာစွာကြည့်မည်ဟု ရှေ့သို့ ခြေ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်တွင် ဦးတိုးစိန်၏ ဦးခေါင်း၌ ရစ်ပတ်လျက် ရှိသော ကြိုးသည် ရွှီခနဲမြည်၍ ဦးတိုးစိန်၏ ဦးခေါင်းထက်မှ ပါးပျဉ်းထောင်လျက်ရှိသော မြွေတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်း ပေါ်ထွက် လာလေရာ ဦးစံရှားက...

"ဟော့လူ၊ သတိထားနော်။ ဒီပြည်မှာတောင်မရှိဘူး။ ကုလား ပြည်က ယူလာတဲ့ အဆိပ်အပြင်းဆုံးမြွေပွေးမျိုးပဲဗျ။ ထိလိုက်ရင် လက်ပစ်တစ်တွတ်အတွင်း အကြောတွေဆိုင်းပြီး အသက်ပျောက် နိုင်တယ်။ ကိုင်း...ကိုင်း...အသာနေ။ ဒီကောင်ကို သူ့နေရာမှာ သူပြန်ထားပြီး ခင်ချစ်မေကို တစ်နေရာရာပို့။ ပုလိပ်ကို အကြောင်း ကြားမှ ဖြစ်မယ်"

ထို့နောက် ဦးစံရှားသည် ဦးတိုးစိန်၏ ပေါင်ပေါ်မှ ဖွတ်မြီးထိုး သော ကြိုးကွင်းလျှော့ကို ယူ၍ မြွေ၏လည်ပင်း၌ စွပ်ပြီးလျှင် ဦးတိုးစိန်၏ ဦးခေါင်းမှဆွဲ၍ ဗီရိုထဲသို့ ပစ်သွင်းကာ တံခါးကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ခင်ချစ်မေကိုခေါ်၍ ရှင်းလင်းပြောပြခြင်းများ၊ ဆိုင်ရာ ပုလိပ်တို့အား အကြောင်းကြားခြင်းများ၊ မိန်းကလေးကို အင်းစိန်ရှိ အဒေါ်ထံသို့ပို့ခြင်းများကို အကျယ်တဝင့်ဖော်ပြရန် မလိုတော့ဘဲ ရန်ကုန်သို့ မီးရထားနှင့်အပြန် လမ်းခရီး၌ ဦးစံရှား ရှင်းလင်းပြောပြပုံများကိုသာလျှင် ဖော်ပြရပေတော့မည်။

"ကံကောင်းလို့ဗျာ။ ပထမတုန်းကတော့ ကောက်ရိုတ်တဲ့ ကုလီကုလားတွေ ဒီဝင်းထဲမှာ ခဏခဏတည်းတယ်ဆိုလို့ လမ်းလွဲကိုလိုက်မယ်လုပ်မိသေးတယ်။ အခန်းအခြေအအနေကို သေသေချာချာကြည့်ရတော့မှ ခင်ချစ်ဆွေ ကြုံရတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ဟာ ပြတင်းပေါက်က မလာနိုင်၊ တံခါးကလည်း မလာနိုင်ဘူးလို့ သိရပြီး ဟိုအပေါက်ကလေးနဲ့ ကြိုးတန်းလန်းကို ကျုပ်သွားပြီး စဉ်းစားမိတယ်။ ကြိုးကို ဟန်ဆောင်တပ်ထားတာရယ်၊ ခုတင်ကို ကြမ်းမှာ မရွှေ့နိုင်အောင် အသေရိုက်ထားတာရယ် သွားတွေ့တော့ ဒီကြိုးဟာ တခြားအတွက်မဟုတ်ဘူး။ ဟိုအပေါက်ကလေးက ထွက်လာပြီး ခုတင်ဆီကိုလာဖို့ လမ်းခင်းပေးထားတာပဲလို့ ကျုပ်စဉ်းစားမိတော့မှ မြွေဆိုတဲ့အကြောင်းကို ချက်ချင်းပဲ ကျုပ်သတိရတယ်။

"ဒီအထဲမှာ ဦးတိုးစိန်ဟာ မျောက်တို့၊ ဝက်ဝံတို့ဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ မွေးဖို့ ဝါသနာပါကြောင်း တွေ့ရတဲ့အခါမှာ သာပြီးစိတ်ချသွားတယ်။ ဓာတုဗေဒနည်းနဲ့ စမ်းသပ်လို့မတွေ့နိုင်တဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးမျိုးကို အသုံးပြုဖို့ စိတ်ကူးဟာ သူကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်မို့ သတိရတာပဲ။ အစွယ်ရာကလေးနှစ်ချောင်းကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်တဲ့ ပုလိပ်အရာရှိဟာ ခပ်ရှားရှားရှိတဲ့အပြင် အိန္ဒိယပြည်က ဟိမဝန္တာမြွေပွေး ဆိုတာကလည်း ကျုပ်တို့ဆီက မြွေဆိုးများလို လူသေကောင်မှာ အဆိပ်တွေ

မည်းနေအောင် မတက်ဘူးဗျ။ ဒီမြွေကို လွှတ်လိုက်ရင် ကြိုးကလျှောပြီး သွားဖို့၊ ကိုက်စရာရှိတာ ကိုက်ပြီး ပြန်လာဖို့ကို ဦးတိုးစိန်က နွားနို့တိုက်ပြီး သင်ပေးထားဟန်တူတယ်"

"သူလွှတ်လိုက်တဲ့ မြွေက ကြိုးအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး ကိုက်တာ မကိုက်တာတော့ ကံတစ်ခုပေါ့ဗျာ။ မကိုက်ဘဲ ပြန်လာရတဲ့အခါမှာ လေချွန်သံလိုလို ခင်ချစ်ဆွေ ကြားရတယ်ဆိုတာပေါ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဦးတိုးစိန် အခန်းထဲ မဝင်ခင်ကတည်းက ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ်။ သူ့ကုလားထိုင်ကို ကျုပ်ကြည့်တော့လည်း ဦးတိုးစိန်ခြေရာတွေကို ကျုပ်တွေ့ရတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲဆိုတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်က ရပ်ပြီး အပေါက်ကလေးဆီကို သူ လှမ်းကြည့်တာပေါ့"

"နို့ပြီးတော့ ဗီရိုရယ်၊ နွားနို့ခွက်ရယ်၊ ကြိုးကွင်းလျှောရယ်၊ ကျုပ်တွေ့ရပြန်တော့ ကျုပ်တွေးလုံးဟာ သာပြီး သေချာသွားပြန်တာပေါ့။ သံချောင်းကြီးလဲသလိုလို အသံကြားတယ်ဆိုတာကတော့ ဗီရိုပိတ်လိုက်ရာမှာ သော့ခလောက်နဲ့ ထိကပေါက်နဲ့ ခိုက်မိတဲ့အသံနဲ့တူပါရဲ့။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီအမှုက မြွေပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် ဟုတ်,မဟုတ် စုံစမ်းပုံကတော့ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ညတုန်းက ရှီခနဲအသံကြားကြားချင်း လာပြီဟဲ့လို့ဆိုပြီး ကျုပ်က မီးခြစ်ခြစ်ပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်တော့တာပဲ"

"ရိုက်လွှတ်လိုက်တော့ အပေါက်ကလေးထဲက ပြန်ထွက်ပြေးရောပေါ့"

"ပြန်ထွက်ပြေးရုံမကဘူးဗျ။ ကျုပ်ရိုက်လိုက်တဲ့ တုတ်ချက်တွေက တစ်ချက် နှစ်ချက်ထိလေတော့ မြွေက မာန်ထွက်ပြီး သူ့သခင် သူပြန်ကိုက်တော့တာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"နေပါဦးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဆီက မြွေတွေက ကြိုးတန်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား"

"အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်။ ကမ္ဘာ့မြွေဆိုးတွေအကြောင်း ကျုပ်ဖတ်ဖူးတဲ့အထဲမှာ ဟိမဝန္တာမြွေပွေးဟာ ကြိုးတန်းလျှောက်နိုင်တယ်လို့ တွေ့ရဖူးလေတော့ ကြိုးသွယ်ထားတာ တွေ့ရကတည်းက ကုလားပြည်ကမြွေ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်တွက်ပြီးသားပဲ။ ကျုပ်ရိုက်လွှတ်လိုက်တာ ဦးတိုးစိန်တော့ သေရှာတာပဲ။ သို့သော် ဒီအတွက်တော့ ကျုပ်မှာ ပါဏာတိပါတကံ ထိုက်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ"

❖

ဉာဏ်သမား မောင်မောင်ဦး

" သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၂၁ အောက်တိုဘာတွင် ဤဝတ္ထု ဦးစွာပါဝင်သည်။ ဤဝတ္ထုကိုပင် မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်မှ အတွဲ-၁၂ နှင့် နှလုံးလှစာပေတိုက်မှ အတွဲ-၆ တွင် ပြန်လည်ပုံနှိပ်သည်။ မူရင်းမှာ Charles Augustus Milvertor ဖြစ်သည်။ " ဟု ၁၉၇၄၊ အောက်တိုဘာ (၉) နေ့စွဲဖြင့် ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ မှတ်တမ်းပြု ထုတ်ဝေထားသော ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက်ဦးစံရှား စာပေါင်းချုပ်မှ ရွှေဥဒေါင်း စာပေထိန်းသိမ်းရေးကော်မတီ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဉာဏ်သမား မောင်မောင်ဦး

တစ်နေ့သောညနေခင်းအချိန်၌ ကျွန်တော်နှင့် ဦးစံရှားတို့သည် ခြေညောင်းလက်ဆန့် လမ်းလျှောက်ကြရာမှ မီးထွန်းချိန်ခန့်တွင် အိမ်သို့ ပြန်လာကြရာ စားပွဲပေါ်၌ ကားချပ်ကလေးတစ်ခု တင်လျက် ရှိသည်ကို မီးရောင်တွင် တွေ့ရှိကြရလေ၏။

ဦးစံရှားလည်း ကားချပ်ကို ယူကြည့်၍ ယင်းတွင် ရိုက်နှိပ် ပါရှိသော အမည်ကို တွေ့ရှိရသည့်အခါ ကားချပ်ကို တံတွေးနှင့် တွေးပြီးနောက် တစ်ခုသောထောင့်သို့ လွှင့်၍ပစ်မည်ပြုပြီးမှ ကားချပ်၏ တစ်ဖက်မျက်နှာသို့ လှန်၍ အကြည့်တွင်...

'၇ နာရီလောက် တစ်ခေါက် လာခဲ့ပါဦးမည်' ဟူ၍ လက်ရေး ဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ဦးစံရှားသည် ဤကားချပ်ကို မြင်ကာ မျှနှင့် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် စက်ဆုပ်ရွံရှာ ဖြစ်လေဘိ သနည်းဟု အံ့ဩလှသည်နှင့် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ဦးစံရှားက...

"မောင်မောင်ဦး ဆိုတဲ့အကောင် ဒီအကောင်ပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးလား၊ သူ့အကြောင်း"

"မကြားဖူးပါဘူးဗျာ"

"ဒီအကောင်က အခုတလော ရန်ကုန်မှာ အင်မတန်မွှေနေတဲ့ အကောင်ပေါ့ဗျ။ အင်မတန် ယုတ်၊ အင်မတန် ညစ်၊ အင်မတန် စက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အကောင်တစ်ယောက်ဗျ။ ဒီလိုဗျ၊ ဒီအကောင် က သူ့အမိ အဖက တော်တော်ကလေး ပိုက်ဆံကြေးငွေနဲ့ ပြည့်စုံလေ တော့ သူ့ကို အင်္ဂလိပ်စာကလေး ဘာကလေး သင်ကြားပြီး ဗီးလတ် တွေ ဘာတွေ လွှတ်တာကိုး။ လွှတ်တော့ သူဗီးလတ်မှာ ဘာသင်ခဲ့ သလဲ။ ဘာမှ မသင်ခဲ့ဘူး။

"ဟိုအရပ်က မြို့ကြီးပြကြီးဆိုတော့ လူဆိုး လူမိုက်တွေက ခပ်ပေါပေါနဲ့ လူဆိုး လူမိုက်တွေနဲ့ချည်း ပေါင်းသင်းပြီး ဆိုးတဲ့ မိုက်တဲ့ ပညာတွေ အတော်တတ်ခဲ့တယ်။ သူ့ဉာဏ်က ဘာလဲ။ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေ သားမယားတွေဆီက ငွေညှစ်တဲ့ ပညာ တစ်ခု တတ်ခဲ့တယ်။ ညှစ်ပုံက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ သူက လူကြီး လူကောင်းများ အိမ်က အစေခံတွေ ဘာတွေနဲ့ ပေါင်း၊ ပေါင်းပြီး သမီးရည်းစားပေးတဲ့ စာဖြစ်စေ၊ ဒီပြင် လူမသိစေချင်တဲ့ စာများဖြစ်စေ ရအောင် အခိုးခိုင်း၊ ခိုင်းပြီး သူက ဒီစာတွေကို ငွေပေးပြီးဝယ်၊ ဝယ်တဲ့နေရာမှာလည်း အကောင်က ငွေများ နည်းနည်းမှ မနှမြော ဘူးဗျ။ တကယ်အရေးကြီးတဲ့ စာများဆိုရင် သုံးကြောင်းလောက်များ ငွေငါးရာ ပေးဝယ်သတဲ့။

"ဥပမာ... ဆိုပါတော့ဗျာ။ မိကောင်းဖခင် သမီးကလေး တစ်ယောက်က သူ့ရည်းစားဆီ ချစ်ကြိုက်ကြောင်း စာတစ်စောင် ပြန်ပြီး ရေးမိတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ နောက်တော့ ဒီမိန်းကလေးက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လက်ဦးရည်းစားနဲ့ ဖျက်ပြီး ဒီပြင် လူတစ်ယောက်နဲ့ လူကြီးများက စေ့စပ်ပြီး ပေးစားမယ် လုပ်ကရော။ လုပ်တော့ ဒီအကောင်က ဘယ့်နှယ်လုပ်သလဲ။ ခုတင်က လက်ဦး ရည်းစားဆီပေးတဲ့ စာတွေကို ရအောင်ရှာပြီးဝယ်။ ဝယ်ပြီး မိန်းကလေးကို ဘယ့်နှယ်ညှစ်သလဲ၊ သူ့ကို ငွေမည်မျှပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ဒီစာတွေကို သူနဲ့ယူမယ့် ယောကျ်ားကို အကုန်ပြလိုက်မယ်။ ဒီလို ခြိမ်းခြောက်တာကိုးဗျ။

"ဒီတော့ မိန်းကလေးကလည်း မိကောင်းဖခင်သားသမီးဆိုတော့ အရှက်ကိုငဲ့ပြီး အမိအဖများဆီက အကြိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ငွေတောင်း၊ တောင်းပြီး အရှက်မကွဲချင်လေတော့ ဒီအကောင်ကို ပေးရတာကိုးဗျ။ ဒီအကောင်က သူတောင်းတာ ပေးရင်ပေး မပေးရင် တကယ်ကို သူပြောတဲ့အတိုင်း ပြလိုက်တာပဲဗျ။ ပြလိုက်လို့ သမီးရည်းစား တောင်းရမ်းခါနီးဆဲဆဲမှာ ကွဲသွားကြတာတွေ ဘယ်လောက်များပြီလဲဗျာ"

"တယ်ယုတ်မာတဲ့ ညစ်စိတ်တဲ့ အကောင်ပါကလားဗျာ"

"ဒီအတတ်တွေ သူက ဗီးလတ်က တတ်ပြီး လာခဲ့တာဗျ။ ဟိုဆီက လူတွေက ကောင်းတဲ့အရာမှာရော ဆိုးတဲ့အရာမှာရော ကမ်းတစ်ဖက်ခတ်တဲ့ လူတွေကလားဗျ။ သူက ဗိုလ်လည်းခပ်ဆန်ဆန်ပဲ။ မြင်ဖူးလား။ သူ့နာမည်များ ကားချပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ နှိပ်လို့ ဘယ်လောက် စတိုင်လုပ်တဲ့လူလဲ။ ဒီလို ငွေညှစ်တဲ့နေရာမှာတော့ ဉာဏ်လည်း တော်တော်သွားတဲ့လူဗျို့။ စိတ်လည်း တော်တော်ရှည်တယ်။ တစ်ခါတလေ စာတွေများဖိုးကြီးရင်းထိုက်ပေးဝယ်ပြီး နှစ်ရှည်လများ သိမ်းပြီးထားသေးတယ်။ ချက်ကောင်းပေါ်လို့ သူညှစ်တော့မှ ရလောက်တဲ့အချိန်ကျမှ ထုတ်ပြီးညှစ်တာကိုးဗျ"

"ကျုပ်ဖြင့် လူဆိုးအမျိုးမျိုး၊ လူမိုက်အမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့ ...

ဒီအကောင်လောက် စက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းတဲ့အကောင် တစ်ကောင်မှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ဒေါသအလျောက် ထပြီး ဓားနဲ့ခုတ်လိုက်တယ်။ တုတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်တယ်ဆိုတာက တယ်ကြီး စက်ဆုပ်ဖို့ မရှိသေးဘူးဗျ။ ဒီအကောင်ကတော့ လူတစ်ယောက်ကို ရန်သူလည်းမဟုတ်၊ အမျက်လည်းမဖြစ်ဖူးဘဲနဲ့ နှစ်ရှည်လများ စောင့်ဆိုင်းနေပြီး မိလောက်တဲ့အချက်ပေါ်မှ စိစိညက်ညက် ပါအောင် ခြေတဲ့အကောင်ဗျ။ ဘယ်လောက်ရွံဖို့ကောင်းတဲ့ အကောင်လဲ"

"တယ်ညစ်တဲ့အကောင်ပါကလားဗျာ။ နို့ ဒါထက် နေပါဦးဗျာ။ သူတစ်ပါးဆီက အခုလို ငွေညှစ်တာ တရားဥပဒေနဲ့ မဆန့်ကျင်ဘူးလားဗျ။ ပုလိပ်တွေက ဘာလုပ်နေကြသလဲ"

"ဩော်...ကိုသိန်းမောင်က တယ်ဝေးသေးတာကိုးဗျ။ ပုလိပ်တွေထက် သူက ပါးတော့မပေါ့ဗျ။ သူညှစ်တာက သေချာလောက်တဲ့ လူကိုမှ သူကညှစ်တာဗျ။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးကလေးများ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားဖူး ယွင်းဖူးတယ်၊ ဒီလိုဟာတွေ သူက လိုက်တာဗျ။ တကယ်လို့ တရားစွဲရင် သူ့မှာ အလွန်ဆုံး ထောင်တစ်လ နှစ်လ ကျမယ် အမှန်ပေါ့။ သို့သော် ဟိုမှာတော့ တစ်သက်လုံး အရှက်ကြီးကွဲရှာတော့မှာကိုးဗျ။ ဒီတော့ သူ့ကို ပြန်ပြီးမကြံဝံ့ဘူး။ ကိုယ့်အပြစ်ကလေးကလည်း အမှန်ရှိနေရှာတာကိုးဗျ။ တကယ်လို့ အစွန်းအထင်းမရှိတဲ့ လူ့သူကိုသွားပြီး ညှစ်မိရင်လည်း သူ ဒုက္ခပေါ့ဗျာ။ သို့သော် သူက အပါးကြီးကလားဗျာ။ ဒီလိုဟာတော့ သူမ မလုပ်ဘူး။ မိလောက်တဲ့လူမှ၊ သေချာပုံပေါက်မှ သူက လိုက်တာ ကိုးဗျ"

"နို့...နေပါဦးဗျာ။ ဒီလောက် ယုတ်မာတဲ့လူတစ်ယောက်က

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခင်ဗျားနဲ့ ဘာကိစ္စများရှိလို့ တွေ့ချင်ရသလဲဗျာ"

"သြော်...ကိုသိန်းမောင်ကလည်း ကျုပ်တို့ စုံထောက်မျိုးဟာက ယုတ်မေ့ဆိုတဲ့လူ၊ ဆိုးပေ့ဆိုတဲ့လူများနဲ့မှ အလုပ် လုပ်ရတာကိုးဗျ။ ဒီအကောင်က ကျုပ်ခေါ်လို့ လာတာပဲ။ ကျုပ်နဲ့ သူနဲ့ကိစ္စကလေး တစ်ခု ရှိတယ်ဗျ။ "ဘယ်ကိစ္စလဲဗျာ" "ဒီလိုဗျ၊ ကျုပ်တို့ရန်ကုန်က မြို့ဝန်ကြီးတစ်ယောက်သမီးနဲ့ စစ်ကဲဦးထင်ပေါ်နဲ့ ရှေ့လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဂျူဗလီဟောမယ် လက်ထပ်ပွဲဗျ။ ဒီသူငယ်မက ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ဖူးပါရော။ ချစ်ကြိုက်ဖူးတော့ လူငယ်တို့ဘာဝ စာပေးစာယူ လုပ်တယ်။ ဒီအကောင်က သူငယ်မဆီက ငွေညှစ်၊ ညှစ်တော့ကာ မိန်းကလေးခမျာမှာလည်း မကြံတတ်လေတော့ ကျုပ်ဆီ ပြေးလာရှာတာကိုးဗျ"

"ဒီအမှုကို သူ့အမိအဖတောင် မသိစေချင်ရှာဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအကောင်နဲ့ ကြေအေးအောင် တဆိတ်လောက် စေ့စပ်ပေးပါလို့ ပြောရှာတယ် ကိုသိန်းမောင်ရဲ့။ ဟော...အောက်က မော်တော်ကား ရပ်တယ်မှတ်တယ်။ ကျုပ်လူပဲထင်တယ်ဗျို့"ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှ ထ၍ကြည့်ရာ အလွန်တရာပြောင်လက်လှသော မော်တော်ကားတစ်စီးသည် တိုက်ရှေ့၌ ရပ်ပြီးနောက် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ယင်း မောင်မောင်ဦးမှာ အသက် ၃၅ နှစ် အရွယ်ခန့်မျှရှိလျက် ဘန်ကောက် ပုဆိုးရှည်၊ သက္ကလတ်အင်္ကျီရင်ဖုံး၊ ခေါင်းပေါင်းအုပ်ပေါင်း၊ ပေတင်ရှူးဖိနပ် အစရှိသည်တို့ဖြင့် သေသပ်ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ဆင်လျက်ရှိသည့်ပြင် အသွင်အပြင်မှာလည်း အတော်အတန် လူရည်သန့်လျက် ရှစ်ရတီခန့်မျှရှိသည့် ပထမတန်း စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကိုလည်း လက်သူကြွယ်တွင်ဝတ်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေးကို သပ်လျက် ဝင်လာလေ၏။

ထိုသူမှာ အလုံးအရပ် ပုပျပ်ပျပ်နှင့် ဖျတ်လတ်သည့် အမူအရာလည်း ရှိသည့်ပြင် အရုပ်အရည်မှာလည်း အတော်အတန် ချောမောသည်ဟု ဆိုအပ်သည်ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာထားမှာ အစဉ်မပြတ် ခပ်ပြုံးပြုံးထားသည်ဖြစ်၍ ထိုသူပြုံးသော မျက်နှာထားသည်ပင်လျှင် ရက်စက်သည့်အတွင်းသဘောရှိကြောင်း ထင်ရှားသိမြင်နိုင်လောက်ပေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးနောက် မောင်မောင်ဦးသည် လူမှုလူရေး၌ ကောင်းစွာကျွမ်းကျင်သည့် လက္ခဏာရှိသည့်အတိုင်း အနည်းငယ်မျှ ဆုတ်ဆိုင်းဖင့်နွှဲခြင်းမရှိဘဲ မျက်နှာထားချိုသာစွာနှင့် ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးနောက်

"ကျွန်တော် ခုတင်က တစ်ခေါက်ရောက်သေးတယ်ဗျ၊ ဦးစံရှားတို့ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်သွားကြတယ် ပြောတယ်"ဟု စကားချိုသာစွာပြောလေလျှင် ဦးစံရှားလည်း ထိုသူ၏ ချိုသာသော မျက်နှာကို ပမာဏမပြုဘဲ မျက်နှာခပ်တင်းတင်းထား၍

"ကိုင်းဗျာ ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်ကြရအောင်"ဟု ပြောလေရာ မောင်မောင်ဦးလည်း ဦးစံရှား၏ မျက်နှာထားကို မြင်သည်တွင် ရှေးကထက်ပင် ချိုသာစွာ ထားပြန်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်မောင်ဦးလည်း နှုတ်ခမ်းမွေးကိုသပ်လျက် ကျွန်တော့်ကို မျက်စပစ်၍ ပြပြီးလျှင်

"ဒီကမိတ်ဆွေကြီးကကော ဦးစံရှားရဲ့၊ သူကြားလို့ တော်ပါ့မလား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှား။ ။ "ဒီဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးကပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး"

ဦး။ ။ "ကျွန်တော်က ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ သူငယ်မအတွက် ကျွန်တော်က ပြောတာပါ"

ရှား။ ။ "ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ပြောပြလို့ သူသိပြီးပါ"

ဦး။ ။ "ရွှေ၊ ကိုင်း...ဒါဖြင့် မြန်မြန်ဆောင်ရွက်စို့။ သူငယ်မက ခင်ဗျားကို အလုံးစုံပဲ အပ်ပြီးဟုတ်စ။ ခင်ဗျားပြီးရင် သူပြီးမယ်၊ ဒီလိုလား"

ရှား။ ။ "ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုင်း ခင်ဗျားတောင်းခံချက်ကိုသာ ပြောပါတော့"

ဦး။ ။ "ကျုပ်တောင်းခံချက်က များများမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ငွေကလေး သုံးထောင်ပါပဲ"

ရှား။ ။ "ငွေသုံးထောင်များ မများသေးဘူးလားဗျာ။ မပေးနိုင်ရင် ကောဗျာ"

ဦး။ ။ "ဒီလိုဗျ။ လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သူငယ်မနဲ့ စစ်ကဲကြီး ဦးထင်ပေါ်နဲ့ ဂျူဗလီမှာ လက်ထပ်မယ် ဟုတ်စ။ ဒီတော့ကာ သောကြာနေ့မှာ ကျုပ်လက်ကို ငွေသုံးထောင် ရောက်ရင်ရောက်၊ မရောက်ရင် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ လက်ထပ်ပွဲမရှိဘူး ဒါပါပဲဗျာ"

ဦးစံရှားသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်...

"ခင်ဗျားတွက်ကိန်းနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့တော့ တယ်ကိုက်နေတာပေါ့ဗျ သို့သော် ခင်ဗျားဆီမှာရှိနေတဲ့ စာတွေထဲမှာ ဘာပါတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးပါဗျ။ သူငယ်မက ကျုပ်ပြောသလိုလုပ်ဆိုရင် လုပ်မှာပဲ ဒီတော့က ကျုပ်က ဘာလုပ်နိုင်မလဲ။ စစ်ကဲကြီးကို ဒီစာတွေ အကြောင်း အကုန်ပြန်ပြီးအပြောခိုင်းမယ်။ ဟုတ်သလောက်လည်း ဝန်ခံခိုင်းမယ်ဗျ"

ဦး။ ။ (မျက်နှာပြုံးပြုံးကြီးနှင့်) "ခင်ဗျားတို့က ဦးထင်ပေါ်အကြောင်း မသိသေးဘဲကိုးဗျ။ စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ" ဟုပြောလျှင် ဦးစံရှားလည်း မျက်နှာပျက်၍သွားသည်ကို မြင်သဖြင့် စမ်း၍မကြည့်ဝံ့ကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိလေ၏။

ရှား။ ။ "စာတွေထဲမှာ ဘာများလွန်လွန်ကျူးကျူးပါလို့လဲဗျာ။ ဘာမှ မပါပါဘူး။ ကျုပ်သိတယ်ဗျ"

ဦး။ ။ "လွန်လွန်ကျူးကျူးမပါဘူးထင်ရင်လည်း ခင်ဗျားသဘောပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တော့ သောကြာနေ့ ငွေမရရင် ဒီစာတွေကို စနေနေ့ စစ်ကဲကြီးလက်ထဲ ထည့်ပြီးပဲ။ ကိုင်း...ကိုင်း... ကျုပ်လည်း အချိန်မရှိဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားက ဒီစာတွေဟာ အရေးမကြီးဘူးထင်တယ်။ ကျုပ်က အရေးမှ အင်မတန်ကြီးတယ် ထင်တယ်။ ကိုင်း...ဘယ်သူက မှန်တယ်ဆိုတာ စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့ဗျ။ ကိုင်း...အချိန်မရှိဘူး။ ကျုပ် ပြန်ချေပါဦးမယ် ဦးစံရှား"

ဟုပြော၍ နှုတ်ဆက်ကာ ထိုင်ရာက ထမည်ပြုလေလျှင် ဦးစံရှားမှာ အလွန်တရာ အမျက်ထွက်လှသဖြင့် မျက်နှာမှုန်လျက်ရှိသော်လည်း အမျက်ကို ချုပ်တီး၍...

ရှား။ ။ "နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားက အရင်လိုလိုက်တာ။ ဒီအမှုမှာ မိန်းကလေး အရှက်မကွဲရအောင်တော့ ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ကြရမှာပေါ့ဗျ။ ထိုင်ပါဦးဗျာ"

ဦး။ ။ (ကုလားထိုင်တွင် ပြန်၍ ထိုင်လျက်) "ဒါကြောင့် ကျုပ်က ပြောတယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျ"

ရှား။ ။ "ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ သို့သော် သူငယ်မကလေးက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီအဖြစ်အပျက်ကို သူ့အဖေ မိဘတောင် အသိမခံနိုင်ရှာဘူးတဲ့ဗျ။ ဒီတော့ကာ သူ့ဘွားအေကြီးဆီက ငွေငါးရာလောက်တိတ်တိတ်ပူဆာပြီး လက်ဝတ်လက်စားကလေးတွေ တချို့တိတ်တိတ် ငါးရာလောက်နဲ့ပေါင်၊ ပေါင်း ငွေတစ်ထောင်လောက်ဖြင့် ပေးရှာပါမယ်တဲ့ဗျာ။ ဒီလောက်တော့ တော်လောက်ပါပြီ ထင်တယ်ဗျာ။ ဒီပြင့်လည်း မတတ်နိုင်ရှာဘူးဗျ။ တတ်နိုင်ရင် ပေးပါရဲ့တဲ့ဗျာ။ မတတ်နိုင်ရှာလို့ပါ။ ယူလိုက်ပါတော့ဗျာ မောင်မောင်ဦး"

ဦး။ ။ "ခင်ဗျားပြောတာလည်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကဖြင့် သုံးထောင်ထက်နည်းရင် တစ်ပြားမှ မယူနိုင်ဘူးဗျ။ မတတ်နိုင်ရင် တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ရှာကြမှပဲဗျ"

ရှား။ ။"ဒီပြင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရှာနိုင်ဘူးတဲ့ဗျ"

ဦး။ ။ "မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်က အံ့သြတယ်ဗျ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အလုပ် မဟုတ်ပေဘူးလေ၊ ရအောင်ရှာဖို့ဟာက သူ့အလုပ်ပဲ။ မိန်းကလေးများ ဒါတွေခက်တာပဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦးတော့ဗျာ။ ဟိုတစ်နေ့က စက်ပိုင် ဦးကြင်ရဲ့သမီးနဲ့ ပွဲစား ဦးထွန်းသာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကိစ္စဟာကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော်က ငွေကလေးနှစ်ထောင် တောင်းတယ်။ တောင်းတာ ဈေးများနေသဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကနိုင်ရာနဲ့ ကိုင်လိုက်တော့ ကြည့်ပါလား။ ဖိတ်စာတွေဘာတွေရိုက်ပြီးမှ မင်္ဂလာမဆောင်ဖြစ်ရရှာဘူးဗျာ။ အခုကိစ္စမှာလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ ဦးစံရှားလည်း ဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး လုပ်နေပြီး ဒီလောက်ငွေကလေးဈေးဆစ်ပြီး မနေပါနဲ့ဗျာ"

ရှား။ ။"ဆစ်ရတာက မတတ်နိုင်လို့ ဆစ်ရတာကိုးဗျ။ မတတ်နိုင်တာတော့ အမှန်ပဲဗျ။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားမှာလည်း ဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက် အကျိုးယုတ် အရှက်ကွဲ လုပ်ရလို့ ခင်ဗျားမှာ ဘာကျေးဇူးရှိသလဲဗျာ။ တစ်ထောင်ဆိုတဲ့ငွေလည်း နည်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ ယူလိုက်ပါတော့ဗျာ မောင်မောင်ဦး"

ဦး။ ။ "ဩော်...သူ့ကို ကျုပ်က အကျိုးယုတ် အရှက်ကွဲအောင်လုပ်လို့ ကျုပ်မှာ ကျေးဇူးမရှိဘူးလို့ ခင်ဗျားက ထင်သလား။ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမှားတာပေါ့ဗျ။ ဒီလိုဗျ၊ ဒီလိုအမှုမျိုး အခုကျုပ်လက်မှာ ၄–၅ ခုလောက်ရှိတယ်။ ဟောဒီမှာ စာတစ်စောင်တောင် အခုတင် ဝယ်ခဲ့သေးတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကဒီတစ်ယောက်ကို မှတ်လောက်အောင် အရှက်ခွဲလိုက်ရင်ဟို ၄–၅ ယောက်ဟာလည်း လန့်ပြီး ကျုပ်တောင်းတဲ့အတိုင်း ပေးကြမယ် မဟုတ်လားဗျ။ တယ်...ခင်ဗျားကစုံထောက်လုပ်နေပြီး ဒီလောက်မှ မရိပ်မိဘဲကိုးဗျ" ပြောလျှင်ဦးစံရှားလည်း ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍...

"ကိုင်း...ကိုသိန်းမောင်၊ နောက်က ပိတ်ဗျာ၊ နောက်ကပိတ်။ အပေါက်က ဆီးပါဗျ။ ကိုင်း...ကိုမောင်မောင်ဦး၊ ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာပါတဲ့ စာတွေ ကျုပ်ကို အပ်မလား မအပ်ဘူးလား"ဟု ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုလေလျှင် မောင်မောင်ဦးလည်း ဖျတ်လတ်လျင်မြန်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဦးစံရှား ထသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုလားထိုင်မှ ထ၍ နံရံကို ကျောနှင့်ကပ်ပြီးလျှင် ခါးပိုက်တွင်ဆောင်ထားသော မောင်းချွားကို လျင်မြန်စွာထုတ်၍ ခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ ဖွင့်ပြီးနောက်...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မလုပ်ပါနဲ့လေ ဦးစံရှားရဲ့။ ဒါမျိုးတွေတော့ ရိုးပါပြီဗျ။ ခင်ဗျားက ဉာဏ်ထွားတဲ့လူတစ်ယောက်မို့လို့ ဆန်းဆန်းပြားပြားကလေးများ ထွင်လိမ့်မယ်မှတ်ပါ၊ ဒီနည်းနဲ့တော့ မရပါဘူးလေ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း ရန်သူကများလေတော့ ကာကွယ်ဖို့ လက်နက်ကလေးများတော့ ဆောင်ထားရတယ်ဗျ။ ကိုင်း...ကိုင်း...ကိစ္စကလေး တစ်ခု နှစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ"ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်းချစားကို မပိတ်ဘဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းမည်အပြုတွင် ကျွန်တော်လည်း ကုလားထိုင်တစ်ခုကို ကောက်ယူ၍ ရိုက်မည်ဟု အကြံတွင် ဦးစံရှားက ဦးခေါင်းကိုယမ်း၍ပြသည်နှင့် ပြန်၍ချထားလိုက်ရလေ၏။ ထိုနောက် မောင်မောင်ဦးလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်၍ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ထိုသူ ဆင်း၍သွားလျှင် ဦးစံရှားသည် ပြုမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆေးတံကို မီးညှိကာ နာရီဝက်ခန့်မျှ သောက်ရှုရင်း စဉ်းစား စိတ်ကူးနေပြီးနောက် အကြံတစ်ခုရသည့်လက္ခဏာနှင့် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ဘိုအိမ်၌ ဘဏ္ဍာစိုးတစ်ယောက်အသွင် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော အဝတ်တို့ကို မသေမသပ်ဝတ်ဆင်၍ သော့တွဲကြီးတစ်ခုကို ခါးပတ်တွင်ချိတ်ကာ လက်ပတ်နာရီ အညှံ့စားတစ်ခုကို ပတ်လျက် ကျွန်တော့်အား...

"ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်။ ဘိုအိမ်ကျွန်နဲ့တော့ တူပြီမဟုတ်လား။ ကိုင်း...ခင်ဗျား အိပ်ချင် အိပ်နှင့်ပေတော့။ ကျုပ် နည်းနည်းတော့ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်"ဟု ပြောပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ယင်းအခြင်းအရာကိုမြင်လျှင် ကျွန်တော်မှာ မောင်မောင်ဦးအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ချီတက်ပြီဟု ရိပ်မိသိရှိသော်လည်း ယင်းအမှု

သည် မည်မျှလောက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ပျက်လိမ့်မည်ဟု ထိုအခါ၌ မတွေးထင်မိချေ။

ထိုနေ့မှစ၍ နောက် ၃ ရက်မျှတိုင်အောင် ထိုအဝတ်အစားများနှင့် မကြာခဏ အိမ်မှထွက်ခွာသွားလာ ဝင်ထွက်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်မှာ သူ၏သဘောကို သိသည်ဖြစ်၍ မမေးမြန်းဝံ့ဘဲ အကဲခတ်လျက်သာလျှင် ရှိနေလေ၏။

၃ ရက်မြောက်သဖြင့် တစ်နေ့သော ကြာသပတေးနေ့ ညနေချမ်းအချိန်တွင် လေပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ပြီးနောက် မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိစဉ် ဦးစံရှားသည် တိုက်ပေါ်သို့တက်လာ၍ စိုစွတ်သော အဝတ်များကို လဲလှယ်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြီးနောက်...

"ဘယ့်နှယ်လဲဗျို့ ကိုသိန်းမောင်။ ကျုပ် လူပုံလူပန်းကြည့်ရတာ မိန်းမရပုံများ ပေါက်သေးရဲ့လား"

"ဘယ်ကပေါက်လိမ့်မှာလဲဗျာ။ ဘယ်တော့ ခင်ဗျား မိန်းမယူမယ့်လူလဲ"

"ခင်ဗျားကသာ မရပေဘူးထင်တယ်။ ကျုပ် မိန်းမယူတော့မလို့ဗျ"

"တကယ်လားဗျာ။ ဝမ်းလည်းသာ ဝမ်းလည်းနည်း"

"မောင်မောင်ဦးအိမ်က ထမင်းချက်တဲ့မိန်းမကြီးနဲ့ ကျုပ် ယူတော့မလို့ဗျ"

"ဘယ့်နှယ်"

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အကြောင်းကလေးသိရအောင်ဟာ ကြံရတော့တာပဲဗျာ။ မတတ်နိုင်ပါဘူး"

"သို့သော်လည်း ခင်ဗျားဟာ လွန်လွန်းတယ်ထင်တယ်ဗျာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မလွန်လွန်းနဲ့ဗျ။ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်။ ကျုပ်က မင်းကြီးအိမ်က ဘဏ္ဍာစိုး။ နာမည်က မောင်လှတဲ့ဗျ။ ကျုပ်နဲ့ မောင်မောင်ဦးအိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့မိန်းမကြီးနဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီး မောင်မောင်ဦးအိမ် အနေအထား အကြောင်းအရာ စတဲ့ဟာတွေ ဆီးဖြူသီးကိုလက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး ကြည့်သလို အလုံးစုံ ကျုပ်သိရပြီဗျ"

"ခင်ဗျားသိတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ခများတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရှာရမလဲဗျာ"

"မတတ်နိုင်ဘူး ကိုသိန်းမောင်။ ကိစ္စက အရေးကြီးလေတော့တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကြံရတော့တာပဲ။ သို့သော်လည်း တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်လေ။ ကျုပ်မပေါ်လာဘူးဆိုရင် ကျုပ်နေရာမှာ အမွေခံချင်တဲ့လူတွေက စောင့်နေလျက်ပါပဲဗျာ။ သူ့အတွက်တော့ ပူဖို့မရှိပါဘူး။ ဒါထက် ဒီကနေ့ည ဥတုကလေးက နေရာကျလိုက်တာဗျာ"

"ဒီဥတု ခင်ဗျားကြိုက်သလား"

"ကျုပ်မကြိုက်ပေမယ့် ကျုပ်ကြံမယ့်အကြံနဲ့တော့ အင်မတန်နေရာကျတယ်ဗျ။ ဒီကနေ့ည ကျုပ် မောင်မောင်ဦးတိုက်ကို ဖောက်မလို့ဗျ"ဟု ပြောလေလျှင် ကျွန်တော်မှာ အံ့သြကြီးမှုက အံ့သြလှလျက် ပါးစပ်ကိုဟကာ ငေးစိုက်၍ကြည့်နေပြီးနောက်...

"စဉ်းစားပါဦးဗျာ ဦးစံရှား။ ဒါကတော့ မတော်ဘူးထင်တယ်ဗျာ"

"စဉ်းစားရုံ ဘယ်ကမလဲဗျာ။ ကျုပ် အကြိမ်ကြိမ် အတန်တန်နှိုင်းချိန်ပြီးပြီ။ တွေးတောပြီးပြီ၊ စိတ်ကူးပြီးပြီ။ ဆင်ခြင်ပြီးပြီ။ ဒီပြင်ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြံလို့မရဘူးဗျ။ ဘယ်နေရာမှာမှ ကျုပ်ရှေ့ အားကြီးတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း အသိသားကပဲ။ ဒီပြင်နည်းရှိရင် ဒီနည်းကို ကျုပ်မလုပ်ပါဘူးဗျာ။ မတတ်နိုင်လွန်းလို့

လုပ်ရမှာပါ။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ။ ကျုပ်တို့အကြံအစည်ဟာ တရားဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်သော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့်မတရားတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ သူ့အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းမယ်ဆိုပေမယ့် ကျုပ်တို့ ဘာယူမလဲ။ သူ့စာတွေလောက်သာ ကျုပ်တို့ယူမှာကပဲဗျ"ဟု ပြောလျှင် ကျွန်တော်လည်း အတန်ငယ် စဉ်းစားစိတ်ကူးပြီးနောက်...

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ သူက ဒီစာတွေကို မတရားသဖြင့်အသုံးပြုခြင်းကို ကာကွယ်ရန်အတွက် အိမ်ကိုဖောက်ထွင်းရမယ်ဆိုရင်ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်ပေမယ့် စင်စစ် မတရားတဲ့အလုပ်ရယ်လို့တော့ကျုပ် မထင်ဘူးဗျ"

"ဒါပဲ ကျုပ်လိုချင်တယ်။ ကိုင်း...ဒီတော့ကာ ဒီအမှုဟာ စင်စစ်မတရားတဲ့အလုပ် မဟုတ်ရင် ဘာစဉ်းစားဖို့ရှိသလဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာကျုပ်ကိုယ်ကို ကျုပ် စွန့်ထိုက်သလား မစွန့်ထိုက်ဘူးလား။ ဒါပဲစဉ်းစားဖို့ရှိတယ်။ ဒီအကြောင်း စဉ်းစားပြန်တော့ကာ သူငယ်မကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ နှိပ်စက်ခြင်း ခံနေရတာကိုကျုပ် ဒီလောက်မှ မစွန့်စားဘဲကြည့်နေလို့ တော်နိုင်ပါ့မလားဗျာ။ ဒီကနေ့ ကြာသပတေးနေ့။ မနက်ဖြန်ခါ သောကြာနေ့။ နက်ဖြန်ခါမနက် ငွေမရရင် ဒီအကောင်က ခြိမ်းခြောက်တဲ့အတိုင်း ပြုပြီးသားပဲ။

"ဒီတော့ ဒီကနေ့ည နောက်ဆုံးပဲ။ ဒီကနေ့ည ဒီစာတွေကိုရရင်ရ မရရင် နက်ဖြန်ခါဆိုရင် ချောပြီးသားပဲ။ ဒီတော့ ဒီကနေ့ညကျုပ်လူစွမ်းထုတ်ရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တစ်ခုမခံချင်တာကလည်းဟိုနေ့က ဟိုအကောင်လာတုန်းက ကျုပ်အပေါ် သူက တော်တော်စီးသွားတယ်ဗျ။ ဒီအတွက်ကလေးလည်း ကျုပ် လက်စားချေချင်သေးတယ်။ ဒီတော့ ဒီအမှုမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် မနိုင် နိုင်အောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြံ့ရလိမ့်မယ်ဗျ"

"ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့လေ။ ဒီပြင်နည်းမရှိရင် ဒီနည်းပဲလုပ်ကြရတာပေါ့။ ဒါထက် ဘယ်အချိန် ကျုပ်တို့ သွားကြမလဲ"

"ခင်ဗျား မလိုက်ပါနဲ့ဗျာ"

"ကျုပ် မလိုက်ရရင် ခင်ဗျား မသွားရဘူးဗျာ။ ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်ဟာ စကားပျက်တဲ့အကောင် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မပါဘဲများ ခင်ဗျားသွားခဲ့လို့ရှိရင် ကျုပ် ဘာလုပ်မလဲ သိသလား။ ခင်ဗျားလည်းသွားရော ကျုပ်လည်း ဂတ်တဲသွားပြီး ခင်ဗျား အကြံပျက်အောင် ကျုပ် အကုန်ပြောပြလိုက်မယ်"

"ခင်ဗျားလိုက်လို့ ခင်ဗျားလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးဗျ။ အပိုပဲ"

"ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သိနိုင်သလဲ။ တစ်နေရာက အသုံးမကျရင် တစ်နေရာက အသုံးကျမှာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်မလိုက်ရရင် ခင်ဗျားလည်း မသွားရဘူး"ဟု ခေါင်းမာမာနှင့် ပြောလေလျှင် ဦးစံရှားလည်း တစ်ခဏမျှ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးနောက် မျက်နှာပြုံးပြုံးနှင့်...

"ကိုင်း...ကိုင်း... ဒီလောက်တောင်ရှိရင်လည်း လိုက်ခဲ့ဗျာ။ ဒီလောက် ကျုပ်တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေလာကြတာ ထောင်ကျလည်း အတူတူပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်မှာ လက်နက်ကိရိယာတော့ အစုံပါပြီဗျို့"ဟု ပြောလျက် အနောက်နိုင်ငံများ၌ များစွာသုံးသော သော့တူများ၊ မှန်ပြတင်းဖွင့်ရန် စိန်လက်နက်များ အစရှိသည့် သူခိုးတို့၏ လက်နက်များကို ကျွန်တော့်အား ပြလေ၏။

ထိုနောက် ကျွန်တော်က...

"သူ့အိမ်က ဘယ်ဆီမှာလဲဗျ"

"လန်ကက်စတာလမ်းမှာဗျ။ ကျုပ်တို့ ရုပ်ဖျက်မှ တော်လိမ့်မယ်။ မြန်မာဓားပြတွေကတော့ မျက်နှာမှာ အိုးမည်းသုတ်တယ်

ထုံးသုတ်တယ်။ အရိပ်ပြပွဲတွေထဲက လူဆိုးတွေကတော့ မျက်နှာမှာ အဝတ်နက်စည်းတယ်။ ကျုပ်တို့က ဗိုလ်ဆန်ဆန် အဝတ်နက် စည်းကြစို့ဗျာ။ ကိုင်း...ခင်ဗျားက ပြင်ပေတော့"

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဖဲထီးစုတ်တစ်ခုကို ကိုင်၍ မျက်နှာဖုံး နှစ်ခုကို ပြင်ဆင်ပြီးနောက် အစားအသောက် အနည်းငယ် စား သောက်ပြီးလျှင် ၁၁ နာရီ ထိုးပြီးလောက်တွင် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်း၍ လန်ကက်စတာလမ်းဆီသို့ လျှောက်လာကြလေ၏။

လမ်းခရီးတွင် ဦးစံရှားက...

"ဒီလိုဗျ ကိုသိန်းမောင်ရဲ့။ မောင်မောင်ဦးဆိုတဲ့အကောင်က ကျုပ်တို့လို လူပျိုကြီးပဲ။ တစ်ယောက်တည်းအိပ်တယ်။ သူ့အိမ်မှာ ရှိတဲ့လူတွေက မော်တော်ကားမောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ တိုလီမိုလီ ခိုင်းစရာ ကောင်ကလေးက တစ်ယောက်၊ ထမင်းချက်တဲ့ ကျုပ့် ရည်းစားက တစ်ယောက်၊ သူနဲ့ ဆွေနီးမျိုးစပ် အိမ်ထောင်ဦးစီးတဲ့ မိန်းမကြီးကတစ်ယောက်။ ဒါပဲရှိတယ်။

"ကျုပ်တို့ အခိုးယူရမယ့် စာပေးစာယူ စက္ကူတွေက သူ့အခန်း နဲ့ ကပ်နေတဲ့ အလုပ်ခန်းထဲမှာရှိတဲ့ သံသေတ္တာမှာ ထားသတဲ့။ သူအိပ်တော့ အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်တယ်။ ဒီပြင် အစေခံတွေကတော့ နောက်ဖေးက အစေခံတဲမှာတချို့၊ အိမ်အောက်မှာတချို့ အိပ်ကြ တယ်။ မောင်မောင်ဦးက တော်တော်လည်း အအိပ်ကြီးတဲ့လူတစ် ယောက်ပဲတဲ့။- ကျုပ်ရည်းစားက ပြောတယ်။

"ညတိုင်ကျတော့ တွတ်ခွေးကြီးတစ်ကောင် ဝင်းထဲမှာ လွှတ် ထားတယ်ပြောတယ်။ သို့သော် ဒီကနေ့ညတော့ ခွေးကို ကျုပ်ခမျာက သော့ခတ်ပြီးထားနှင့်လိမ့်မယ်။ ဒီအတွက်တော့ဖြင့် အေးပြီ။ ဒီ အကောင်က ၉ နာရီခွဲနဲ့ ၁၀ နာရီအတွင်းမှာ အိပ်ရာဝင်တတ်တယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြောတယ်။ ဒီအချိန်လောက်ဖြင့် အိပ်ပျော်လောက်ပါပြီ။ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ရောက်လာပြီဗျို့။ ရှေ့က အိမ်ကြီးပဲ။ မီးတစ်ခွက်မှ မရှိဘူး။ အိပ်ကုန်ကြပြီ"ဟု ပြောရင်း ဝင်းကြီးတစ်ခုအတွင်းရှိ တိုက်အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ရှား။ ။ "ကိုင်း...ကိုသိန်းမောင်။ ခင်ဗျားမျက်နှာဖုံးတွေ ပေးဗျို့"ဟု တောင်းယူ၍ တစ်ယောက်တစ်ခုကျ တပ်ဆင်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်ရှု၍ ဝင်းအတွင်းသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်လာကြလေ၏။

အိမ်အနီးသို့ရောက်လျှင် ဦးစံရှားလည်း အိမ်ပေါ်မှ အခန်းတစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

"ဟော...ဟိုဟာက သူအိပ်တဲ့အခန်းပဲ။ ဒီဘက်အခန်းက အလုပ်ခန်းဗျ။ ဒီအခန်းမှာ ကျုပ်တို့မွေရမှာပဲ"ဟု ပြောလျှက် မှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို ဖြည်းညင်းစွာ လက်ဖြင့် စမ်းသပ်၍ စိန်ဖြင့် မှန်ကို ဝိုင်း၍ဖောက်ပြီးနောက် လက်နှိုက်၍ တံခါးကန့်လန့်ကို ဖြုတ်လေ၏။

ပြတင်းတံခါးပွင့်လာလျှင် ဦးစံရှားလည်း ခေတ္တမျှနားထောင်နေပြီးနောက် ဖျတ်လတ်ပေ့ါပါးစွာ ကျော်ဝင်၍သွားရာ ကျွန်တော်လည်း နောက်မှလိုက်ပါ၍သွားလေ၏။

အိမ်တွင်းသို့ရောက်လျှင် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေရာ ဦးစံရှားကမူ သူခိုးများကဲ့သို့ မှောင်ထဲ၌ မြင်နိုင်အောင် အကျင့်ပြု၍ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ စားပွဲကုလားထိုင်များကို တိမ်းရှောင်၍ ခေါ်သွားလေ၏။

လှေကားရင်းသို့ရောက်ကြလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ပေါ်သို့တက်ကြရာ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်၍ အနည်းငယ်လျှောက်မိကြလေလျှင်

တစ်ခုသောအခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ စားပွဲတင်မီးအိမ်တစ်ခု ခပ်မှိန်မှိန်ထွန်း၍ထားသည့်အရောင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစံရှားက...

"လာဗျို့...လာဗျို့။ မီးမှိန်မှိန်ထွန်းထားတာ သူ့အလုပ်ခန်းပဲ။ စာကြည့်ပြီး အိပ်ရာဝင်တော့ မီးမှိန်မှိန် ထွန်းပစ်ထားခဲ့တယ်ထင်တယ်"ဟု ပြော၍ ကျွန်တော်တို့သည် ခြေဖျားထောက်ကာ လာကြပြီးလျှင် အခန်းအပြင်မှ ကြည့်ကြသည်တွင် အခန်းထဲ၌ကား စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် မီးအိမ်တစ်ခုသည် မှိန်မှိန်ကလေးထွန်းလျက် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိသည့်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ရဲဝံ့စွာ ဝင်ကြလေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သဖြင့် အခန်း၏အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ရာ ယင်းစားပွဲ၏အနီး၌ မှန်ဗီရိုကြီးတစ်ခု ရှိလျက် မှန်ဗီရို၏အနီး၌မူ မီးခံသေတ္တာစိမ်းစိမ်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ယင်းအခန်း၏ အပေါက်တစ်ခု၌ ခန်းဆီးတစ်ခုရှိလေရာ ယင်းခန်းဆီးကို ကျော်လွန်သော် မောင်မောင်ဦး၏ အိပ်ခန်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း မလင်းတလင်းရှိနေသော မီးရောင်အိမ်တွင် အခန်းအခြေအနေကို ကြည့်ရှုရာ ယင်းအခန်းမှာ အိမ်နောက်ဖေးသို့ ထွက်သော အပေါက်တစ်ခုကို တွေ့မြင်၍ ယင်းအပေါက်မှာ မပိတ်ဘဲ ပွင့်လျက်ရှိသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဦးစံရှားအား လက်ကုတ်၍ပြရာ ဦးစံရှားလည်း ယင်းအခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အံ့ဩသည့်လက္ခဏာနှင့် ဖျတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုနောက် ဦးစံရှားက...

"ဒီအပေါက်ပွင့်နေပုံ ကျုပ် တယ်ပြီး သဘောမကျဘူးဗျ။ သို့သော်လည်း ဒီအကြောင်း စုံစမ်းနေဖို့ အချိန်မရှိဘူးဗျို့။ မြန်မြန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိစ္စပြီးအောင်လုပ်မှပဲ”

“ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမလဲဗျာ”

“ခင်ဗျားက ဒီနောက်ဖေးပေါက်က ရပ်ပြီး စောင့်နေ။ ဒီလမ်းက လူတစ်ယောက်လာတာ မြင်ရင် အပေါက်ကို ကမျာကယာပိတ်ပြီး တော့ လာတဲ့လမ်းအတိုင်း ပြန်မယ်။ တကယ်လို့ ကိစ္စမပြီးသေးခင် လာလို့ရှိရင်လည်း ဗီရိုနဲ့ သံသေတ္တာကြား မြင်ရဲ့မဟုတ်လား။ ဒီကြား ထဲက မှောင်ကျတယ်ဗျ။ ဒီကြားမှာ နှစ်ယောက် ခိုကြစို့ရဲ့။ နားလည် တယ်မဟုတ်လား”

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

ယင်းကဲ့သို့ တိုင်ပင်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ တစ် ယောက်၏ နားသို့ တစ်ယောက်ကပ်၍ ပြောကြသည် ဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်တောင်မျှဝေးသောအရပ်၌ လူရှိစေကာမူ ကျွန်တော်တို့၏ စကားသံကို ကြားရမည် မဟုတ်ပေ။

ထိုနောက် ဦးစံရှားသည် သော့တွဲကို ထုတ်၍ သံသေတ္တာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လေရာ ကျွန်တော်မှာမူ ပထမ၌ အနည်းငယ် ဒူးတုန်မိသော် လည်း ဦးစံရှား၏ တည်ငြိမ်အေးစက်သော အမှုအရာကို မြင်ရသည့် အခါ၌မူ အားတက်၍ အကြောက်ပြေပြီးလျှင် ရဲရင့်စွာရှိရလေ၏။

ဦးစံရှားမှာမူ သံသေတ္တာအနီးတွင် ဒူးထောက်လျက် အကျီလက် များကိုပင့်ကာ သူခိုးတို့၏ တန်ဆာပလာဖြစ်သော သော့တူများနှင့် တစ်ချောင်းပြီးလျှင် တစ်ချောင်း ငြိမ်သက်တည်ကြည်သော အမှုအရာ နှင့် သံသေတ္တာကို ဖွင့်၍စမ်းရာ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသဖြင့် သော့ ၁၀ ချောင်းမျှ စမ်းသပ်မိလေလျှင် သံသေတ္တာလည်း ရုတ်တရက် ပွင့်၍သွားလေ၏။

ထိုနောက် ဦးစံရှားသည် သံသေတ္တာအတွင်းမှ ပိုးကြိုးများနှင့်

စည်း၍ထားသော စာရွက်များကို ထုတ်ယူပြီးနောက် တစ်ထုပ်စီ တစ်ထုပ်စီ မီးရောင်တွင် ကြည့်လျက်ရှိစဉ် မောင်မောင်ဦး၏အိပ်ခန်းမှ အသံကြားသဖြင့် သံသေတ္တာကို လျှင်မြန်စွာပိတ်၍ ကျွန်တော့်အား လက်ယပ်ခေါ်ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သားတို့သည် ဗီရိုနှင့် သံသေတ္တာ အကြားတွင် ကုပ်၍ ပုန်းအောင်းကြရလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ပုန်းအောင်းမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်ဦး ၏အခန်းမှ ပထမ ချောင်းဟန့်သံ၊ ဒုတိယ ခြေသံကြားပြီးနောက် တတိယ၌ မောင်မောင်ဦး ကိုယ်တိုင် ရှပ်အင်္ကျီကို လက်ပင့်လျက် မိမိအခန်းမှ ထွက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ ရောက် လာလေ၏။

စားပွဲအနီးသို့ရောက်လေလျှင် မောင်မောင်ဦးလည်း မီးခွက်ကို လင်းအောင်လှည့်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဆေး တစ်လိပ်ကို သောက်ရှူလျက် ကျွန်တော်တို့ရှိရာဘက်သို့ နံဘေး ခိုင်း၍ ထိုင်နေသည့် အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရလေလျှင် ကျွန်တော် မှာ မောင်မောင်ဦးသည်ကား တစ်ညရေးမျှ အိပ်၍မပျော်သေးကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဆေးလိပ်သောက် ရှူရင်း မောင်မောင်ဦးသည် ဆေးလိပ်မှ ထွက်သော မီးခိုးများကို စည်းစိမ်နှင့် မော်ကြည့်လျက် ခြေထောက်များကို ညောင်းညာသည့် အမူအရာနှင့် ဆန့်တန်းကာ ရှိနေသည်ကို မြင်ရလျှင် အိပ်ရာသို့ ရုတ်တရက် ပြန်ဝင်ဦးမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် အကဲခတ်မိလေ၏။

ထိုနောက် မောင်မောင်ဦးလည်း ကာလသွားတီးလုံးတစ်ခုကို တီးတိုးပါးစပ်ဖြင့် တီးလျက် စားပွဲကို လက်ဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာပုတ်၍ စီးလိုက်ကာ ရှိပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ရှိရာဘက်သို့ ရုတ်တရက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လှည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားလေပြီတကား ဟု ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် အကယ်၍ မြင်ခဲ့သည်ဖြစ်မူ သူ၏ ခေါင်းအနီး ချိတ်၍ထားသော အကျီဖြင့် မျက်နှာကိုအုပ်ကာ မအော်နိုင်အောင် ပိတ်ထားပြီးလျှင် ဦးစံရှား စိမ်သမျှ လုပ်ချေတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ရှိသဖြင့် နာရီဝက်ခန့်မျှ နေလေလျှင် မောင်မောင်ဦးလည်း လက်ပတ်နာရီကို မကြာခဏ ကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခဏမျှကြာပြန်လျှင် ကျွန်တော်တို့နောက်ဖေးလှေကားမှ ခြေသံကြားရသည်ဟု မှတ်ရပြီးနောက် မိန်းမတစ်ယောက်သည် တဘက်ကို ခေါင်းမြီးခြုံလျက် နောက်ဖေးဘက်အပေါက်မှ ကျွန်တော်တို့အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ယင်းမိန်းမမှာ မျက်နှာကို လုံအောင် ခေါင်းမြီးခြုံ၍လာသည်ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာကို မမြင်ရဘဲရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ တွေးမိတွေးရာ တွေးထင်မိသည်ဖြစ်ရာ ထိုမိန်းမလည်း အနီးသို့ရောက်လေလျှင် မောင်မောင်ဦးက...

"ဘယ့်နှယ်လဲ နောက်ကျလှချေကလား မိန်းကလေးရယ်။ ၁၂ နာရီတောင် ကျော်သွားပြီ"ဟု ပြောပြီးလျှင် မိန်းမလည်း ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ရပ်၍သာနေလေ၏။

"ကိုင်း...ကိုင်း...နောက်ကျရင်လည်း ဘယ့်မှာ တတ်နိုင်ပေမလဲလေ။ ညဥ့်နက်ပြီ။ ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးကြရအောင်။ ဘယ်မှာလဲ ဟိုစာတွေပါရဲ့လား။ ပြစမ်း ကြည့်ရအောင်။ မိန်းကလေးပြောတဲ့အတိုင်း မင်းကတော် မစိန်ညွန့်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ စာ ၅ စောင်ရှိတယ်ဆို။ သခင်မနဲ့ မတည့်ကြဘူး။ မတည့်လို့ မိန်းကလေးက မနိုင်ရင် နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ကြံမယ် ဟုတ်စ။ ကောင်းပါရဲ့ ကောင်းပါရဲ့

ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ ဆိုတာလို ပိုက်ဆံလည်းရ၊ မင်းကတော်အပေါ်လည်း လက်စားချေရ။ သင့်ပါရဲ့။ သင့်ပါရဲ့။ ကိုင်း...ညဥ့်လည်းနက်လှပြီ။ ပြစမ်းပါ စာတွေ။ တစ်ဆိတ်လောက် ကြည့်ရအောင်"ဟု ပြော၍ လက်ကို လှမ်းလိုက်လေလျှင် ထိုမိန်းမလည်း ခေါင်းမြီးခြုံကို ချွတ်၍ချလိုက်လေ၏။

ယင်းမိန်းမမှာ နှုတ်ခမ်းပါးပါး၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံးတုတ်တုတ်၊ နဖူးကျယ်ကျယ်၊ အသားခပ်ဖြူဖြူရှိလျက် အလွန်လျှင်ချောမောပြေပြစ်လှသော ရုပ်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံလှသည့်ပြင် မာနလည်းကြီးလျက် ခက်ထန်သော သဘောလည်းရှိသည့်လက္ခဏာ ရှိလေရာ မီးထွက်၍ တောက်မတတ်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် မောင်မောင်ဦးအား စိုက်၍ကြည့်နေသည်ကို မောင်မောင်ဦး တွေ့မြင်ရလေရကား အလွန်တရာ အံ့သြတုန်လှုပ်သည့် အမူအရာနှင့်...

"အလို...ဘယ်သူများမှတ်တယ်၊ မင်းကတော်ပါလား"

"ဟုတ်ပါတယ် မောင်။ မောင်နှိပ်စက်ထားတဲ့ မင်းကတော်ပါပဲ"

"ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ မင်းကတော်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အစက မပြောဘူးလား။ ဘာမှမဖြစ်လောက်တဲ့ ငွေကလေး မပေးချင်တဲ့အတွက် မင်းကတော် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်မဟုတ်လား"

"ဒီငွေကို ကျုပ်က မပေးလို့ မောင်က ဟိုစာတွေကို သခင့်ဆီ ပို့လိုက်တယ်ပေါ့လေ။ ကောင်းပါပေတယ် မောင်ရယ်။ ကျုပ်မှာ သခင် ဗီးလတ်ကနေပြီး တစ်လသုံးရာ ပို့နေကျ မပို့တဲ့အပြင် လင်ယူယူ သားမွေးမွေး ပြုချင်သလို ပြုပေတော့တဲ့။ မနေ့က စာရတယ် မောင်ရဲ့။ ဒီဟာ မောင့်လက်ချက်ပေါ့လေ။ ကောင်းပါပေ့ မောင်ရယ်။ မောင်တောင်းတဲ့ငွေကို ကျုပ် ရုတ်တရက် မပေးနိုင်သေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တဲ့အတွက် ရှိခိုးဦးတင် ဟိုညက လာပြီး တောင်းပန်တယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါနဲ့တောင် မောင်က မရဘူး။ တော်ပါပေ့မောင်ရယ် ပြုံရက်ပါပေရဲ့။ အင်း...မောင်ကတော့ ဒီကောင်မကြီးဖြင့် ငါနှိပ်စက်ပြီးပြီ။ သင်းက မိန်းမသား၊ ငါ့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး၊ မောင်က ဒီလိုထင်တယ်ပေါ့လေ"

"ကိုင်း...မင်းကတော် ညဥ့်လည်းနက်ပြီ။ ကျွန်တော် စကားလက်ခံပြောနေဖို့ အချိန်မရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ သည်းခံပါ"

"ကျုပ် ပြောစရာရှိတာ ဆုံးအောင် ပြောရလိမ့်မယ် မောင်ရေ့"

"တယ်ရှုပ်တယ်ဗျာ။ ဒီဟာက ကျွန်တော့်အိမ် ခင်ဗျ၊ သိရဲ့လား။ ကျွန်တော်က ဖိုးသောင်းတို့ ဖိုးထွေးတို့ ခေါ်လိုက်ရင် မင်းကတော် အရှက်ကွဲနေပါလိမ့်မယ်။ အေးအေးသာ ပြန်ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့် စိတ်ကို မစမ်းပါနဲ့"

"နှင်စမ်းရင် နှင်ဘာတတ်နိုင်သလဲ။ ဟဲ့...တိရစ္ဆာန်၊ ဟဲ့... ခွေးလောက်မှ အဖိုးမထိုက်တဲ့အကောင်။ သူတစ်ပါးသားမယား၊ သူတစ်ပါး သားသမီး မျက်ရည်ကြီးငယ်ကျအောင် လုပ်တဲ့အကောင်။ သူတစ်ပါးနှလုံးကို မီးနဲ့တိုက်တဲ့အကောင်။ ဒီကနေ့ကစပြီး နှင်ရှုပ်နိုင်ဦးမလား။ ပွေနိုင်ဦးမလား။ ရှုပ်ဦးဟဲ့၊ ပွေဦးဟဲ့။ နှိပ်စက်ဦးဟဲ့။ ညှဉ်းဆဲဦးဟဲ့။ သေဟဲ့...သေဟဲ့"ဟု ပြောလျက် မိမိရင်တွင် ဖုံးဖွက်ကာ ယူဆောင်လာသော ဓားမြှောင်ကို လျှပ်စစ်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ထုတ်၍ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆင့်၍ ဆင့်၍ ထိုးလေလျှင် မောင်မောင်ဦးမှာ ဖျတ်လတ်သော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်ငြားလည်း မိန်းမတစ်ဦးတစ်ယောက်က ဤကဲ့သို့ကြံစည်လိမ့်မည်ဟူ၍ မအောက်မေ့မိသည်ဖြစ်ရကား အမှတ်တမဲ့ နေလိုက်မိသဖြင့် ပထမအချက်သည်ပင်လျှင် ရင်ဝတွင် စိုက်မိလေ၏။

BURMESE CLASSIC .com

နောက်အချက်များမှာမူ မောင်မောင်ဦးသည် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျအသွားတွင် ထပ်၍ထိုးသော အချက်များ ဖြစ်လေသည်။

ထိုနောက် မိန်းမလည်း လက်ပိုက်ကာ ခေါင်းရင်းမှရပ်၍ မလှုပ်မရှားရှိနေသော မောင်မောင်ဦးမျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်၍ တံတွေးနှင့် သုံးကြိမ်မျှ ထွေးပြီးလျှင် နောက်ဖေးပေါက်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းသွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ အခန်းတွင်းတွင် မီးလင်း၍လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း မီးအိမ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ စားပွဲပေါ်၌ရှိသော မီးအိမ်မှာ မှောက်လျက် ရေနံတို့သည် ယိုစီးပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ တောက်လောင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစံရှားလည်း ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထ၍ သံသေတ္တာရှိရာသို့ သွားလေရာ အောက်မှလူတို့သည် နိုးလာကြသည်ဖြစ်၍ အိမ်အောက်လှေကားမှ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးလွှားကာ တက်လာကြသည့် အသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်းဘက်တံခါးကို ပိတ်ဆို့၍ ထားလိုက်လေ၏။

ဦးစံရှားမှာမူ သံသေတ္တာမှ စာများကို ကျုံး၍ ကျုံး၍ ကုန်စင်အောင် မီးထဲသို့ထည့်လျက်ရှိရာ ကုန်စင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲ၍ မိန်းမထွက်သွားရာဖြစ်သော နောက်ဖေးပေါက်မှ ဆင်းပြေးကြလေ၏။

အိမ်နောက်သို့ရောက်သဖြင့် လှည့်၍ အကြည့်လိုက်တွင် တစ်အိမ်လုံး ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိသည့်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ရပ်စဲခြင်းမရှိဘဲ ဆက်လက်ပြေးသွားကြသည်တွင် တစ်ရပ်လုံး နိုးကြလျက်...

"မီး...မီး"ဟူသော အသံများကို ကြားရပြီးနောက် လူတစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်သို့ တည့်တည့်ပြေး၍ လိုက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

"လာဗျို့...လာဗျို့။ လမ်းအတိုင်း လျှောက်ပြေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ နောက်က အကောင်က တော်တော်ခြေနှုတ်သွက်တဲ့အကောင်ပဲ။ မိမှာ ရတယ်။ လာဗျာ မီးရထားဝင်းထဲက ဖြတ်ပြီး ပြေးရအောင်"ဟု ပြော၍ မှောင်ကျရာ အရပ်မှနို၍ ပြေးကြလေလျှင် ထိုသူလည်း လိုက်မြဲတိုင်း အော်ဟစ်ကာ လိုက်လာလေ၏။

မီးရထားဝင်းသို့ ရောက်လေလျှင် ဦးစံရှားလည်း မီးရထားဝင်းထရံကို လက်ဖြင့်ထောက်၍ ကျော်လွှားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်မှ သူ့နည်းတူ လက်ထောက်ကာ ကျော်လွှားလိုက်ပြီးနောက် ဝင်းအတွင်းသို့ရောက်၍ ဝင်းထရံပေါ်၌ လက်တင်လျက်ရှိစဉ်တွင် နောက်မှလိုက်လာသောသူသည် ကျွန်တော်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲထားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝင်းထရံခြားလျက်ရှိသည် ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်သည် ဝင်းထရံကို ခြေနှင့် အတင်းကန်ကျောက် ရုန်းဖယ်လိုက်သည်တွင် ထိုသူ၏လက်တွင်းမှ လွတ်သွား၍ နှစ်ယောက်သား ဆက်လက်ပြေးသွားကြရာ ထိုသူမှာ မလိုက်ဝံ့သည်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မီးရထားဝင်းမှထွက်၍ မောင်ဂိုမာရီလမ်းသို့ ရောက်သည်တွင် မီးသတ်စက်တို့သည် ဆူညံစွာမောင်းလျက်ရှိနေကြလေ၏။

နောက်နေ့နံနက် ထမင်းစားသောက်ပြီးကြ၍ ကျွန်တော်တို့သည် ယမန်ညဉ့်က အကြောင်းများကို ရယ်မောက ပြောဆိုလျက်ရှိနေကြစဉ် အင်စပက်တော် ကိုအုန်းဖေလည်း ပျာယီးပျာယာ တက်လာ၍

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ။ ဒီကနေ့မနက် အလုပ်များနေသလား။ မအားဘူးလား ခင်ဗျ"

ရှား။ ။ "ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ"

ဖေ။ ။ "ဆရာ တစ်ဆိတ်ကလေး အားလပ်လို့ရှိရင် မနေ့ညက လန်ကက်စတာလမ်းက အမှုကလေး တစ်ဆိတ်ကူညီပါ ဆရာ"

ရှား။ ။ "အလို ဘာမှုများလဲဗျာ"

ဖေ။ ။ "လန်ကက်စတာလမ်းမှာနေတဲ့ မောင်မောင်ဦးဆိုတာ ကြားဖူးရဲ့ မဟုတ်လားဗျာ"

ရှား။ ။ "ကြားဖူးပါရဲ့ဗျာ"

ဖေ။ ။ "ဒီလူက တော်တော်ယုတ်တဲ့သူပဲဗျ။ သူများအကြောင်း မကောင်းတာတွေ ထောက်လှမ်းပြီး ငွေရအောင် ညှစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ဗျ။ မနေ့ညကတော့ သူ့ကို ဘယ်သူက သတ်သွားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ သေရှာပြီ။ အိမ်ကိုလည်း မီးနဲ့ရှို့သွားကြတယ်။ ကံကောင်းလို့ လူဦးလေတော့ အိမ်တော့ မလောင်ဘူးဗျ။ လူတော့ဖြင့် သေရှာရော။ သံသေတ္တာထဲက စာတွေလည်း အကုန်မီးရှို့သွားကြတယ်။ လုပ်တဲ့ လူတွေက ဂုဏ်သရေရှိ လူထဲကနဲ့တူတယ်ဗျ။ ဘာမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းရယ်လို့ ယူမသွားကြဘူး။ လူကိုသတ်ပြီး စာတွေကိုသာ မီးရှို့သွားကြတာပဲ"

ရှား။ ။ "သွားကြတယ် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားပြောပုံကတော့ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ အများပေါ့လေ။ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ် သိသလဲ"

ဖေ။ ။ "သိဆို ဒီလိုဗျ။ အစေခံတဲမှာ အိပ်တဲ့ မော်တော်ကား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မောင်းတဲ့လူက လူနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်လေတော့ လိုက်ပြီးတောင် ဖမ်းသေးသတဲ့။ ဖမ်းလို့ လက်တစ်ဖက်တောင် ဆွဲမိသတဲ့ဗျ။ မီးရထားပင်းထဲ ဝင်ပြေးကြလို့ လွတ်ပြေးကြသတဲ့ဗျ။ လူနှစ်ယောက်တဲ့ဗျ။ တစ်ယောက်ကတော့ မြန်လွန်းလို့ ရှေ့ကပြေးလို့ ကောင်းကောင်းမမြင်လိုက်ရဘူးတဲ့ဗျ။ နောက်က တစ်ယောက်ကတော့ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်၊ အသားညိုညို၊ သေးသေးသွယ်သွယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ ခေါင်းတုံးနဲ့ အသက် ၃၀ ကျော်လောက်တဲ့ဗျ”

ရှား။ ။ “ခင်ဗျားဟာက တယ် မသေချာပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ပြောပုံတော့ ကျုပ် ကိုသိန်းမောင်ရုပ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေပါပြီကောဗျ”

ဖေ။ ။ (ကျွန်တော့်အား ရယ်မော့ကာ ခေါင်းညိတ်လျက်) “ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကိုသိန်းမောင်ရုပ်မျိုးထဲက ဖြစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့”

ရှား။ ။ “ခင်ဗျားက ကူညီစေချင်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ သို့သော် ဒီအကောင်က တော်တော်ယုတ်မာတဲ့အကောင်ဗျ။ ဒီအပေါ်မှာ တော်တော်လည်း ပါးနပ်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ဥပဒေလွတ်အောင်လှည့်ပြီး နည်းရှောင်ကလေး လုပ်တတ်တဲ့အကောင်ပဲ။ ဒီတော့ ဥပဒေက မတတ်နိုင်ရင် တတ်နိုင်တဲ့လူများက လက်စားချေရင် ကျုပ်ဖြင့် စုံထောက်ဖို့ အလိုမရှိအောင် ဖြစ်နေပြီဗျ”

“အမှန်ပြောရရင်ဖြင့် ကျုပ်ဖြင့် ဒီလူကို သနားသလား၊ တရားခံကို သနားသလားဆိုရင် တရားခံကိုသာ သနားတော့တယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တော့ ဒီအမှုမှာ တစ်စုံတစ်ရာ မပါချင်ဘူးဗျာ။ ကူလည်း မကူညီချင်ဘူး။ သည်းခံပါတော့ဗျာ ကိုအုန်းဖေ။ ဒီအမှုဖြင့် မကူညီပါရစေနဲ့တော့”ဟု ပြောလျှင် ကိုအုန်းဖေလည်း...

“ဒါဖြင့် ဆရာသဘောပေါ့ ဆရာ”ဟု ပြော၍ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဆင်းသွားလေသည်။

ထိုနောက် ၃ ရက်၊ ၄ ရက်အတွင်း ဦးစံရှားမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသည့် အမူအရာနှင့် ရှိနေရာ တစ်ညနေ၌မူ အကြံတစ်ခုရသည့် လက္ခဏာနှင့်...

“အေး...သိပြီကွ၊ သိပြီ။ လာစမ်းဗျာ ကိုသိန်းမောင်”ဟုပြော၍ ကျွန်တော့်အား မြို့ပတ်လမ်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ဦးစံရှားလည်း တစ်ခုသောနေရာမှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် မော်တော်ကားတစ်စီးသည် အိမ်ဘေးမှ ထွက်လာ၍ ယင်း မော်တော်ကားပေါ်၌ကား ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် လိုက်ပါလာလေရာ ယင်းမိန်းမမှာ အခြားမဟုတ်၊ ယမန်နေ့ညဉ့်က မောင်မောင်ဦးအား သတ်၍သွားသော မိန်းမပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်မှာ အံ့သြစွာနှင့် တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစံရှားလည်း အိမ်ဝင်းထရံတွင် ဆွဲ၍ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်ပြီးနောက်...

“မစွက်ပဲ၊ သူ့ယောက်ျား ဗီးလတ်မှာဗျ။ အေး...စွန့်လည်း စွန့်တဲ့ ဘိုကတော်ပါပေပဲဗျာ”ဟု ပြော၍ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

❖

www.burmeseclassic.com